

GUDS LØFTER TIL ISRAEL

**OSKAR EDIN
INDERGAARD**

Oskar Edin
Indergaard

Guds løfter til Israel

Oskar Edin Indergaard

Guds løfter til Israel

Eget forlag – Tingvoll 1981

FORORD

Lektor Oskar Edin Indergaard er min eldste sønn, født 28. april 1938, døpt, konfirmert og ektevidd i Den norske kirke.

Angående hans utdannelse begynte han etter eksamen artium med det filologiske studie ved Det historisk-filosofiske fakultetet ved Oslo Universitet og Universitetet i Trondheim og ble cand. philol. i 1969. Hans fagkrets består av historie som hovedfag og dertil fire mellemfag, nemlig tysk, fransk, kristendomskunnskap og samfundskunnskap

Høsten 1964 holdt utsending fra Misjonssambandet Lars Halle, Torvikbukt, en serie kristelige møter på Tingvoll, hvor Guds vekkende Ånd var virksom. På disse møter kom Oskar Edin til bevisst liv i Gud og slo lag med de troende på deres møter og hvor han villig avla sine vitnesbyrd om frelsen i Jesus Messias.

I de senere år har han i dagspressen og kristelige blad deltatt i en avgjort og vedholdende artikkelvirksomhet angående aktuelle kristelige spørsmål, særlig har han vært en ivrig og varm forsvarer av Israels sak, som ligger ham meget på hjertet.

Hans Bibel-syn er – likesom også mitt – at Guds ord i Bibelen, opplyst ved den Hellige Ånd, er den eneste regel og rettesnor for tro og lære og liv og at Guds ord, både i GT og NT, skal tros og forkynnes slik det står skrevet uten noen som helst form for omtolkning.

Han har også den gave at han holder frem de sider av Guds ord som har vært fortidd og lite fremført i forkynnelsen, særlig gjelder dette det overmåte viktige og tidsaktuelle tema om Israel og det kommende Messias-riket på denne jord (tusenårsriket).

Jeg vil hermed på det beste anbefale boken under bønn om at det må lykkes etter Guds vilje.

6630 Tingvoll 7. mai 1981

Ole Kristian Indergaard

Fhv. distriktsveterinær

INNLEDNING

Denne boken, GUDS LØFTER TIL ISRAEL, består av en rekke artikler, taler og foredrag som undertegnede har skrevet/holdt i løpet av de 3 siste år. En del av disse har vært gjengitt i Karmel, Dagen og en del aviser på Nordmøre og i Romsdal, men en god del av stoffet er også nye ting, som ikke har vært offentliggjort før.

Boken er inndelt i 3 hovedavsnitt.

- 1) Israel og hedningene,
- 2) Israel og kirken og
- 3) Israel og Gud.

Det kommer tydelig fram i boken hvor den ene delen slutter og den neste begynner, så det behøver jeg ikke si noe om. Dette er anmerket i boken. Til tross for at boken er delt i 3 deler, vil ikke dette bety at de forskjellige emner og problematikker ikke kan bli berørt flere ganger i boken. Dessuten er det her snakk om en samling artikler fra min side og ikke en dyptgående behandling av hvert emne, som jeg tar opp. Dette vil forresten variere en del. Noen artikler er korte, mens andre er lange. Når jeg har funnet at jeg vil dele opp boken i 3 deler, så er dette et forsøk fra min side på å redigere stoffet en del.

Hensikten med denne boken er å gi et forsvar av jødenes sak og Israels sak ut ifra både historisk, juridiske, politisk, moralsk og bibelsk (profetisk) argumentasjon. Vi vet at Guds spesielt utvalgte folk nok en gang er trengt opp i et hjørne, og at det er mange som forsøker å motarbeide både dets eksistens og sår tvil om dets rett til å opprette en stat i Midt-Østen. Dette gjelder ikke bare Sovjetunionen og en rekke arabiske stater, men dette gjelder også andre stater over alt i verden og en rekke organisasjoner og enkeltindivider.

At verdslige nasjoner, organisasjoner og enkeltmennesker bedrar jødene og Israels sak, det er for såvidt forståelig, for Gud har selv satt sitt innsegl på folket og har knyttet sine planer til folket. DER JØDENE ER, DER ER EN DEL AV GUDS PLANER TIL FOLKET OG TIL VERDEN. Han fører jødene fram gjennom seklene i full overensstemmelse med det profetiske ord og i full forakt for hva verden måtte mene om dette. JØDENE REPRESENTERER GUDS-RIKET PÅ EN SPESELL MÅTE, MENS VERDENSRIKENE OG VERDEN REPRESENTERER SATANS-RIKET.

På bakgrunn av dette er det mer enn beklagelig at en rekke teologer, den teologiske kirke, en rekke kristne organisasjoner og kristne mennesker sviker jødene og Israel. Dette skjer spesielt ved en gal forståelse og utlegging av det profetiske ord. De mener at kirken har overtatt jødenes løfter og rolle i frelseshusholdningene. DETTE ER IKKE RIKTIG. DETTE ER FALSK OG GAL UTLEGGELSE.

Det profetiske ord går i oppfyllelse rett foran øynene våre i Israel og utfordrer oss alle sammen. MYE AV DET PROFETISKE ORD ER ALLEREDE BLITT HISTORIE — SAMTIDSHISTORIE.

ERSTATNINGSTEOLOGIEN ER EN TRAGEDIE FOR DEN KRISTNE KIRKE, TEOLOGENE OG LEGFOLKET. ERSTATNINGSTEOLOGIEN ER IKKE FRA GUD OG DEN REPRESENTERER IKKE GUDS ORD, MEN DEN HØRER DENNE VERDEN TIL OG ER IFRA SATAN. Erstatningsteologien fører til at en sviker Israel og jødene, og når en først sviker dem på det profetiske grunnlag, så står veien åpen til at en også sviker dem ut ifra andre forutsetninger. Det er mange svik mot Israel i dag, MEN DET TEOLOGISKE SVIKET ER DET STØRSTE OG MEST FATALE.

Av de grunner som er nevnt ovenfor, og som boken gir en utførlig beskrivelse av, vil denne boken være en motvekt mot sviket mot Israel og jødene. Det var derfor min bønn og mitt håp at mange vil komme til å lese boken, slik at de enten kan få bestyrket sitt riktige syn på Israel, eller komme i sjelenød og få et nytt og revidert syn på Israel og jødene, slik at de kan komme i samsvar med Guds ord og med det profetiske ord. I ISRAEL LAR GUD SEG NEMLIG SE, MEN BARE FOR DEM SOM HAR ØYNE Å SE MED.

Videre er denne boken kommet istand ved et samarbeid mellom Olav Nerland, Harald Andreassen og undertegnede, der vi alle har hatt forskjellige funksjoner ved arbeidet. Undertegnede har skrevet manuskriptet. Olav Nerland har hatt det store og viktige arbeidet med avskrivningen, mens Harald Andreassen har fått i stand samarbeidet og vil stå som hovedansvarlig for salget av boken. Jeg er dem stor takk skyldig og respekterer deres uegennyttige arbeid og innsats for Guds og jødenes sak.

Til slutt, hva som gjelder takk og aktelse, vil jeg takke min far, O. K. Indergaard, som har vært min rådgiver og konsulent når det gjelder en del av stoffet. Jeg takker ham for gode råd og opplysninger i arbeidet med boken og med det profetiske ord, og dersom boken skulle inneholde noe av det lys over det profetiske ord og noe av den ånd som er i ham, så skulle boken bli bra. For å ære min far og for å holde meg til sannheten, hva som gjelder akkurat dette, så vil jeg hevde at jeg har hatt — i alle fall — Norges beste konsulent og veileder i arbeidet med boken. Men det er klart at jeg tar altfor svakt i her. Det er vel ikke mange i verden som har det lyset som han har, over det profetiske ord og over de eskatologiske ting. Hos ham forenes kolossale kunnskaper og en riktig forståelse av det profetiske ord, og når dertil den Hellige Ånd kan få gjøre sin gjerning i en slik person, så må resultatet bli godt.

Den innsatsen min far har gjort gjennom snart 46 år for en riktig forståelse av det profetiske ord, er enorm, kolossal og imponerende, og det er mange som er ham stor takk skyldig. Han har gjort et banebrytende pionerarbeide på dette området, og vi andre kan bare vandre i det arbeidet han har lagt ned og glede oss over hvor fantastisk Gud og det profetiske ord er. "Og dess fastere har vi det profetiske ord, som dere gjør vel i å akte på som et lys som skinner på et mørkt sted (framtiden), inntil dagen (tidspunktet for oppfyllelsen) lyser fram og morgenstjernen går opp i deres hjerter (det er frelsen i Jesus Kristus), idet dere først og fremst vet dette at ikke noe profetord i Skriften er gitt til egen tydning, for aldri er noe profetord framkommet

ved et menneskes vilje, men de hellige Guds menn talte drevet av den Hellige Ånd. (2. Pet. 1, 19—20)

Vi takker derfor Gud for at han har lagt alt til rette, slik at boken kan komme ut, og vi har mange beviser som viser at det er Guds vilje at boken skal komme ut — uten at jeg kan ta dette med i innledningen.

Vi ber også om at boken må bli lest av mange og føre til at flere får et riktig syn på Israel og på det profetiske ord, slik at kristen-folket kan våkne opp, få et riktig syn på forholdet mellom det profetiske ord og det jødiske folk og begynne å forsvare jødene i stedet for å svikte dem.

Dessuten er det også vårt håp at mange må komme til personlig tro på Jesus Kristus Messias ved lesningen av boken. "Mine brødre, dersom noen iblant dere har faret vill fra sannheten, og en omvender ham (er redskap til at han blir frelst), han skal vite at den som omvender en synder fra hans villfarende vei, han frelser en sjel fra døden og skjuler en mangfoldighet av synder." (Jak. 5, 19—20)

Tingvoll den 7. mai 1981
cand. philol. Oskar Edin Indergaard

KASSETTER

- 1) Tradisjonen i den lutherske kirke
- 2) Er kirken blitt gammel
- 3) Israels løfter
- 4) Kirken og Israel
- 5) Og hedningene er blitt vrede
- 6) Tradisjonen og den katolske vranglære
- 7) Det alminnelige prestedømme og
embetsforståelsen i den lutherske kirke
- 8) Den kristne menighet
- 9) Israels frelse

Hver kassett koster kr. 20,— og porto. Skriv eller ring til Harald Andreassen, Blomsterveien 7, 6017 Åsestranda. Telefon 071—41045

INNHold

Side

DEL I

<i>Hvorfor larmer hedningene</i>	15
<i>Hatet mot jødene</i>	20
<i>Utryddelsen av jødene</i>	24
<i>Det hellige hatet</i>	28
<i>Palestina-problemet. Nr. 1</i>	32
<i>Palestina-problemet. Nr. 2</i>	41
<i>PLO's holdning overfor Israel</i>	46
<i>Forholdet mellom Israel og Egypt</i>	49
<i>Fred i Midt-Østen?</i>	52
<i>Quo Vadis – Israel?</i>	55
<i>Hva med jødehatet?</i>	58
<i>Og hedningene er blitt vrede</i>	60
<i>Han er også hedningenes Gud</i>	67

DEL II

<i>Guds-riket – hva er det?</i>	73
<i>Kirken og Israel</i>	80
<i>Tradisjonen i Den lutherske kirke</i>	95
<i>Det store sviket</i>	103
<i>Teologenes store dilemma</i>	106
<i>Teologenes eskjatologiske engasjement</i>	111
<i>Kirken sviker Israel</i>	114
<i>Hvordan kan det være mulig?</i>	117
<i>Menighetens tidsalder og 1000-års-riket</i>	119

DEL III

<i>Hva galt har jødene gjort?</i>	133
<i>Jødefolkets lidelser</i>	137
<i>Det gåtefulle folket</i>	142
<i>Israel – utvalgt av Gud</i>	145
<i>Israel – folket og landet i Bibelens lys</i>	149
<i>Israels løfter</i>	164
<i>Jerusalem</i>	174
<i>Den store trengsel</i>	179
<i>Åpent brev til biskop Aarflot</i>	182
<i>Kjenner ikke jødene til sin særstilling som Guds folk?</i>	185
<i>Hva er sannhet?</i>	192
<i>Konflikten i Midt-Østen</i>	195
<i>Har Gud forkastet sitt folk?</i>	198

DEL I
ISRAEL OG HEDNINGENE

HVORFOR LARMER HEDNINGENE?

Denne setningen og problemstillingen er tatt fra Salme 2. I denne salmen som har et eskatologisk siktepunkt, larmer hedningene og grunner folkene på det som fåfengt er, av den spesielle grunn at Gud har innsatt sin konge (Jesus) på Sion (Jerusalem) v. 6. Jordens konger og fyrster er rasende over det som har skjedd og vil bli kvitt Gud, kongen og kongedømmet, men det er ikke så lett, for dette er fastsatt for lang tid siden. "Jordens konger reiser seg, og fyrstene rådslår sammen mot Herren og mot hans salvede: La oss sprengte deres bånd og kaste deres rep av oss." (v. 2–3).

Når dette er sagt, og når vi har satt salmen i sin rette sammenheng, vil vi ta problemstillingen ut av sammenhengen og bruke den generelt, og vi slår da fast at det bestandig har vært slik at hedningene har protestert og rast imot Guds ordninger. Guds ord og Guds ordninger er en dårskap for dem som går fortaapt d.v.s. for verden, men for dem som blir frelst, er Guds ord og ordninger blitt mottatt og bevart som en perle og som en skatt.

Paulus er også inne på denne problemstillingen i 1. Korintierbrev. Han skriver: "For ordet om korset det er vel en dårskap for dem som går fortaapt, men for oss som blir frelst, er det en Guds kraft" (1. Kor. 1, 18), "men vi forkynner Kristus korsfestet, for jøder et anstøt og for hedninger en dårskap." (1. Kor. 1, 23). "Dog visdom taler vi blant de fullkomne, men en visdom som ikke tilhører denne verden eller denne verdens herrer, de som forgår." (1. Kor. 2, 6). "Men det naturlige menneske tar ikke imot det som hører Guds Ånd til, for det er ham en dårskap, og han kan ikke kjenne det, for det dømmes åndelig, men den åndelige dømmer alt, men selv dømmes han av ingen." (d.v.s. han går fri i dommen) (1. Kor. 2, 14–15).

Ja, slik er det. Det naturlige menneske eller hedningen er nødt til å reagere negativt på Guds ord og Guds ordninger, for de bedømmes åndelig. Jesus er også inne på denne problemstillingen: "Jesus svarte: Sannelig, sannelig sier jeg deg: Uten at noen blir født av vann og Ånd, kan han ikke komme inn i Guds rike. Det som er født av kjødet, er kjød (hedningen eller det naturlige mennesket), og det som er født av Ånden, er Ånd." (det nye livet i en kristen) (Joh. 3, 5–6).

Derfor sier også Jesus til Nikodemus at han må fødes på ny, dersom han skal forstå og akseptere det som hører Guds rike til. "Jesus svarte og sa til ham: Sannelig, sannelig sier jeg deg: Uten at noen blir født på ny, kan han ikke se Guds rike." (Joh. 3, 3).

På grunn av syndefallet i Edens hage er alle mennesker født med ryggen imot Gud og er i utgangspunktet og fra starten av fiender av Guds ord og ordninger. De er med andre ord knyttet til denne verdens fyrste, bundet til og avhengig av det valg og det opprør denne gjorde i tidenes morgen mot Gud. Om dette opprøret og

dette fallet står det følgende i Bibelen: "Du (Satan) var en salvet kjerub med dekkede vinger, og jeg satte deg på det hellige gudefjell, der gikk du omkring blant skinnende stener. Ustraffelig var du i din ferd fra den dag du ble skapt, til det ble funnet urettferdighet hos deg. Ved din store handel fyltes ditt indre (ånd og sjel) med urett, og du syndet, så vannhelliget jeg (Gud) deg og drev deg bort fra gudefjellet, og jeg gjorde deg til intet, du salvete kjerub, så du ikke mere fikk være blant de skinnende stener (engler). Ditt hjerte opphøyet seg for din skjønnhets skyld, du ødela din visdom på grunn av din glans, jeg kastet deg til jorden, jeg la deg ned for kongers åsyn, forat de skulle se på deg med lyst." (Esek. 28, 14–17).

Det kunne ha vært mye å kommentere om dette fallet, men i vår sammenheng får det være nok å peke på at valget bort ifra Gud er tatt en gang for alle en gang i tidenes morgen, og at mennesket på ingen måte velger sin egen vei, men er bundet av de to valgmulighetene som foreligger – enten Satans valg bort ifra Gud eller Jesu valg til Gud. Jesu valg og offergjerning på Golgata opphever og setter en strek over Satans valg og fall, men først når det enkelte menneske er villig til å underkaste seg Guds vilje, ord og ordninger.

Men så lenge som ikke menneskene er villige til å underkaste seg Guds ordninger i verden, gir dette seg uttrykk i at de er fiendske og hatske over alt som har med Gud og kristendom å gjøre, og dette kommer igjen til uttrykk enten ved aktiv motstand mot den kristne lære, eller at man "hever seg over" dette og inntar en passiv og likegyldig holdning – noe som forøvrig er en umulighet.

Der Guds ord blir forkynt, og der det bærer frukter, blir denne forkynnelse og denne framgangen motarbeid av dem som ikke hører Guds rike til. Med andre ord: Hedningene larmer. Dette kommer bl.a. til uttrykk i det som skjedde i Efesus, der Paulus virket i over to år. Om denne virksomheten og denne framgangen står det: "Dette ble da vitterlig for alle dem som bodde i Efesus, både jøder og grekere, og det falt frykt over dem alle, og den Herre Jesu navn ble prist, og mange av dem som var kommet til troen, kom og bekjente og fortalte om sine gjerninger. Og en stor hop av dem som hadde drevet med uttallige kunster, bar sine bøker sammen og brente dem opp foran alles øyne, og de regnet ut deres verdi og fant at den var 50.000 sølvpenninger. Således hadde Herrens ord sterk framgang og fikk makt." (Ap.Gj. 19, 17–20).

For å motarbeide denne gode og positive virksomheten samlet også Satan sine tropper og fikk dem til å holde leven og larme i to timer. Og da bråket endelig ble stoppet, viste det seg at de fleste av dem som skrek og ropte, ikke selv var oppmerksomme på, hvorfor de hadde deltatt i demonstrasjonen. Dette er jo typisk. Det er ikke med argumentasjon og fredelige midler man går til angrep på kristendommen, og det som hører Guds rike til, men med larm, bråk, skrik, slag, vold, fengsel, tortur og død. Om disse menneskene står det: "Noen skrek nå ett, andre noe annet, for forsamlingen var i ett røre, og størstedelen visste ikke hva de var kommet sammen for. Men noen i hopen satte Aleksander inn i saken, da jødene skjøv ham fram. Aleksander slo da til lyd med hånden og ville holde en forsvarstale til folket. Men da de fikk vite at han var jøde, ble det ett rop fra dem alle, og de skrek i omkring to timer: Stor er Efesernes Diana." (Ap.Gj. 19, 32–34).

Hvorfor larmet hedningen i dette tilfelle? Jo, fordi Guds ord hadde framgang og mange kom til troen på Jesus Kristus. For det andre skrek og bråket de i to timer fordi en jøde talte til dem. Og dette gir oss anledningen til å gå over til det andre hovedpunktet i denne artikkelen, og det er jødenes forhold til hedningene og jødenes vilkår opp igjennom historien.

Hovedårsaken til at hedningene har trakasert, pint, plaget, ydmyket og drept jødene opp igjennom den verdslige historie, er å finne i det forhold at jødene på det mest intime er forbundet med Guds planer i verden. Jødene er lilleviseren på Guds klokke eller Guds demonstrasjonsfolk i verden. Gud har av sin egen frie vilje utvalgt seg jødene til sitt spesielle folk, som han har spesielle oppgaver til og med. Om utvelgelsen står det: "Dersom dere (jødene) nå lyder min røst og holder min pakt, da skal dere være min eiendom fremfor alle folk, for hele jorden hører meg til. Og Dere skal være meg et kongerike av prester og ett hellig folk . . . (2. Mos. 5—6). "For et hellig folk er du for Herren din Gud, deg har Herren din Gud utvalgt av alle de folk som er på jorden, til å være hans eiendomsfolk. Ikke fordi Dere var større enn alle andre folk, fant Herren behag i dere, så han utvalgte dere, for dere er det minste blant alle folk, men fordi Herren elsket dere, og fordi han ville holde den ed han hadde svoret deres fedre, derfor førte Herren dere ut med sterk hånd og fridde deg ut av trellehuset, fra Faraos, egypterkongens hånd." (5. Mos. 7, 6—8).

Det er på bakgrunn av denne utvelgelsen og denne intimiteten mellom Gud og Israel at vi må forstå jødefolkets mange lidelser og vanskeligheter opp gjennom den verdslige historie. Ved siden av at Gud selv har oppdratt sitt folk ved kors og trengsel for sitt navns skyld og for sitt eget folks skyld, har hedningene selv tatt seg til rette og forulempet dette vesle folket på det verste. Av alle anslag som er blitt jødene til del i en ond og hatefull verden, var det siste det verste da over 6 millioner jøder ble ofret i verdens største blodoffer til en velbehagelig duft til denne verdens fyrste — som er Satan. Det er han som står bak og er den egentlig hovedansvarlige for disse anslagene mot jødene, for han vet at der jødene er, der er en del av Guds rike og Guds planer. Og han vet at der jødene har framgang, der oppfylles en del av Guds planer med dette folket og med verden. Dessuten vet han at der Guds planer går i oppfyllelse, der taper han selv terreng og posisjon. Til slutt vet han meget godt at han er den tapende part i denne kampen, at han bare har liten tid igjen, og at han alt er brennmerket og dømt i sin samvittighet.

Han har ingen mulighet til å vinne denne kampen. Dette ble gjort klart allerede på et tidlig tidspunkt. "Og jeg (Gud) vil sette fiendskap mellom deg (Satan) og kvinnen (Kristus) og mellom din ætt og hennes ætt, den skal knuse ditt hode, men du skal knuse dens hæl." (1. Mos. 3, 15). Dette betyr at Satan i løpet av den tiden han har til disposisjon, skal utrette stor skade blant menneskenes barn, ved at han tilbyr dem fortapelsen, men det betyr også at kvinnens ætt, som her først og fremst er representert ved Jesus Kristus, skal gjøre slutt på Satan og alt hans vesen og alle hans gjerninger. "Men fredens Gud skal i hast knuse Satan under deres føtter . . ." (Rom. 16, 20). "Og han (Kristus) grep dragen, den gamle slange, som er djevelen og Satan og bandt ham for 1000 år." (Joh. Åp. 20, 2). "Og djevelen som hadde forført

dem, ble kastet i sjøen med ild og svovel, hvor dyret og den falske profet var, og de skal pines dag og natt i all evighet." (Joh. Åp. 20, 10).

Alt dette er Satan fullstendig klar over, men likevel får han hedningene til å larne og tenke på det som fåfengt er. Det er hans vesen, og når han inspirerer menneskene og kommer med sine forslag til dem, er det løgn og usannheter han farer med, for han er løgnens far. Han står ikke i sannheten, men midt i løgnen.

Det er mye larm og bråk av hedningene i dag og på mange områder. Her i Norge larmer de også og vil ha kristendommen og kristen innflytelse og påvirkning bort fra forskjellige sider av samfunnet. Og jo høyere de skriker, jo mer synes de å få gjennomført, for det viser seg at det er få som er villige til å gå imot de antikristne ideene, som mer og mer får fotfeste, også i vårt kjære fedreland.

I Midt-Østen larmer også hedningene, og de vil ikke godta at deres etniske brødre får komme tilbake til sitt gamle fedreland etter så mange år i utlendigheten. De ønsker å utslette jødene, og dette har de nå forsøkt på å gjøre i 4 kriger fra 1948 av — uten at dette har lyktes. Disse krigene har bare gjort at jødene har utvidet sine landområder i Midt-Østen, men nå krever også nærmest en samstemmig verden av hedninger at jødene skal gi fra seg disse områdene, slik at en kan begynne på nytt i et forsøk på å utrydde dem.

Salme 83 er inne på denne problemstillingen og forteller oss den politiske realitet i Midt-Østen i dag: "Gud, ti ikke! Vær ikke stille og hold deg ikke rolig, Gud. For se, dine fiender larmer, og de som hater deg, løfter hodet. Mot ditt folk (jødene) legger de med svik hemmelige råd, og de rådslår mot dem du verner. De sier: Kom la oss utslette dem, så de ikke mer er et folk, og Israels navn skal ikke mer kommes ihu. For de har av hjertet rådslått med hverandre, mot deg inngår de pakt." (Salme 83, 1—6).

Hedningene rådslår mot dem som Gud verner og inngår pakt mot Guds folk og mot Gud selv. Vi forstår selv at dette må ende med forferdelse for dem som er så urealistiske og overmodige, at de vil forsøke å utrydde Guds folk i et forsøk på å legge hindringer i veien for Guds planer med Israel. At noen kan være så dum og urealistisk, men slik går det når man ikke regner med Gud og hans planer, og ikke vil la Guds ransakende lys bli forpliktende i liv og historiesyn. Da blir man ført vill og på avveier av denne verdens fyrste, og om ham står det at han har forblindet de vantroes sinn, forat ikke lyset fra evangeliet om Kristi herlighet, han som er Guds bilde, skal kunne skinne for dem. (2. Kor. 4, 4).

Det kommer også klart fram i Bibelen hvordan det går med slike urealistiske og antisionistiske hedninger. Rent umiddelbart forstår vi at det går galt. Hvem er det da som kan kjempe mot Gud og overvinne Ham og gjøre hans planer til intet? Nei, det går ikke. Ingen er som Gud. "Ve! Det bruser av mange folk! Det bruser som havet. Det larmer av folkeslag! Det larmer som mektige vann larmer. Ja, det larmer av folkeslag som mange vann larmer, men han (Gud) truer dem, og de flyr langt bort, de jages avsted som agner for vinden oppe på fjellene og som støvhvirvel for stormen. Ved aftens tid, se, da er det forferdelse, før morgenen er de ikke mere til. Således går det med dem som plyndrer oss (jødene), dette er deres lodd som raner hos oss." (Es. 17, 12—14).

Gud har på forunderlig måte bevart jødene inntil i dag, til tross for de mange anslag som har blitt rettet mot dette folket, og han vil enda mer bevare dem i fortsettelsen. Han vil selv kjempe for dem på en konkret og realistisk måte og gi dem store seire over sine fiender. Dette vil være tilfelle under Gogs angrep på Israel, som ifølge profetiene og de politiske konstelasjoner i Midt-Østen i dag kan bryte ut når som helst. Om Guds inntreden og virksomhet i denne kampen står det: "Men på den samme dag, den dag Gog kommer over Israels land, sier Herren, Israels Gud, da skal min harme stige opp i mitt åsyn. Og i min nidkjærhet, i min brennende vrede sier jeg: Sannelig på den samme dag skal det komme et stort jordskjelv over Israels land . . . Og jeg vil kalle på sverdet imot ham (Gog) på alle mine fjell, sier Herren, Israels Gud, den enes sverd skal vendes mot den andre. Og jeg vil gå i rette med ham med pest og med blod, og et skyllregn og haglstener, ild og svovel vil jeg la regne ned over ham og hans skarer og over de mange folkeslag som er med ham. Og jeg vil åpenbare min storhet og min hellighet og gi meg til kjenne for mange folks øyne, og de skal kjenne at jeg er Herren." (Esek. 38, 18—23).

Til tross for at hedningene larmer og folkene tenker på det som er til ingen nytte, og til tross for at de også i dag rotter seg sammen mot jødene og Israel, så vil dette bare være til skade for dem selv. Ingen kan overvinne jødene, for Gud er med dem og kjemper med dem og på deres side. Dette vil også være tilfelle i de framtidige anslagene som vil bli rettet mot jødene og Israel.

Dette er forøvrig noe som gjentar seg i den verdslige historie: At den som kjemper mot jødene, selv kommer til å lide skade og gå til grunne. Jødene har bestandig stått ved gravene til sine motstandere og bare ventet på at en ny motstander skulle dukke opp. "Da sa Moses til folket: Frykt ikke, stå nå her og se Herrens frelse, som han vil sende dere idag. For som Dere ser egypterne i dag, skal dere aldri i evighet se dem mere. Herren skal stride for dere, og dere skal være stille." (2. Mos. 14, 13—14).

Tingvoll den 1. april 1979
Oskar Edin Indergaard

HATET MOT JØDENE

En av drivkreftene i den verdslige historie har vært og er hatet mot jødene. Overalt, der de har bodd, er de blitt sett ned på, foraktet, hundset, diskriminert, spyttet på, forfulgt, satt i fengsel, torturert og tatt livet av. Og denne forfølgelsen og dette hatet nådde sitt forferdelige høydepunkt under jødeforfølgelsene og massakrene under 2. verdenskrig, der 6 millioner jøder ble jaget sammen fra hele Europa og massakrert i nazistenes tilintetgjørelsesleirer. Dette er uten sammenligning det forferdeligste folkemord som er blitt begått i historien, og dette er en skamplott av blod, lidelser og tårer som kleber seg fast til nazismen, den tyske nasjon, den europeiske og kristne sivilisasjon og alle dem som ikke protesterte overfor barbaren og slakteren Hitler, som utfoldet sin djevelske grusomhet ut ifra hjertet av Europa og ut ifra det "siviliserte og kristne" Tyskland. Denne skampletten kan aldri vaskes av, gjemmes bort eller glemmes, men det er alene Gud i himmelen som overfor den enkelte, som var implisert, kan tilgi en slik brøde og et slikt overgrep mot den jødiske nasjon. Etter dette blodige overgrepet mot det jødiske folk, som på ingen måte kan godtgjøres, bare tilgies av Gud, skylder den tyske nasjon og den europeiske sivilisasjon alt overfor jødene. Vi skylder å støtte jødene og tale deres sak — ikke på bekostning av andre folks rettigheter og goder, men i samsvar med deres egne rettigheter, og vi skylder å støtte dem i deres rettmessige krav på og arbeid med å opprette og trygge sin egen stat i Midt-Østen.

Men slik er det dessverre ikke gått, og slik er ikke situasjonen i Europa i dag. De fleste europeiske stater er på gli bort ifra en pro-israelsk holdning til den motsatte leir som består av det kommunistiske og arabiske hylekoret. Det er i dag i Europa — som det kanskje bestandig har vært — ikke ideene og idealismen som er de bærende drivkrefter, men profitten, pengene og materialismen. De arabiske land har olje og markeder for europeiske produkter, og da ofrer man gladelig Israel — enda en gang. Nei, den tyske nasjon og den europeiske sivilisasjon har "intet lært og intet glemt" av historien, og av det som skjedde med jødene under 2. verdenskrig. Vi fortsetter som før — med kjøp og salg til de arabiske land og til de land der det ser ut til å lønne seg, og har glemt at jødene er et l i t e f o l k som kjemper for sin eksistens — med ryggen mot havet, at de har krav på vår støtte, og at vi skylder dem alt ved det kollektive ansvar og den skyld som hviler over oss og Europa.

Dette gjelder også i stadig sterkere grad Norge som nå har anledning til å komme med en hjelpende og utstrakt hånd til denne kjempende og hardt pressede staten. Akkurat nå har Israel behov for å kjøpe olje fra Norge, og det er vår moralske plikt å støtte våre "trosbrødre" selv om araberne er imot dette. Dessuten må vi også huske på at vi ved å støtte Israel, også støtter det eneste fullt demokratiske land i

Asia. Og sist, men ikke minst har vi også Guds velsignelse ved en slik gjerning. "Og jeg vil velsigne dem som velsigner deg (Israel), og den som forbanner deg, vil jeg forbanne, og i deg skal alle jordens slekter velsignes." (1. Mos. 12, 3)

For meg ser det ut til at de europeiske nasjoner ikke har lært noe særlig meget av historien. Vi bærer på en ulidelig sum av skam, skyld og ansvar overfor jødene på grunn av vår umenneskelige opptreden mot dem fra år 70 etter Kristus og fram til i dag. Hva som gjelder Tyskland, som har et spesielt ansvar her, kan jeg ikke se at denne nasjonen går foran med noe godt eksempel. Det er på ingen måte tilstrekkelig at Willy Brandt i 1970 i egenskap av tysk kansler og som privatmenneske knelte ned foran minnesmerket for jødenes kamp i Warszawa mot tyskerne under 2. verdenskrigen. Selv om dette var en prisverdig gjerning — til etterfølgelse — og selv om han personlig og på vegne av den tyske nasjon gav uttrykk for sorg og skam over skjenselsgjerninger overfor jødene, er dette ikke nok. Dette er bare ord, men angeren og det botferdige hjertet må gi seg utslag i konkret støtte til Israel.

Det er heller ikke nok at den vest-tyske presidenten på 40-årsjubileet for Kystallnatten uttalte: "Millioner av tyskere så hva som hendte og gjorde intet, eller var ute av stand til å gjøre noe. Vi våger ikke å unngå sannheten, selv når den er pinfull og skammelig. Vi skylder det jødiske folk dette, vi skylder det overfor verden og oss selv."

Ja, vi skylder å hevde sannheten, men det er ikke nok, vi må også vise i gjerning at vi er villige til å ofre noe for å gjøre historiens største ugjerning mot et lite folk god igjen. Og uansett hvor meget vi kom til å gjøre, så ville vi bestandig bli skyldig jødene for alt det onde vi har gjort mot dem. Dette gjelder både arabere og "kristne" nasjoner i så vel Vest— som Øst-Europa.

Den kristne kirke bærer også et stort ansvar og en stor skyld for den behandling som jødene er blitt utsatt for ved sine utsagn om jødene og ved sin fortolkning av jødenes situasjon — sett ut ifra Bibelen. Man kan nesten gå så langt som til å si at Auschwitz var en naturlig konsekvens og følge av kirkens syn på jødene og Israel.

Biskop Melito av Lille-Asia var den første som reiste anklagen mot jødene, da han mente at de var hovedansvarlige for mordet på Jesus Kristus. Dette er utgangspunktet for de senere jødeforfølgelser, men når en ut ifra kristne forutsetninger begynner å analysere denne påstanden, ser en både at den ikke stemmer, og at argumentet ikke har noen verdi i det hele tatt. For det første var det romerne som avsa dødsdommen og utførte den. For det andre var dette i tråd med Guds planer om frelse for hele verden og tilgivelse av synd. "Men det behaget Herren å knuse ham (Kristus)" (Es. 53,10). For det tredje stod Kristus opp fra de døde tre dager deretter som en forsoning overfor Gud for all verdens synd.

Tertullian forsøkte å bevise at jødene var forkastet for alltid, og at kirken hadde tatt over jødenes rolle som formidler for Guds ord.

Eusebius skrev: "Som straff og tukt er det jødiske folk feid til side, atspredt for alle vinder og som alle folks slaver. Jerusalem og templet er for alle tider utslettet. Jødenes statslige og religiøse ordning er forkastet av Gud, alle positive verdier er overtatt av kirken og staten, og inntil tidenes ende vil dette ikke forandre seg."

Augustin sa: "Jødene er blitt gamle ved den edikk de rakte Herren. De er bitre

som galle, adspredte, blinde, skamløse, forblindede, elendige, opprørt smuss, en flokk med rinnende øyne.”

Det går en rett linje fra disse og lignende utsagn i den første kristne tid til reformatorene på 1500-tallet. I sin bok, *Om jødene og deres løgner*, sa Luther: ”Hva vil vi kristne nå gjøre med dette simple og forbannede folk jødene? Vi må med bønn og gudsfrykt utøve en skarp barmhjertighet. . . Jeg vil gi mitt hjertelige råd:

1. at man setter ild på deres synagoger, vår Herre og kristenheten til ære. . .
2. at man likeledes bryter ned og ødelegger deres hus. . .
3. at man fratar dem deres bønnebøker. . .
4. at man med trussel om livsstraff forbyr deres rabbinere fortsatt å undervise. . .
5. at man fullstendig opphever jødenes rett til å ferdes på gatene. . .
6. at man fratar dem alle kontante penger og klenodier av sølv og gull. . .”

I tillegg til dette gjentok han alle de tradisjonelle beskyldninger mot jødene som vi kjenner fra middelalderen. Han anklager dem for å myrde barn i forbindelse med påskefeiringen, for å forgifte brønnene, for at de drev svartekunst, for at de var ansvarlige for sykdom og pest, og for at de var spioner for tyrkerne. Han roste Ferdinand og Isabella fordi de hadde drevet alle jødene ut av Spania. Og han sa om jødene ”at de er evige djevler, dømt til helvede.”

Den store reformator viste seg å være en jødehater av de store, og han har i så måte mye å svare for overfor Gud, som betrakter jødene og Israel som ”sin øyesten.” For så sier Herren, hærskares Gud: ”For sin æres skyld har han sendt meg til hedningefolkene som plyndret dere, for den som rører ved dere, rører ved hans øyesten.” (Sak. 2, 12)

Det går en direkte linje — dessverre — fra disse og lignende uttalelser, som vi — dessverre — fra kirkens side har alt for mange av, og rett til gasskamrene i Auschwitz. Den kristne kirke har stor skyld på seg for sin holdning til jødene, og ved at den også ennå holder fast på sin ”erstatningsteologi” overfor jødene; som går ut på at jødene er forbannet borte fra Gud, og at kirken har tatt Israels plass i frelsesholdningen og overtatt jødenes løfter fra Gud. H. D. Leuner sier i sin bok, *Et streif gjennom jødenes historie*: ”Auschwitz var endestasjonen for erstatningsteologien, hvorefter kirken var trådt i Israels sted som Guds folk. Det var avslutningen på ”Eklesia Triumphans.” Det finnes ikke mere noen ”triumferende kirke.”

Det ser ut til at antisemittismen eller antisionismen — som det nå heter — bare vil øke etter som tiden går. Dette er også i tråd med hva Guds ord og profetiene sier, så det skulle ikke komme som noen overraskelse — i alle fall ikke for en kristen. Israel vil bli stadig mer isolert og få stadig færre venner som de kan stole på, men det er en som ikke svikter, og det er den treenige Gud, og Han skal kjempe for sitt folk på en ganske konkret måte som det er vanskelig for mange å forestille seg. Dette vil skje både under Gogs angrep på Israel (Men på den samme dag, den dag Gog kommer over Israels land, sier Herren, Israels Gud, da skal min harme stige opp i mitt åsyn. Esek. 38,18. Se også v. 21 — 23.) og likeledes under Antikrists angrep mot Israel som i tid vil være senere enn det førstnevnte angrepet. (Og hærene i himmelen fulgte ham (Kristus) på hvite hester, klædd i hvitt rent lin. Og ut av hans munn går det ut et skarpt sverd, forat han med det skal slå hedningene, og han skal styre dem

med jernstav, og han treder vinpersen med Guds, den allmektiges, strenge vredes vin. (Joh. Åp. 19, 14 – 15)

I denne siste kampen gir også Kristus uttrykk for at han kjemper alene for Israel og spør forundret hvor Israels venner ble av. "Hvem er han (Kristus) som kommer fra Edom, i røde klær fra Bosra, så prektig i sin kledning, kneisende i sin store kraft? — Det er jeg, jeg som taler rettferdighet, som er mektig til å frelse. Hvorfor er din kledning så rød, og dine klær lik hans som treder vinpersen? Persekaret har jeg trådt, jeg alene, og av folkene var det ingen med meg: så trådte jeg på dem i vrede og trampet dem sønder i min harme, da sprøytet deres blod på mine klær, og hele min kledning fikk jeg tilsølt." (Es. 63, 1 – 3)

Til slutt i denne artikkelen vil jeg bare si at vi skylder jødene alt på grunn av vår simple opptreden og vårt hat overfor dem gjennom snart to tusen år, og dessuten er også jødene Kristi brødre av kjødet, og frelsen kommer fra en jøde. Dette skulle da enda mer gi seg utslag i vår takknemlighet og ærefrykt overfor jødene og Israel, men slik er det dessverre ikke blitt og uttrykket at utakk er verdens lønn, passer meget godt i denne sammenhengen. Jeg vil avslutte med et sitat fra Karl Barth som jeg støtter fullt ut: "Kristenheten, som skylder jødene alt, er inntil i dag blitt jødene alt skyldig. Denne svikten er ett av de bedrøveligste kapitler i kirkehistorien og utgjør kanskje de dypeste sår på Kristi legeme."

Tingvoll den 18. jan. 1979

Oskar Edin Indergaard

UTRYDDELSEN AV JØDEFNE

Som vi alle vet, ble før og under den 2. verdenskrig 6 millioner jøder drept i tyske fengsel og konsentrasjonsleirer. Den helt overveiende majoritet av mennesker i vår kulturkrets tar avstand fra dette vanvittige blodbad av uskyldige kvinner, barn og menn og vender seg bort fra det som skjedde med avsky og gru.

Men det spørsmålet som likevel blir stående igjen, og som i grunnen blir stående igjen ubesvart, er følgende: Hvordan kunne dette skje i hjertet av Europa, i en "kristen og sivilisert" nasjon for bare 30–40 år siden?

Selv om en får presentert en rekke grunner og årsaker som fører fram til at dette kunne skje, synes en likevel ikke at spørsmålet er besvart fullt ut, når en tar i betraktning det uhyggelige omfang av dette djevleske og bestialske komplott og anslag mot dette vesle og forsvarsløse folket. Uansett hva som blir sagt, vil en likevel komme fram med sine motforestillinger, for skjenselsgjerningen er så umenneskelig at den har noe av eventyrets og uvirkelighetens skjær over seg. Derfor vil vi bestandig måtte spørre: Har dette virkelig skjedd? — selv om vi med 100% sikkerhet vet at det har skjedd — for bare noen få årtier tilbake.

Og det er bra at vi til stadighet stiller dette spørsmålet. På den måten er det en mulighet for at vi ikke glemmer, det som skjedde, og passer på at det ikke skjer enda en gang.

Det som har aktualisert debatten på ny akkurat nå, er, som alle vet, framvisningen av Holocaust. Dette ordet betyr brennoffer, og det refererer seg til 3. Mosebok, 1. kapitlet. Der står det om brennofferet: at blodet av offeret, dyret, skal sprenges utover, mens alt det øvrige skal brennes opp. ". . . det er et brennoffer, et ildoffer til velbehagelig duft for Herren."

Som jeg sa innledningsvis, har vi store problemer med å forstå at dette kunne skje. Og selv om vi i tillegg til historiske og ideologiske argumenter også regner med en åndelig argumentasjon, vil vi likevel ha våre tvil og anfektelser, for dette brennofferet ligger utenfor rammen av hva vi kan tenke oss å godta i en konflikt mellom to folkegrupper og to ideologier. Ved siden av de historisk rent målbare og forståelige argumenter må vi også i denne konflikten regne med et djevlesk og satanisk moment. Alle onde motiver var her forenet, og i Hitler og hans medskyldige hadde Satan, denne verdens Herre, full anledning til å vise verden for en forferdelig, kynisk og djevlesk makt han har og er. Men selv om han her til fulle viser oss "hesthoven" sin, blåser mange bare i neste omgang av at noen vil bruke slike argumenter og stempler slike som utilregnelige, hysteriske og uhistoriske, men jeg holder likevel fast på dette.

Jeg siterer fra T. Gilbrandts bok, Tidens tegn, s. 134. "På samme måte som vårt

århundredes verdenskriger representerer noe nytt i menneskehetens historie, noe som stiller selv de forferdeligste av fortidens kriger i skyggen, — slik markerer Hitlers jødeforfølgelser noe nytt og ukjent, noe som langt overgår alt som før erskjedd. Vi står her overfor en antikristelig foreteelse, et eskjatologisk tegn.

Alle onde motiver er her forenet. Hitlers forfølgelse har både religiøs, økonomisk og rasistisk motivering. Nazismens raseteorier om den rene ariske rase kom til å spille avgjørende rolle. Hverken religionsbytte eller assimilasjon kunne redde jødene. Hatet gjalt jødene som rase."

Det var ikke Hitler som "skapte eller oppfant" antisemittismen eller antisjonismen — som det nå heter. Den er like gammel som jødene selv og går tilbake til utvelgelsen av folket ved Abraham. Som vi vet, er jødene Guds utvalgte folk. Dette innebærer at Gud har spesielle planer med dette folket, og hans "øye" våker bestandig over folket slik at han fører det fram gjennom verdenshistorien i samsvar med sine planer, som forøvrig er forutsagt i Bibelen, for at vi skal tro det — både før og når det skjer — og for at vi skal kunne følge med i Guds planer og glede oss over at Guds-riket nærmer seg.

Ethvert anslag mot jødene er derfor et anslag mot den Allmektige, og slike anslag vil ikke lykkes, men bare være til skade for den/de som utfører dette. Og slik er det også gått til nå. Jødene står — som de alltid har stått — som seierherrer ved gravene til sine fiender. Og til tross for at motstanderne alltid var og er overlegne, hva som gjelder menneskelige og materielle ressurser, har Gud bestandig laget det slik at det er jødene som er de virkelige seierherrer. Og slik vil det gå i framtiden også.

At Hitler lot seg utnytte som medium (formidler, mellommann) for de onde ånder og den åndelige verden med negativt fortegn, er det vel ikke tvil om. Både hans ideer og hans onde gjerninger taler jo sitt tydelige språk om at dette var tilfelle. Eller kan en i det hele tatt greie å forstå og fatte dette uten at en tar i betraktning og regner med de onde åndsmaktene? Dersom en ikke er villig til å sprengne de tradisjonelle grenser som forklaring for denne djevlelske udåd, så er jeg redd for at en selv går til grunne — dersom en da er et tenkende menneske — på vegne av vår egen sivilisasjon og humanitet. Spørsmålet blir da: Er menneskeheten ikke kommet lenger enn at den for 30—40 år siden kaldt og kynisk kunne ta livet av 6 millioner medmennesker? Og neste spørsmål følger naturlig på. Har vi noen garanti for at dette ikke kan skje igjen? Har vi noen garanti for at vi som lever i dag, er kommet noe lenger i medmenneskelighet og humanitet enn det nazistene — med Hitler i spissen og som hovedansvarlig — var kommet?

Nei, vi har ingen garanti, og i og for seg er vi heller ikke kommet noe lenger på disse få årene. Dersom vi lar de onde åndsmaktene få innta vårt intellekt, vår tankekraft og våre handlinger, blir vi viljeløse redskaper i mørkets tjeneste og tjenere for denne verdens fyrste, som er Satan og "mørkemannen" par excellence (i særdeleshhet).

Om Hitler sitt forhold til de onde åndsmakter, vil jeg sitere fra T. Gilbrands bok, Tidens tegn, del 3, s. 18: "Men i særlig grad var Hitler og hans nærmeste medarbeidere okkult orientert. Hitler var en helt ubetydelig politisk figur, inntil han kom i kontakt med spiritistiske kretser. Da gjennomgikk hele hans personlighet en for-

vandling. Folk som kom i hans nærhet kunne føle et gys av frykt for den hemmelighetsfulle makt og innflytelse som utgikk fra ham.

Hitler var selv klar over at det var ved en "appell til mystiske krefter", at han kunne overvinne følelsenes og fornuftens hindringer. Under demonisk innflytelse utfoldet han hele sitt onde geni og forførte millioner av mennesker. I seg selv var Hitler som Karl Barth sier det "bare en ubetydelig person, en ringe forløper for Antikrist," men hans historie står som et varsel for den menneskehet som er gått inn i endens tid."

Ja, i seg selv var Hitler en ringe og ubetydelig person, og han var heller ingen skaper av de ideene han forfektet, slike som at tyskerne var over— og herremennesket og skulle herske over og knuse underlegne raser som for eks. den jødiske, den slaviske og andre, og at det var den sterkeste rett og plikt å utrydde den som var svak og liten. Sine ideer hentet han bl. a. fra Darwin og Nietzsche, og for den som vil benytte seg av ideer som er utsprunget av filosofenes intellekt og tankekraft, er det mye å hente — på både godt og ondt.

Da Nietzsche hevdet at "den gamle Gud var død" og holdt dette opp som en revolusjonerende nyhet og det utgangspunktet som han bygde opp sin filosofi omkring, var det en naturlig konsekvens av dette at Hitler også forsøkte å bevise dette ved å utrydde Guds folk, jødene. Men som vi vet, greidde heller ikke Hitler å gjennomføre sine planer i sitt blinde hat mot Guds folk, selv om 2/3 av jødene i Europa ble tilintetgjort i Hitlers og nazistenes utryddelsesleirer. "Den gamle Gud" holdt enda en gang sin vernende hånd over sitt gamle og utvalgte folk. Og selv om brennofferet var enormt, var det ikke totalt, men det var ikke noe brennoffer til en "velbehagelig duft for Herren", slik som brennofferet i gammel-testamentlig tid var. Nei, da var det heller et velbehagelig offer til og en duft for denne verdens fyrste, som gjør alt han kan for å forpurre Guds planer med Israel, for fredsriket skal jo en gang i framtiden strømme ut fra Israel, og fra Jerusalem skal lov og rett nå ut til hele verden.

Som en naturlig konsekvens av sitt syn på jødene måtte også Hitler på slutten av krigen ta sitt eget liv, for han var selv kvart-jøde. Dette er ett av historiens beskeste smil — som det forøvrig finnes en del av — en inkonsekvens uten sammenligning og like og en skebnens ironi som i sin grufullhet ikke er til å fatte. Tenk at den mannen som satte igang dette enorme blodbadet og tente på dette ildofferet, selv var kvart-jøde. Han utryddet med andre ord sine egne etniske brødre og søstre. Han ofret av sitt eget kjøtt og tappet av sitt eget blod til et brenn— og avgudsoffer til denne verdens fyrste, for det er bare han som kan kreve og forlange noe slikt offer — som det han fikk. Dette viser oss også hvilken forferdelig herre og mester Guds motstander er, og det viser oss også at den som vil følge ham, fullstendig mister oversikten og ofrer til og med av sin egen slekt og av sine egne barn.

Men ennå er ikke denne verdens fyrste "mett" av og fornøyd med det brennofferet han fikk av nazistene. Historien går videre og ser ut til å gjenta seg. Jeg sikter med dette til jødene kamp i dag for å overleve, og hvordan hedningene til stadighet presser dette lille folket. Jeg kan ikke her utdype dette, men presset på Israel vil bare fortsette i tiden som kommer, for denne verdens fyrste vil ikke finne seg i at

Gud fører sitt eget og utvalgte folk hjem til landet, Eretz Israel, i samsvar med sine planer, slik som disse kommer til uttrykk i Bibelen.

Jeg vil avslutte denne artikkelen med et sitat fra A. D. Morse's bok, Mens 6 millioner døde. "Brennofferet er forbi. 6 millioner hviler i sin navnløse grav. Men hva med framtiden? Er folkemord utenkelig i dag? Eller går framtidens ofre omkring et sted i verden og skjøtter sin daglige vandel, i hengivenhet for sine barn, i håp om et bedre liv, blinde for den kommende trussel?

Hvem er ofrene? Hvem er tilskuerne?"

Ofrene er som så mange ganger før i den verdslige historie, jødene. Tilskuerne, det er bl. a. vi i Norge som i vår blinde materialisme tar parti imot jødene og enda en gang vil ofre dem. Og bøndene står nå som før klar til å myrde sine etniske brødre og søstre med PLO og araberne i fremste rekke.

Finnes det ikke fred og rettferdighet i verden for dette vesle, forblødde og amputerte folket? Nei, det ser ikke slik ut, og ifølge Bibelens utsagn og profetier står det ennå overfor store trengsler og vanskeligheter som vil kreve både liv og blod. Men i sin trengsel skal de se opp til og få øye på en annen av deres egen slekt som også har ofret sitt liv og blodd — for verdens synd — Jesus—Kristus—Messias, og når jødene i sin fortvilelse en gang i framtiden gjenoppdager ham, skal han selv stride for dem og gi dem seier over deres fiender (Sak. 12, 14).

Men inntil den tid og inntil dette skjer, må de stadig blø, for bak dette kravet om et kontinuerlig og stadig jødisk brennoffer står denne verdens fyrste som gjør alt han kan for å forpurre og ødelegge Guds planer med Israel, og i sin tjeneste bruker han alle som er villige til å gå i hans tjeneste og utføre skjenselsverk overfor jødene og Israel. Disse anslagene mot jødene vil imidlertid ikke lykkes, selv om de kan ha framgang for en tid, for Gud fører jødene fram i overenstemmelse med sin egen frie vilje, sine planer og sitt profetiske ord. Disse anslag mot jødene vil bare være til skade for dem som utfører dem — både i tiden og evigheten. "Ja, det larmer av folkeslag som mange vann larmer, men han (Gud) truer dem, og de flyr langt bort, de jages avsted som agner for vinden oppe på fjellene og som støvwhirvel for stormen. Ved aftens tid, se, da er det forferdelse, før morgenen er de ikke mere til. Således går det dem som plyndrer oss, dette er deres lodd som raner oss." Es. 17, 13—14.

Tingvoll den 18. april 1979

Oskar Edin Indergaard

DET HELLIGE HATET

For en tid tilbake skrev undertegnede en artikkel med overskriften: Hatet mot jødene. I den forsøkte jeg å beskrive hatet til og forfølgelsen av jødene ut ifra det kristne Europa hvor dette nådde sitt høydepunkt under Adolf Hitler og nazistenes store forbrytelse mot det jødiske folk, der 6 millioner ble tilintetgjort i gasskamrene og tilintetgjørelsesleirene i Europa — dette verdens største blod og brennoffer til ære for mørkets fyrste. I denne artikkelen forsøkte jeg at den kristne kirke i Europa også måtte ta sin del av skylden, både ved sin feilaktige lære og usunne holdning overfor Israel og jødene og ved sin unnfalleshhet.

I den nye artikkelen vil jeg se litt på det hatet som der er fra arabisk side mot jødene, og som gjør at det ikke kan bli noen fred i Midt-Østen, før araberne enten forandrer holdning overfor jødene (og det er lite trolig), eller de blir så grundig slått på slagmarken at de ikke har noe annet valg enn å gå inn i en fredsordning med Israel. Ut ifra Bibelen er imidlertid begge disse to mulighetene ikke realistiske. Bibelen sier at araberne sammen med USSR — den store krigshisser i verden i dag — skal løpe linjen fullt ut og nok en gang angripe Israel, men da skal de møte Israels Gud og bli slått på Israels fjell. (Gog-profetiene. Esek. 38 og 39)

Hva er så årsaken til arabernes hat overfor jødene enda de begge er semitter og har felles opprinnelse og felles stamfar — Abraham? Hovedårsaken til dette er den samme overalt i verden. Det viser seg at det "naturlige menneske" ikke kan akseptere Guds ordninger og Guds valg/utvalg i verden. Gud har nemlig utvalgt jødene til sitt eget demonstrasjonsfolk med alt som dette innebærer. Dette kan ikke den uomvendte verden — det være seg arabere eller andre — akseptere. Slik har det bestandig vært, og slik vil det bestandig være. "Men likesom dengang han som var født etter kjødet (Ismael), forfulgte ham som var født etter Ånden (Isak), således og nå." (Gal. 4, 29)

Dette hatet til jødene er også av samme grunn nedfelt i arabernes hellige bok, Koranen. Der blir jødene forbannet og utstøtt til ydmykelse, skam og fordømmelse. De er også blottet for enhver menneskelig følelse. Allah har derfor bestemt at jødene skal spres rundt den hele jord, slik at de ikke kan danne noen nasjon eller eie noe fedreland.

Om kampen mot de vantro blir det utropt hellig krig (dsjihad), og de vantro er først og fremst de kristne og jødene. I sura 2 står det om den hellige krigen: "Kjemp på Allahs vei mot dem som kjemper mot dere, men gjør dere ikke skyldig i noe overgrep, for Alla elsker sannelig ikke dem som begår overgrep. Drep dem hvor dere kommer over dem. Kampen er blitt foreskrevet dere, selv om det byr dere imot. Det kan hende at noe byr dere imot, enda det er til det beste for dere. Det kan hende at

dere liker noe enda det er til skade for dere. Allah er den som vet det, men ikke dere."

I sura 9 står det: "Kjemp mot dem av skriftens folk (kristne og jøder) som ikke tror på Allah og ikke følger sannhetens religion. De kristne sier: "Kristus er Allahs sønn." Dette sier de med sin munn og etterligner de vantro. Måtte Allah forbanne dem. Sa langt er de fra sannheten. De tar sine prester og munkar til herrer i stedet for Allah og også Kristus, Marias sønn. De fikk befaling om å dyrke bare en gud."

Koranen påbyr altså araberne å hate de vantro (kristne og jøder) og gå til hellig krig mot dem, dersom dette er nødvendig, og det har de gjort en rekke ganger overfor Israel og enda mer truet med det. Ja, de har faktisk truet med dette helt fra 1948 av og har gått til hellig krig hele 4 ganger fra dette tidspunktet av. Israel har med andre ord hele denne tiden levd under trusselen av hellig krig, og dette betyr fra arabernes side total krig, der både krigen, hatet, seieren og tapet er hellig.

Hatet er den viktigste drivkraft til fortsatt krig mot Israel. Dette blir holdt ved like i de forskjellige arabiske land ved falsk informasjon om og propaganda mot Israel. Som de ledende land og organisasjoner på dette område må vi framheve PLO, Syria, Irak, Libya og Iran.

Jeg siterer fra Tidens tegn, del 4 av T. Gilbrandt s. 166: "Denne indoktrineringen i hat begynner allerede i barneskolen. Syrias undervisningsminister proklamerer som sitt stolte motto: "Hatet er hellig." Og departementets leder, Souleiman El-Chissh uttalte: "Det hat vi innpoder i vår ungdoms sinn helt fra fødselen av, er hellig." Ti-årgamle barn har til grammatikklekkse å analysere setninger som: "Vi skal fordrive alle jøder fra arabisk jord." I en bok for 14-åringer het det: "Utslettelse av Israel er av vital betydning for araberverdenens bevarelse og renessanse." Eller enda mer tydelig: "Kvel Israel. Knus israelernes hovmod og kast dem i havet."

Dette hatet til jødene kommer også naturligvis til uttrykk i det famøse, reaksjonære og uhistoriske dokumentet, The Palestinian National Covenant, som er basis og grunnlov for PLO. Fra artikkel 7 til 11 er kampen mot Israel omhandlet, og den blir beskrevet som en væpnet kamp og som en geriljakamp. Her er det ikke snakk om en fredelig ordning på konflikten, men væpnet kamp og ikke forhandlinger. I artikkel 9 står det f. eks.: "Væpnet kamp er det eneste middel til frigjøring av Palestina, og må derfor betraktes som strategi og ikke som taktikk. . ."

I artikkel 10 står det: "Geriljakrig utgjør kjernen i den palestinske folkekrig for frigjøring. . ."

Hvordan kan det bli fred i Midt-Østen når PLO og de fleste av de arabiske statene på ingen måte anerkjenner Israel, men bare venter på en anledning til å gi uttrykk for sitt hat mot dette lille folket i en ny krig, hvor de kan gjøre det mot jødene som de hele tiden har ønsket, men ikke maktet, nemlig det å utrydde dem og få dem bort fra "det lovede land." Parolen er den samme i dag som den var under 6-dagerskrigen i 1967. Da ble det kringkastet ut over det arabiske radionettet: "Denne gang blir det ingen barmhjertighet — ikke engang for kvinner og barn."

Men dette ønsket er ennå ikke blitt oppfylt og kommer heller aldri til å bli oppfylt, for Gud, himmelens og jordens skaper og opprettholder, holder fortsatt sin verende hånd over sitt eget og utvalgte folk, for Han har store planer med dette vesle

folket. Ut fra dette folket og ut fra dette området skal Messias-riket en gang i framtiden utgå., og folk skal ikke mere føre krig mot hverandre, men smi om sine våpen til fredelige jordbruksredskaper.

”Og mange folkeslag skal gå avsted og si: Kom, la oss gå opp til Herrens berg, til Jakobs Guds hus, så han kan lære oss sine veier, og vi ferdes på hans stier. For fra Sion skal lov utgå, og Herrens ord fra Jerusalem. Og han (Jesus — Kristus — Messias) skal dømme mellom hedningefolkene og skifte rett for mange folkeslag, og de skal smi sine sverd om til hakker og sine spyd til vingårdskniver, et folk skal ikke lenger løfte sverd mot et annet, og de skal ikke mere lære å føre krig.” (Es. 2, 3–4)

Dette er visjonen som vi har fått tak i, som vi strekker oss framover imot, og som vi peker på for de andre som ikke har fått tak i dette store framtidssynet, som Gud har vist oss. Og i mellomtiden er vi alle underveis til fredsriket i Midt-Østen og til fredskongen, som er Messias, i en verden full av hat, elendighet, mord, terror, undertrykkelse, krig og urettferdighet.

Men verden ser ikke Messias og må derfor løpe linjen fullt ut, for å nå sitt fulle mål av synder slik at Gud kan dømme den for dette. Av samme grunn ser heller ikke araberverdenen Fredsfyrsten og forstår ikke at Israel er deres redning, for frelsen kommer jo fra jødene. Derfor må hatet og de falske og grunnløse beskyldninger mot Israel gå sin gang, og derfor fører araberverdenen falsk lære og propaganda overfor sine etniske brødre, jødene, — noe som forøvrig blir godt mottatt over store deler av verden.

Av samme grunn uttaler også den nye lederen i Iran, Khomeini, følgende om jødene: ”Foran oss ser vi at jødene latterliggjør Koranen, fordreier dens tekster i nye utgaver trykket i okkuperte land og andre steder. Det er vår plikt å avsløre dette forræderi og rope ut at inntil alle folk forstår at jødene og deres fremmede ledere sammensverger seg mot Islam og forbereder veien slik at jødene skal kunne herske over hele kloden. Jeg frykter at de virkelig vil realisere, via sine spesielle metoder, sine ønskede mål. Det er på grunn av vår svakhet at vi kanskje våkner en morgen og finner at jødene dominerer vårt land. Måtte Gud forby det.”

Disse beskyldningene mot jødene er ubegrunnede, gale og utenom all virkelighet slik at en må avfeie dem som oppdiktete. Jødene har da ingen interesse av å forandre og fordreie Koranen, og de har da ingen planer om et verdensherredømme, men i den arabiske verden med sin fanatisme og sitt jødehat vil slike uttalelser fra en religiøs leder som Khomeini virke som ild i tørt gress. I et folkehav av fanatisk islamsk religiøsitet spørres det ikke etter logikk og saklig argumentasjon. Her følger man sine følelser og sine ledere, og de sier som så ofte før i historien at dersom jødene hadde vært borte og eliminert, så ville så mye ha vært bedre i verden, og da ville problemene ha løst seg av seg selv.

I sannhetens navn må vi aldri bli lei av å forsvare Israel og jødene mot det hav av hatspropaganda som blir satt fram mot dem, idet vi tilbakeviser løgnen og den falske propaganda. Det jødene vil er å få bygge og bo i det landet der deres fedre levde, og leve i fred og fordragelighet med sine etniske slektninger og brødre, araberne. De ønsker hverken verdensherredømme eller store landområder i Midt-Østen og i et forsøk på å styrke sin egen stilling både overfor araberverdenen og den øvrige verden,

gir de nå fra seg store landområder i et forsøk på å skape fred og sameksistens, men jeg er redd at de bare lager vansker for seg selv ved dette sitt gode sinnelag og denne sin velmenende imøtekommenhet. Araberne vil naturligvis ta imot det de får gratis, og det de ikke får, vil de forsøke å ta med makt, men Israel har i alle fall overfor den øvrige verden vist at det er villig til å satse alt for fredens og forbrødringens sak.

Araberne derimot vil ikke stanse før de har nådd sitt endelige mål: Utslettelse av staten Israel og av jødene i en eller annen form. Dette har de uttalt så mange ganger at vi begynner å tro dem, og i sitt blinde hat og mangel på kjærlighet til sine brødre vil de nok en gang gjøre forsøk på å nå sine uttalte mål og målsetninger, men det spørs om ikke tiden snart er inne til at de har nådd sine synders mål, og til at de møter en som er sterkere enn dem, og som vil stoppe dem ved sitt ord, nemlig Israels Gud. Men inntil dette skjer, er i alle fall målsetningen klar fra arabernes side, og den er klart uttalt av deres ledere og i samsvar med det som f.eks. Yassir Arafat sier: "Våre aktiviteter vil fortsette i Tel Aviv og andre steder, inntil vi seirer og heiser vårt flagg over hele Jerusalem og de andre byene i det okkuperte hjemlandet."

Og i mellomtiden fortsetter en stadig større del av verden med å presse Israel, dette lille, demokratiske landet på 4 millioner mennesker i et hav av ørken og arabere, idet man hyller morderne og terroristene og stadig oppmuntrer dem til å knuse den som er liten. Denne ovasjonen og dette bifallet ble også Yassir Arafat til del i FN i 1974 da han holdt sin tale i Hovedforsamlingen og til slutt uttalte de mest hyklerske ord som er sagt på lang tid i en vond, hatefull og utro verden: "Jeg kommer med en olivengren og frihetskjemperens pistol. La ikke olivengrenen falle fra hendene mine."

Nei, noen olivengren som symbol på fred og fordragelighet har hverken Arafat, den arabiske eller den øvrige verden gitt jødene, men hatets, voldens, undertrykkelses, krigens våpen og terroristenes pistoler er dette lille Guds-folket blitt godt kjent med både i diasporaen og som borgere av en fri og demokratisk stat. Det er i grunnen et Guds under at det overhodet ennå finnes jøder igjen i live, og at de ikke alle er utryddet, men Han som begynte en god gjerning også i dette lille folket, Han skal fullføre den til tross for motstand og forfølgelse i en vond og hatefull verden. Og det er godt at det er slik, for hadde det ikke vært rettferdighet i verden, og hadde ikke den Rettferdige — den gamle av dager vært, så hadde vi alle forlengst gått under, men nå har vi visjonen, både jøder og kristne, om at Guds-riket og kjærlighetens rike skal stråle fram fra hatets område og territorium i Midt-Østen og ut fra dette folket som er blitt så hatet og forfulgt, men tiden er ennå dessverre ikke kommet til at Gudsriket kan realiseres i Midt-Østen. Ennå står dette vesle folket foran store prøvelser og vanskelige tider, og hedningene skal legge opp planer om å utrydde det nok en gang, men der ved den ytterste nød og ved veiens ende står han de ikke har sett, men som de har gjennomstunget, Jesus—Kristus—Messias, han skal frelse dem, hjelpe dem og gi dem seier over sine fiender. Gud være takket og lovet for det.

Tingvoll den 24. mars 1979
Oskar Edin Indergaard

PALESTINA—PROBLEMET. NR. 1

Palestina-problemet er en av de mest innfløyte, men også en av de mest brennbare og følelsesladede problematikker som en kan ta opp, men det skal ikke forhindre at en forsøker å skjære gjennom den mengde av viten, kunnskap, propaganda og følelser, som dette problemkomplekset er innehyllt i og forsøke å få et nøkternt og korrekt bilde av denne konflikten mellom jøder og arabere. På det ytre plan er det en konflikt av politisk, juridisk og historisk art, og det er denne siden som blir lagt merke til og diskutert, men dypest sett er det en åndelig konflikt — slik som mange politiske konflikter er det — mellom Guds planer med Israel og verden forøvrig på den ene siden og de som ikke vil akseptere at hverken Gud er til, eller at han har noen framtidige planer med Israel.

Som utgangspunkt for denne artikkelen vil jeg ta for meg Guds utvelgelse av Israel. "For et hellig folk er du for Herren din Gud, og deg har Herren utvalgt av alle de folk som er på jorden, til å være ham et eiendomsfolk. Ikke fordi dere var større enn alle andre folk fant Herren behag i dere, så han utvalgte dere, for dere er det minste blant alle folk, men fordi Herren elsket dere, og fordi han ville holde den ed han hadde svoret deres fedre, . . ." (5. Mos. 7, 6—8) "Dersom dere nå lyder min pakt og hører min røst, da skal dere være min eiendom framfor alle folk, for hele jorden hører meg til." (2. Mos. 19, 5) "Når nå Herren din Gud driver dem ut for deg, må du ikke tenke som så: Det er for min rettferdighets skyld Herren har ført meg inn i dette landet og latt meg få det til eiendom. Nei, det er for disse hedningers skyld Herren driver dem ut for dere." (5. Mos. 9, 4) "Den dag gjorde Herren en pakt med Abram og sa: Din ætt gir jeg dette landet, fra Egyptens elv like til den store elv, elven Frat (Eufrat)." (1. Mos. 15,18) Herren gjentok dette løftet både til Moses og til Josva. "Jeg vil la ditt lands grenser gå fra det Røde Hav til filistrenes hav (Middelhavet) og fra ørkenen til elven (Eufrat), for jeg vil gi landets innbyggere i din hånd og du skal jage dem bort fra deg." (2. Mos. 23, 31)

Med utgangspunkt i det som er sagt ovenfor, vil vi presisere at GUD har utvalgt Israel til å være hans eiendomsfolk, at Gud eier jorden og gjør med den som han selv vil, at det var p.g. av synd at hedningene ble drevet bort fra landet, og at Gud har lovet Israel et stort sammenhengende landområde i Midt-Østen. Dette landområdet som etter løftene vil komme til å strekke seg fra Middelhavet til Eufrat, har ennå ikke vært i Israels eie, så denne del av løftet hører framtiden til. Det som skjer i Midt-Østen og Israel i dag, er ganske enkelt at Gud på forunderlig måte fører jødene hjem fra landflyktigheten og lar dem få del i det lan-

det som han har lovet dem. Guds videre siktepunkt med dette er naturligvis at han ved Jesus Kristus skal opprette sitt fredsrike her på jord med utgangspunkt i Jerusalem og det utvidede landområde i Midt-Østen. I forlengelsen av den politiske og åndelige strid vi er vitne til i dag mellom arabere og jøder, ligger Guds rike, når den tid kommer.

Med dette kunne jeg ha avsluttet artikkelen, idet jeg slår fast at ifølge løftet fra Gud hører landet jødene til, og det kan ikke omgjøres, "for sine nådegaver og sitt kall angrer Gud ikke på," (Rom. 11, 29), men jeg vil også se på de politiske, juridiske og historiske aspekt som hører denne konflikten til.

I en periode av ca. 1500 år, fra Josva som inntok landet (Israel eller Kanaan), til år 70 e.Kr. var Israel jødene eiendom og nasjonale hjem. Fra ca. 1200 til 586 f.Kr. var Israel en suveren jødisk stat. I denne perioden bygde de også opp sitt imperium under David og Salomo.

Fra 586 f.Kr., da en del av jødene ble tvangsflyttet til Babylon, til år 70 e.Kr. da romerne deporterte en stor del av den jødiske befolkning, vekslet styreformen en del. Landet var mer eller mindre i denne perioden avhengig av stormaktene som omgav det, men innbyggerne i landet var jøder. De andre som bodde der var fremmede.

Fra år 70 e.Kr. til 300 har vi romersk tid. Templet ble lagt i ruiner, og en god del av folket ble landsforvist. Jerusalem ble utslettet fra kartet og fikk navnet Aelia Capitolina, og landet ble kalt opp etter de opprinnelige innbyggerne, filistrene, og fikk navnet Palestina.

Fra 300 til 636 har vi bysantrisk tid.

Fra 636 til 1099 har vi arabisk tid.

Fra 1099 til ca. 1260 har vi korstogenes tid.

Fra ca. 1260 til 1517 har vi mamelukkenes tid.

Fra 1517 til 1917 har vi tyrkisk tid.

Fra 1918 til 1948 har vi britisk mandattid.

Fra 1948 og fram til i dag har jødene litt etter litt fått tilbake en del av sitt eget og opprinnelige land ved at de har vunnet de krigene som er blitt påtvunget dem av deres arabiske naboer.

Hele denne tiden fra år 70 og fram til 1948 har det bodd jøder i Palestina. Mens befolkningen på Jesu tid var ca. 3.000.000, var den i 1800 på 10.000, i 1900 på 70.000, i 1945 på 500.000, i 1948 på 700.000 og i 1981 4.000.000.

Hva den arabiske befolkningen angår, så kom de første arabere til Palestina først på 600-tallet. Da ideen om en jødisk stat begynte å ta form omkring midten av forrige århundrede, var Palestina stort sett sunket ned til et utarmet og ufruktbart område p.g. av kriger, hard skattelegging, herjinger og naturkatastrofer, og det var neppe mer enn 100.000 arabere igjen i Palestina i 1850. Som en følge av den jødiske innvandringen i moderne tid og som en følge av at landet ble bygget opp igjen, har også den arabiske befolkningen økt. De arabere som idag utgjør majoriteten av Palestina-flyktningene, er kommet til Palestina på et sent tidspunkt. Det er ikke riktig, som det stadig vekk blir sagt at palestinaraberne har dyrket jorden i Palestina i 2000 år, mens jødene kom dit i 1948.

Vi har mange utsagn som viser at den ovenfornevnte beskrivelse, både av landets

tilstand og palestinarabernes sene ankomst, er korrekt. Vi tar med noen få.

A. de Lamarsatin sa i 1835: "... en fullstendig, evig stillhet hvilte over byene, på landeveiene og på landsbygda. ... et helt folks grav."

Mark Twain sa i 1867: "... Av alle forlatte land må Palestina være prinsen. Åsene er golde, dalene døde ørkener. Det er et håpløst dystert, vilt og ugjestmildt land. Palestina tilhører ikke vår arbeidsglade verden. ..."

Abdel Razak Kader uttalte: "Ved dette århundres begynnelse er ikke Palestina lenger det land som flyter med melk og honning som det står i Bibelen, men en fattig tyrkisk provins, dekket av ørken og torner — ikke roser. Kysten består av sand og et merkelig marsland beskyttet av malaria, som ødelegger den halvnomadiske bondebefolkningen som klynger seg til de golde åsene."

T. E. Lawrence sa i 1909: "Jo hurtigere jødene dyrker opp ørkenen, desto bedre. Deres settlement er lyse pletter i ørkenen."

Ifølge dr. Gideon Kressel sier han at majoriteten av palestinaraberne er av egyptisk opprinnelse. De er etterkommere etter egyptiske emigranter som kom til Palestina på 1800-tallet.

Et annet spørsmål en bør stille seg i denne problematikken, er om palestinaraberne er en enhet, en nasjon eller et folk. Jeg siterer en av palestinerne egne ledere, Zuhair Moshin som sa i 1977: "Det eksisterer ikke noe palestinsk folk. Opprettelsen av en palestinsk stat er bare et middel til å fortsette vår kamp mot Israel og for arabisk enhet. Siden Golda Meir benekter eksistensen av et palestinsk folk, så sier jeg at et slikt folk eksisterer, og at der er en forskjell mellom det og det jordanske folk. Men i virkeligheten er der ikke noen forskjell mellom jordanere, palestinere, syrere og libanesere. Vi tilhører alle det arabiske folk."

Vi bør legge merke til denne uttalelsen fra arabisk hold, som jeg tror, er nokså nær sannheten og de faktiske forhold.

For det første må vi være oppmerksomme på at det vil være uholdbart å begynne å dele disse folkene opp i egne folkegrupper. Deres historiske bakgrunn og fortid forbyr oss det. Hele dette oprådet var inntil 1. verdenskrig et åpent område, hvor alle kunne ferdes fritt, og hvor det ikke var noen nasjonalstater. Området tilhørte på det tidspunktet det tyrkiske riket, og det var først i mellomkrigstiden at vi fikk opprettelsen av de første arabiske stater i Midt-Østen.

For det andre er det også mange arabere i dag som betrakter det arabiske folk som en enhet og arbeider for å få bort landegrensene både i Midt-Østen og i Nord-Afrika, slik at de kan få i stand et sammenhengende arabisk område og en enhetlig arabisk nasjon fra Atlanterhavet til den Persiske Gulf. De ønsker med andre ord å oppheve de 21 arabiske nasjonalstatene i området og få opprettet en enhetlig arabisk stat med et sammenhengende landområde på 12 millioner kvadratkilometer.

Araberne har heller aldri selv vært interessert i å opprette en egen stat for palestinaraberne i Palestina. (De hadde muligheten for det både i 1948 og tidsrommet fra 1948 til 1967.)

Vi har også en rekke uttalelser fra arabisk hold som viser med all tydelig klarhet at deres siktemål i k k e e r å få opprettet en arabisk-palestinsk stat på Vestbredden og i Gaza, men å utslette staten Israel.

Zuheir Mushen har uttalt: "Israelerne må forandre sin tenkemåte. Dette vil de se som sin eneste løsning etter at vi har tvunget dem på kne — etter at vi militært har knust dem i småbiter."

Shafik al-Hout har sagt: "Hvis de mener en ren jødisk stat — det vil aldri bli noen jødisk stat."

Farouk Kaddomi sa i 1976: "En rettferdig og varig fred i Midt-Østen vil aldri oppstå før Palestina har fått igjen sin historiske rolle som broen mellom de arabiske stater vest og øst for Suez."

Georg Habash sa i 1976: "Front-landene vil opptrappe kampen mot hvilket som helst arabisk land som støtter en fredelig løsning med Israel, på alle plan — bortsett fra militær konflikt. Folkefronten vil gå til væpnet kamp mot alle palestinere i Gaza og på Vestbredden som vil prøve å hindre fortsatt geriljakamp mot Israel."

Det som er gjengitt ovenfor, viser at araberne ikke har til hensikt å opprette en ny arabisk stat på Vestbredden og i Gaza og være fornøyd med dette. En del av de arabiske lederne gir nå uttrykk for at dette er deres eneste hensikt og siktemål, men dette er bare et uttrykk for forandring av taktikk og blir betraktet som en nødløsning. En eventuell opprettelse av en ny stat i Palestina vil bare vise seg å være et brohode for ny aggresjon mot Israel, og dette vil være et ledd i kampen for å knuse Israel og jødene.

Hva så med palestin-araberne og Palestina-flyktningene, spør mange. Har de ikke rett til å få opprette sin egen stat i Palestina?

Til dette kan vi svare følgende:

For det første vil vi si at palestin-araberne allerede har fått opprettet en stat i Palestina, nemlig Jordan. Dette området på 84530 kvadrat-kilometer ble i 1922 utskilt fra Palestina, og det til tross for at dette området også var lovet jødene ifølge Balfourdeklarasjonen. Dette området utgjør 3/4 av det opprinnelige Palestina, og 60% av innbyggerne i Jordan er palestin-arabere.

Det området som da stod igjen, og som jeg kaller for Rest — Palestina på 27020 kvadrat-kilometer, ble så i 1948 ytterligere beskåret ved at jødene skulle få den ene halvdel og palestin-araberne den andre. Jødene gikk med på dette, men ikke araberne. De ville ha hele området.

I sannhetens og rettferdighetens navn så skulle det ikke være for mye forlangt at jødene kunne få Rest-Palestina og opprette sin egen stat der.

For det andre ser vi at det endelige siktemålet med en eventuell opprettelse av en ny stat i Palestina bare betyr ny aggresjon mot jødene.

For det tredje har heller ikke de arabiske lederne vært interessert i å få opprettet en ny stat for palestin-araberne. Dette er bare et ledd i taktikken for å utsette Israel. De arabiske lederne hadde muligheten til å opprette en palestin-arabisk stat både i 1948 (i samsvar med F.N.s delingsplan for det som var igjen av Palestina. Rest-Palestina, etter at 3/4 var blitt utdelt til Jordan) og fra 1948 — 1967 da Jordan og Egypt hadde okkupert i strid med F.N.s delingsplan henholdsvis Vestbredden og Gaza.

For det fjerde vil heller ikke Israel gå med på at en ny stat blir opprettet i dette området. Det vil bare bety at PLO blir de ledende i den nye staten, og det betyr

igjen ny aggresjon overfor Israel.

For det femte er opprettelsen av en ny stat i Palestina ikke i tråd med det som Bibelen og Guds ord sier om dette. Gud har lovet jødene Israel for lang tid siden til en EVIG EIENDOM, og når han nå fører jødene hjem igjen i full overensstemmelse med det profetiske ord, så er det GUDS VILJE som skjer i Palestina, og den må vi bøye oss for. Det som skjer i Palestina i dag er en gedigen oppfyllelse av Guds ord.

Hva som gjelder de Palestin-arabiske flyktningene, som bor i flyktningeleirer rundt omkring i de forskjellige arabiske land, så kan en heller ikke gi jødene skylden for dette. Det er ikke jødene som har skapt flyktningeproblemet og flyktningeleirene, men det har de forskjellige kriger mellom Israel og araberstatene gjort – og særlig da krigen i 1948.

Disse flyktningene er blitt utnyttet av sine egne og holdt innesperret i disse flyktningeleirene i 30 år, uten at araberstatene har vært interessert i å forsøke å hjelpe sine egne. Israel derimot har tatt imot 100.000 palestinarabere ved siden av at de har tatt imot i samme tidsrommet 700.000 jødiske flyktninger fra de arabiske land.

De arabiske lederne har ønsket å bruke flyktningene som et pressmiddel mot Israel. Det hadde ikke bydd på noe problem for araberstatene å hjelpe sine egne, men de har konsekvent snudd ryggen til dem og latt dem forsmekte i fangeleirene og latt F.N. betale for deres opphold der.

Hvorfor har ikke de arabiske politikere gjort noe for å hjelpe sine egne, som fortsatt lever i umenneskelige forhold i flyktningeleirene i de forskjellige arabiske land? Svaret er at de bruker sine egne som et politisk pressmiddel mot Israel og forsøker å gi Israel skylden for flyktningeleirene. Jeg vil ta med en del uttalelser i denne sammenhengen som også gir uttrykk for dette synet.

Sekretæren for Den arabiske høyeste komite sa i 1948: "Jeg ønsker ikke å gå i rette med noen, men å hjelpe flyktningene. Det faktum at det finnes flyktninger, er en direkte følge av de arabiske staters reaksjon mot delingen av den jødiske stat. Alle de arabiske stater gikk enstemmig inn for denne politikk (i 1948), og de må nå gå sammen om å løse problemet."

I 1951 uttalte Mr. Galoway: "Det er helt klart at de arabiske nasjoner ikke ønsker å løse det arabiske flyktningeproblem. De ønsker å beholde det som et åpent sår, som en front mot De forente nasjoner og som et våpen mot Israel."

I 1964 sa Nasser: "Det er blitt gjort forsøk på å plukke stridsspørsmålene fra hverandre og legge dem fram på en måte som om spørsmålet Israel bare er flyktningenes problem, og at så snart dette problemet er løst, er Palestina-problemet løst. Men den israelske fare ligger i selve den kjennsgjærning at Israel er der."

Dr. Ralf Bunche uttalte i en rapport, han har lagt fram for F.N., "at flyktningeleirene ikke var et resultat av Israels tilblivelse, men av et voldelig forsøk på å avverge den nye statens (Israel) fødsel."

Sjeik Mohammed Ali Jabaari, tidligere borgermester i Hebron, sa i 1977 at araberstatene generelt hadde stilt seg "fullstendig likegyldig" til Palestina-flyktningenes skjebne og velferd siden leirene ble opprettet for snart 30 år siden. Men dette gjalt ikke kong Hussein.

Jeg siterer også fra Albert Henrik Mohns bok, Kampen om Israel s. 12 og 13: "Men hva med de søkkrike oljestatene, hvorfor har de avspist de palestinske flyktningene med 2,5 millioner dollars fra 1948 – 1975? Hvorfor sørger ikke milliardærene for at flyktningene fikk et mer menneskeverdig liv?

Men dette er bare en del av sannheten. På arabisk side har det vært og er enighet om at palestinerne ikke skal integreres i normale samfunn. De hjemløse skal leve i flyktningeleirenes stinkende slum. De daglige fornedrelser, med å stå i kø for å få mat og gå på latrinen, skal holde såret åpent." . . . "Palestina-flyktningenes status er en garanti for at det grenseløse hatet blir holdt ved like."

PLO, som er en overbygningsorganisasjon for forskjellige arabiske terroristorganisasjoner, er heller ikke interessert i at staten Israel skal fortsette å eksistere. Dette kommer til uttrykk både i organisasjonens grunnlov, The Palestinian National Covenant, og i de mange uttalelser fra ledende PLO-politikere. (Se artikkelen: PLO's holdning overfor Israel.)

I artikkel 1 heter det at Palestina skal være en arabisk stat.

I artikkel 5 heter det at en palestiner må være en araber.

I artikkel 6 heter det at de jøder som kom til landet e t t e r 1 9 1 7 skal måtte reise fra landet igjen.

I artikkel 15 står det: "Frigjøring av Palestina, fra et arabisk synspunkt, er en nasjonal tjeneste for å kaste den sionistiske imperialistiske invasjon av det stolte arabiske hjemland, og å rense Palestina for sionistisk tilstedeværelse. . Det fulle ansvar ligger hos den arabiske nasjon, folk og regjeringer, med det palestinske folk i ledelsen. . . "

I artikkel 20 står det: "Balfourdeklarasjonen, Mandatdokumentet og det som senere er basert på dette blir betraktet som verdiløst og ugyldig. Kravet om historisk eller åndelig tilknytning mellom jødene og Palestina har ingen overensstemmelse med historiske realiteter eller med bestanddelene for en stat i en virkelig form. Jødedommen, i sin karakter som en åpenbaringsreligion, er ikke en nasjonalitet med selvstendig eksistens. Heller ikke er jødene et folk med en selvstendig personlighet. De er borgere av de stater de kommer fra."

Her kommer det tydelig fram at Israel ikke blir å betrakte som en selvstendig stat, men at jødene i beste fall må underordne seg araberne, dersom de da i det hele tatt skal kunne aksepteres. I alle fall er det klart at de som er innvandret e t t e r 1 9 1 7 , skal måtte reise ut av landet. Her benektes også jødenes historiske og religiøse tilknytning til Palestina. Dette er h i s t o r i e f o r f a l s k n i n g a v v e r s t e s o r t .

Lignende uttalelser kom også kong Kahled med i 1975: "Vi kan ikke eliminere Jerusalems arabiske karakter. Jerusalem er hellig for Islam og kristendommen, Men jødene har ingen hellige steder der. . . Klagemuren er et byggverk de (jødene) gråter mot, men de har ingen historisk rett til det. De kan bygge en annen mur og gråte mot den.

I 1976 uttalte f.eks. palestinarabernes leder i FN, Farouk Kaddoumi at: "Israel i løpet av tiden må være nødt til å akseptere PLO's oppfatning at det (Israel) ikke har noen rett til å eksistere."

På spørsmål om PLO vil akseptere en palestinsk stat som utgjorde Vestbredden og Gaza-stripen, sa han: "Vi vil akseptere et hvert område av vårt territorium som kunne bli gjenvunnet. Et slikt skritt kan bare bli betraktet som en del av en foreløpig løsning. Den endelige løsning er en sekulær palestinsk stat."

Det som er sagt ovenfor, bekrefter bare vår antagelse om at det endelige siktemålet til majoriteten av de arabiske politikerne er å knuse Israel militært, slik at de kan få gjøre med jødene som de selv måtte ønske det, enten å underkvinne dem, "jage dem på havet" eller ta livet av dem.

Hvilke rettigheter har så jødene til å få opprettet en egen stat i Palestina?

Det jødiske kravet bygger på en rekke faktorer. For det første har vi det historiske kravet og den historiske rettighet. I løpet av mer enn 3000 år har vi hatt en rekke herskere over dette området, men vi har bare hatt ett eneste folk som har skapt et selvstendig rike der, nemlig jødene. I en rekke tilfelle har jødene kjempet for landets selvstendighet, og i utlendigheten fra år 70 e.Kr. har de drømt om å få komme tilbake til sitt eget land og opprette sin egen stat der nok en gang. I utlendigheten har de hilst hverandre med hilsenen: Neste år i Jerusalem.

Jehuda Halevi (1085 — 1140) gir sammen med mange andre uttrykk for denne lengselen i sin kjærlighet til Jerusalem og Israel: "Mitt hjerte dveler i Østen, selv må jeg bo i det ytterste Vest. Hvordan kan jeg bekymre meg med dagliglivets småtterier, hvordan kan jeg leve etter Herrens rettesnor når Sion (Jerusalem) er i Edoms snarer og jeg i Israels lenker? All Spaniens skjønnhet er bare tomhet mot å finne støvet av den falne helligdom."

Vi vil også gjenta et gammelt jødisk utsagn som angir rettsgrunnlaget for jødenes krav på å få opprettet en egen stat i Palestina: "Selv om landet i mange generasjoner har vært bebodd av hedninger, holder vi fast på den gamle grunnsetning at eienomsretten til et land ikke går tapt fordi om det blir urettmessig beslaglagt, og at Israel derfor, likesom før, har krav på området."

For det andre må vi være oppmerksomme på at det hele tiden har bodd jøder i Palestina. Fra jødene kom i mindretall i det 6. århundrede til i dag, har de ikke på noe tidspunkt utgjort mindre enn 7—8% av befolkningen. Hva den jødiske befolkning angår, så har det vært en kontinuitet helt fra Abraham og til våre dager. Hva som gjelder den arabiske befolkning, så kom den til Palestina først på 600-tallet e.Kr.

Av det som er nevnt ovenfor, kan vi trekke den konklusjon at jødene har en historisk og dermed en juridisk rett til å opprette sin egen stat i Palestina.

At jødene har en historisk og juridisk rett til å opprette en egen stat i Palestina, kom også til uttrykk i Balfourdeklarasjonen av 1917, der det heter: "Det er en stor glede for meg å oversende Dem på vegne av Hans Majestets regjering følgende sympatierklæring for de jødiske sionisters hensikter. De er blitt forelagt og godtatt av regjeringen.

Hans Majestets regjering ser med velvilje på at det opprettes et nasjonalt hjem for det jødiske folk i Palestina, og vil bruke hele sin innflytelse for at dette mål vil bli nådd. Det gjøres samtidig klart at intet må forringe borgerlige og religiøse rettigheter til eksisterende ikke-jødiske samfunn i Palestina, eller rettigheter og politisk status innrømmet jøder i noe annet land."

At jødene har et historisk og juridisk krav på en del av Palestina kom også til uttrykk den 29. november 1947 da FN's hovedforsamling med 33 mot 13 stemmer delte Rest-Palestina i et jødisk og et arabisk område.

Jeg vil også ta med en del av David Ben-Gurions tale ved opprettelsen av staten Israel den 14. mai 1948: "Vi, medlemmer av folkets råd, representanter for den jødiske befolkning og den sionistiske bevegelse har i dag, den siste gyldighetsdag for det britiske mandat over Eretz-Israel, samlet oss her og proklamerer nå, i kraft av vår naturlige og historiske rett og med bakgrunn i resolusjonen fattet av de forente nasjoners generalforsamling at en jødisk stat skal opprettes i Eretz-Israel. Den skal bære navnet staten Israel. . ."

Ved siden av den juridiske og historiske retten til å opprette en egen stat i Palestina, kjenner vi også til den store religiøse betydningen som Israel og i særlig grad Jerusalem bestandig har hatt for jødene. De har i hele denne tiden under landflyktigheten (diasporaen) håpet på og bedt Gud om å få komme tilbake til sitt eget land, Eretz-Israel.

Men i dette problemkomplekset er det enda et prinsipp eller en rettighet, som ikke de verdslige politikere har anledning til å regne med, og det er den **g u d - d o m m e l i g e r e t t** som jødene har til Palestina. Denne retten fikk allerede Abraham av Gud, og den er på ingen måte svekket opp gjennom historien, men bare stadfestet gang på gang. Denne retten går på tvers av all verdslig historie og politiske avgjørelser, og Gud selv passer på at hans planer blir realisert i sin tid.

Det forhold at jødene er kommet hjem ifra diasporaen og legger landet under seg på nytt, er i overensstemmelse med Guds planer både for Israel og verden forøvrig og er **f o r u t s a g t** i Bibelen, så dette skulle ikke forundre oss som om det var noe fremmed eller merkelig som skjedde foran øynene på oss. Det som skjer, er ganske enkelt det at Guds rike holder på å komme til oss på nytt og i en konkret form. I den framtidige forlengelse av Midt-Østenkonflikten ligger Guds rike, Messiasriket, 1000-årsriket eller riket for Israel. "Og i disse kongers dager vil himmelens Gud opprette et rike, som i all evighet ikke skal ødelegges og dette riket skal ikke overlates til noget annet folk, det skal knuse og gjøre ende på alle hine riker, men selv skal det stå fast evindeligen." (Dan. 2, 44)

Den som motarbeider jødene og deres arbeid med å grunnlegge sin egen stat i Palestina, er både direkte og indirekte med på å legge hindringer i veien for Guds planer med jødene, som er mange og fine, og som kommer hele verden til gode i Messias-riket. Alle angrep og overgrep mot jødene opp gjennom den verdslige historie har i sin ytterste konsekvens vært et forsøk på å legge hindringer i veien for opprettelsen av Guds-riket i verden.

Som en naturlig konsekvens av det som er sagt ovenfor, har også disse anslagene mot jødene en **å n d e l i g b a k g r u n n** og har hele tiden vært ledet av denne verdens fyrste, som er Satan. Han har ingen interesse av at Guds-riket kommer til sin synlige manifestasjon i Midt-Østen, og derfor motarbeider han også jødene og deres planer, men uansett hva som skjer i Midt-Østen, så kan vi være helt sikre på at **G u d s v i l j e** vil skje, og at jødene vil vise seg som de som står som seiers-

herrer til slutt. Jødene er kommet for å forbli i Midt-Østen. Det vil Historiens Herre sørge for.

Dersom alle parter i konflikten og politikerne hadde vært oppmerksomme på det åndelige aspektet, både i Midt-Østen og i verden forøvrig, så hadde mange av de store problemer som menneskeheten står overfor, vært unngått. Dette gjelder f.eks. både problemene med palestinaraberne og Palestina-flyktningene. Dersom disse verdens herrer hadde kjent Bibelen og trodd på Gud og fulgt de retningslinjene som den trekker opp for denne konflikten, så hadde vi unngått disse problemene og tragediene.

Hva sier så Bibelen om dette?

Den sier at jødene har rett til landet, for de har fått det av Gud til evig eieendom, men den sier også at palestinaraberne skal ha rett til å bo i Israel. "Dette land (Israel) skal dere (jødene) dele mellom dere etter Israels stammer. Dere skal lodde det ut til arv for dere og de fremmede som bor iblant dere, og som har fått barn iblant dere, de skal for dere være som de innfødte blant Israels barn, de skal få arv sammen med dere blant Israels stammer. I den stamme hvor den fremmede bor, der skal dere gi ham hans arv, sier Herren, Israels Gud." (Esek. 47, 21–23.)

Hvor meget annerledes er ikke dette budskapet fra Gud enn det som PLO, arabere og disse verdens herrer gir uttrykk for i striden mellom jøder og arabere i Midt-Østen? Dette er et medmenneskelig og kjærlighetens budskap fra Gud – både til jøder og arabere – om samarbeid og anerkjennelse av hverandre. Han vil at alle hans barn skal leve i fred og fordragelighet sammen med hverandre etter hans planer og vilje.

Løsningen på konflikten i Midt-Østen ligger ikke i fortsatt krig mellom de to parter, men i samarbeid. Jødene er innforstått med dette, men det hjelper så lite når en majoritet av de arabiske lederne går inn for å utsette Israel og jødene. Dersom araberne hadde innsett dette, ville verden ha sett mye bedre ut, men slik som situasjonen er nå og vil utvikle seg i framtiden, kan vi ikke vente noe annet enn nye kriger i Midt-Østen mellom arabere og jøder. Bibelen forteller oss også det samme. (Esek. 38 – 39 og Salme 83)

Det går fra ondt til verre i Midt-Østen, og ellers i verden også, Guds ord forteller oss det, og den politiske situasjonen forteller oss det samme, men ut fra dette området skal en gang i framtiden Messias-riket stråle fram, og viser fram til den tiden. I mellomtiden får bare verden gå sin skjeve gang. Det har ingen hensikt å bøte på det som likevel skal gå under. Vi ser fram til det nye som kommer, og i mellomtiden er vi underveis til Messias-riket, som skal stråle fram fra stridens og hatets område i Midt-Østen, med utgangspunkt i Jerusalem og Israel.

Tingvoll den 15. april 1978

Oskar Edin Indergaard

PALESTINA—PROBLEMET. NR. 2

For det første: Hva er Palestina? Ut ifra PLO's eller palestin-arabisk tankegang er Palestina likt med det mandatområdet som Storbritania hadde det styringsmessige ansvaret for fra 1917—1948. I § 2 i Det Palestinske Nasjonal-Charteret står det: Palestina, med de grenser som stod ved makt under det britiske mandat, er en helhetlig regional enhet."

For det andre: Hva er en palestiner? Ut ifra palestin-arabisk tankegang og det ovenfornevnte Charteret er en palestiner en araber som bodde fast i Palestina inntil 1947 og enhver araber som etter dette tidspunkt er født av en palestin-arabisk far, i eller utenfor Palestina. Likeledes er en palestiner en del av den arabiske nasjon.

I § 1 står det: "Palestina er det palestin-arabiske folks hjemland, og en integrert del av det store arabiske hjemland, og det palestinske folk er en del av den arabiske nasjon."

I § 5 står det: "Palestinerne er de arabiske borgere som bodde fast i Palestina inntil 1947, enten de ble utvist eller de ble igjen. Enhver som er født av en palestin-arabisk far etter dette tidspunkt, i eller utenfor Palestina, er en palestiner."

I § 3 står det: "Det palestin-arabiske folk innehar den legale rett til sitt hjemland, og vil når frigjørelsen av hjemlandet er gjennomført, utøve selvbestemmelse utelukkende i henhold til sin egen vilje og sitt eget valg."

Med utgangspunkt i disse opplysningene og i dette Charteret er det en rekke interessante spørsmål som reiser seg. Etter som Palestina blir betraktet som et enhetlig geografisk område, som palestin-araberne har eneretten til, er det hverken plass til staten Israel eller Jordan i dette området. Hva som gjelder Jordan, så ble 3/4 av det opprinnelige Palestina i 1922 skilt ut fra det britiske mandatområdet, og staten Transjordan ble dannet. Med dette kunne en også tenke seg at araberne hadde fått sin del av Palestina, og at resten, 1/4, kunne tilfalle jødene. Dette hadde vært en fornuftig og rettferdig deling mellom araberne og jødene hva som gjelder Palestina.

Hva som gjelder opprettelsen og tilstedeværelsen av staten Jordan, er det også mange palestin-arabere som betrakter den som illegal, og at også den i sin tid må opphøre å eksistere til fordel for en nyopprettet palestin-arabisk stat, som tilsvaret det opprinnelige britiske mandatområdet. Vi har flere uttalelser fra palestin-arabisk og PLO hold som gir uttrykk for disse tankene og denne tankegangen.

Yassir Arafat uttalte f.eks. i 1974: "Jordan er vårt, Palestina er vårt, og vi skal bygge vår nasjonale enhet i hele landet etter å ha befridd det både fra det sionistiske nærvær og fra den reaksjonære forræders (Husseins) nærvær."

Zuhair Muhsin sa i 1977: "... Etter å ha oppnådd alle våre rettigheter i hele Palestina, så må vi ikke utsette, ikke for ett eneste øyeblikk, gjenforeningen av Jordan

og Palestina.”

Opphevelsen av staten Jordan vil imidlertid være en sekundær målsetting og komme i annen rekke. Den primære og altoverskyggende målsetting vil være opphevelsen og utslettelsen av staten Israel. I denne kampen med å utsette staten Israel blir ethvert middel tatt i bruk for å nå dette målet, men det viser seg at det er lettere sagt enn gjort å få tatt knekken på jødene.

Fra palestin-arabisk og PLO's side foregår det i dag en delvis forandring av taktikk for å nå sitt overordnede mål, nemlig utslettelsen av staten Israel. Man kan høre uttalelser om at man er villig til å anerkjenne staten Israel, dersom denne er villig til å gi fra seg de ”okkuperte” eller ”befridde” områdene på vestbredden av Jordan-elven og i Gaza-stripen. Men dette er bare en forandring av taktikk og tomme ord, og dersom Israel gir etter på dette punktet, graver det en grav for seg selv, og det er en dødslinje i kampen for å eksistere og overleve. Vi får håpe på at jødene selv er klar over dette, og hverken lar seg smigre eller krenke til å gå med på opprettelsen av en PLO—dominert palestin-arabisk stat på disse områdene.

Vi kunne ha referert en mengde uttalelser fra arabisk og PLO—hold som viser at det endelige mål er erobring av hele Palestina og utslettelse av Israel. Det er bare naive vestlige politikere og sympatisører som tror noe annet.

Den 19. august 1979 uttalte Yassir Arafat seg slik: ”Vi skal fortsette å kjempe. . . Revolusjonen må triumfere gjennom strømmer av blod . . . Veien vil bli lang og grusom.”

”Den væpnede kamp mot den sionistiske finale bør intensiveres i den hensikt å frigjøre Jerusalem og arabiske land.”

”Mitt møte med Kreisky og Kaddoumis møte med Poncet er et gjennombrudd i våre kontakter med de europeiske land. Vi høster fruktene av vår seier fra en elv av blod. Vi vil opprette vårt Palestina med våre soldater og kanoner . . . Veien vil bli lang og grusom.”

Til slutt vil jeg ta med en uttalelse av samme mann fra mars 1979 som også klart viser, at det endelige mål er nedslakting av jødene og opprettelse av en palestin-arabisk stat i hele området. ”Vårt folk vil fortsette å nøre opp under revolusjonenes fakler med elver av blod inntil hele det okkuperte hjemland er befridd . . . ikke bare en del av det.”

I sin vurdering av jødene og i sine uttalelser om jødene ser PLO og palestin-araberne helt bort ifra at også jødene har sine rettigheter i Palestina. Jødene har hatt en sammenhengende 4000-årig tilstedeværelse og bosetning i deler av Palestina. Hva som gjelder Samaria og Judea, har det vært jødisk bosetning der fram til 1948 da disse bosetningene ble ødelagt av araberne. Fra 1967 og til i dag har imidlertid jødene bygd opp igjen disse bosetningene ved siden av at de har grunnlagt nye. Mens den jødiske befolkning på Jesu tid var 3 millioner mennesker, var den i 1800 på 10.000, i 1900 på 70.000, i 1945 på 500.000, i 1948 på 700.000 og i 1981 på 4 millioner mennesker.

Jødene har med dette både historiske og juridiske rettigheter til å bo og slå seg ned i Palestina. Det samme gjelder også opprettelsen av staten Israel i 1948. Etter min vurdering var det derfor en korrekt, både juridisk og historisk avgjørelse, som

ble fattet av F.N. da denne organisasjonen i 1947 gikk inn for opprettelsen av staten Israel i Palestina.

Jeg vil også i denne sammenheng sitere den jødiske definisjon hva som gjelder rettsgrunnlaget for opprettelsen av en jødisk stat i Palestina. "Selv om landet i mange generasjoner, har vært bebodd av hedninger, holder vi fast på den gamle grunnsetning at eiendomsretten til et land ikke går tapt fordi om det blir urettmessig beslaglagt, og at Israel derfor, likesom før, har krav på området."

PLO og palestin-araberne ser altså bort ifra disse historiske realiteter, som vi har nevnt ovenfor, og vil på ingen måte hverken godta den historiske tilknytning som jødene har til Palestina eller opprettelsen og eksistensen av staten Israel, så det sier seg selv at så lenge som palestin-araberne har dette fordreide og ukorrekte syn overfor jødene, kan det ikke bli noen fred i dette området, men fortsatt kamp og blodutgytelse— dessverre.

Det er ikke bare en tilsnikelse av hele det geografiske området Palestina som gjør seg gjeldende fra arabisk side, men også en tilsnikelse og omtolkning av ordet palestin. En palestin er ifølge Charteret: Et menneske som har bodd og bor i Palestina, men dette gjelder også jødene. Det korrekte ville derfor ha vært å bruke uttrykket både om araberne og jødene og snakket om palestin-jøder og palestin-arabere. Ved en slik bruk av ordet hadde en del av realitetene ved dette problemkomplekset kommet bedre til uttrykk.

Ved en slik ukorrekt bruk av ordet er også etter hvert begrepet palestin gått over til å betegne en nasjon eller en enhetlig folkegruppe av arabisk opprinnelse i stedet for å betegne de menneskene som lever (har levd) i Palestina. For 10 år siden var det ingen som snakket om en palestinsk nasjon av arabiske borgere, og fra 1948 til 1967, da Samaria og Judea og Gaza-stripen var under henholdsvis Jordans og Egypts styre, var det heller ingen som snakket om at en måtte opprette en palestin-arabisk stat i disse områdene.

En kan også stille et spørsmålstegn ved hvorvidt det er korrekt å regne med et palestinsk folk eller en nasjon, eller om dette er et oppdiktet begrep som bare tjener den taktiske hensikt å utsette staten Israel. En del tall viser at de fleste palestin-arabere flyttet til Palestina på et meget sent tidspunkt, og det er dermed i k k e s a n t at de har levd der i 2000 år, og at det er jødene som er inntrengerne, og som har ødelagt for og tatt jorden ifra palestin-araberne.

Man regner med at den totale befolkning i Palestina i 1850 var på ca. 100.000. Av disse var det 20.000 jøder. I 1900 bodde det ca. 200.000 mennesker i Israel. Av disse var det 70.000 jøder. I 1914 bodde det 590.000 mennesker i Palestina. Av disse var det 90.000 jøder.

Av disse tallene ser vi at det parallelt med den jødiske innvandringen til Palestina, også foregikk en innvandring av arabere til Palestina. Dette er de såkalte palestin-arabere, og de er kommet fra de forskjellige arabiske land og har dermed forskjellig og uensartet historisk bakgrunn. I all sannhets og rettferdighets navn går det ikke an å regne med et enhetlig folk eller en nasjon av palestin-arabere som har krav på en egen stat på vest-bredden av Jordan-elven.

Dessuten kan vi også gjøre oppmerksom på at palestin-araberne fikk sin stat i

1922 ved opprettelsen av Transjordan, hvor 60% av befolkningen er palestinarabere.

Hva som gjelder den arabiske tilflyttingen til Palestina, må jeg også kort nevne at den ble gjort mulig ved at jødene flyttet inn og begynte å dyrke jorden der. På denne måten ble det skapt arbeidsplasser — også for araberne.

Dette som jeg har nevnt ovenfor er sannheten om innvandringen til Palestina, men den kommer sjelden fram. Israel står overfor en mur av usannheter og historieforskning når det gjelder en korrekt og riktig framstilling av Palestina-problematikken.

Hva som gjelder den palestinarabiske identitet, stiller jeg meg tvilende til den. I følge dr. Gideon Kressel sier han at majoriteten av palestinaraberne er av egyptisk opprinnelse, og at de er etterkommere av egyptiske emigranter som kom til Palestina på 1800-tallet.

Jeg vil også i denne sammenheng sitere en uttalelse som klart viser at denne identiteten ikke er virkelig, men bare tjener taktiske hensyn og er et ledd i kampen mot Israel.

Zuhair Mushin sa i 1977: "Det er bare av politiske grunner vi omhyggelig understreker vår palestinske identitet, for det er i arabernes nasjonale interesse å oppmuntre en separat palestinsk identitet som motvekt mot sionismen. Ja, eksistensen av en separat palestinsk identitet tjener bare taktiske hensyn. Å grunnlegge en palestinsk stat er et nytt våpen i den pågående kampen mot Israel . . ."

Den samme mann uttalte også i 1977: "Det eksisterer ikke noe palestinsk folk. Opprettelsen av en palestinsk stat er bare et middel til å fortsette vår kamp mot Israel, og for arabisk enhet. Siden Golda Meir benekter eksistensen av et palestinsk folk, så sier jeg at et slikt folk eksisterer, og at det er en forskjell mellom det og det jordanske folk. Men i virkeligheten er det ingen forskjell mellom jordanere, palestinerne, syrere og libanesere. Vi tilhører alle det arabiske folk."

Det er sjeldent at en hører at en palestinarabisk leder åpenlyst og offisielt går ut med slike uttalelser, men jeg tror at disse uttalelsene gjenspeiler den virkelige virkelighet og sannhet i dette problemkomplekset, og at alt snakk om en palestinarabisk nasjon og identitet bare er falsk propaganda og et ledd i utslettelsen av staten Israel. Og som vi også forstår, er heller ikke opprettelsen av en ren arabisk stat i Palestina det endelige siktemål. Det endelige siktemålet er arabisk enhet, og dersom det er mulig skal alle grensene viskes ut i Midt-Østen til fordel for et arabisk rike fra Atlanterhavet til Den Persiske Golf.

Til tross for at Nobels fredspris er delt ut til Sadat og Begin, og til tross for at det er kommet i stand en fredsavtale mellom Egypt og Israel, betyr ikke dette at det blir fred i Palestina. I så fall må araberne og PLO gi opp sine krav om et "jødefritt" Palestina og opphevelse av staten Israel, men det tror jeg ikke kommer til å skje, og da er ny krig og ødeleggelse det eneste alternativet som står igjen. Jødene kjemper for sin eksistens, og araberne kjemper for å ødelegge dette lille folket som gjennom historien har vært behandlet som en paria og har gjennomgått de forferdeligste lidelser. For meg er det ikke vanskelig å ta standpunkt og parti i denne urettferdige og ulike kampen. Jeg er for jødene. Og til tross for at kampen mellom jøder og arabere er ulik hva som angår den materielle siden av saken, så er likevel

Israel kommet for å bli i Midt-Østen. Det vil Historiens Herre sørge for — Han har spesielle planer med Israel i sitt frelseshistoriske aspekt.

Fredelig sameksistens og samarbeid mellom jøder og arabere hadde vært det naturlige og riktige, og det hadde vært til stor fordel for begge parter, men så lenge som araberne har en slik fordreid, rasistisk og uhistorisk holdning til Israel, kan det ikke bli annet enn ufred i Midt-Østen. Og Israel må også ha anledning til å forsvare seg selv om mange — også i Norge — ser ut til å nekte dem denne menneskeretten. Nei, løsningen på konflikten i Midt-Østen ligger ikke i opphevelsen og utslettelsen av staten Israel, men at PLO og araberne godkjenner og samarbeider med Israel. Det er dette Sadat nå holder på å innse, og det var også dette Emir Feisal innså da han skrev følgende i 1920-årene: "Vi arabere ser med den dypeste sympati på den sionistiske bevegelse. Vår deputasjon i Paris er fullt inneforstått med de forslag som sionistorganisasjonen har framlagt for fredskongressen, og vi betrakter dem som moderate og rimelige. Så langt det står opp til oss, vil vi gjøre vårt beste for at de skal bli virkeliggjort, og vi hilser jødene hjertelig velkomne hjem."

Tingvoll den 20. juni 1979
Oskar Edin Indergaard

PLO'S HOLDNING OVERFOR ISRAEL

Som vi forhåpentligvis er oppmerksomme på, er PLO en terroristorganisasjon som har til hovedoppgave å nedkjempe staten Israel og vinne hele Palestina for araberne. Hva som gjelder det intellektuelle og teoretiske grunnlag for organisasjonenes arbeid, støtter den seg til to ting. 1. Det Palestinske Nasjonal-Charteret som er å betrakte som en grunnlov for organisasjonen. 2. Uttalelser fra toppfolkene innenfor organisasjonen.

Når en studerer Charteret, er det en rekke standpunkter og uttalelser som trer tydelig fram, og som jeg kort vil nevne.

For det første blir Palestina bare betraktet som arabisk. (§§ 1 og 3)

For det andre kan det ikke deles opp i flere stater. (§ 2)

For det tredje er en palestiner utelukkende araber og ikke jøde. (§§ 4 og 5)

For det fjerde må alle jøder som har bosatt seg i Palestina etter 1917, forlate landet. (§ 6)

For det femte er væpnet kamp eller geriljakrig den eneste måte å løse konflikten på. (§§ 7–10)

For det sjette plikter hele den arabiske verden å være med i kampen for å drive ut jødene av Palestina. (§§ 11–15)

For det sjuende venter araberne støtte for dette fra alle stater i verden som "elsker frihet, rettferdighet og fred." (§§ 16–18)

For det åttende blir opprettelsen av staten Israel i 1948 betraktet som ugyldig. Dette gjelder også alle avtaler om opprettelsen av et nasjonalhjem for jødene. (§ 19–20)

For det niende blir alle andre løsninger forkastet enn full frigjøring av Palestina. (§ 21)

For det tiende blir de historiske bånd mellom jødene og Palestina benektet. (§ 20)

For det ellevte blir sionismen forbundet med verdensimperialismen. (§ 22)

For det tolvte vil PLO påta seg den fulle oppgave å frigjøre Palestina. (§ 25)

For det trettonde vil PLO innta en truende stilling til de stater som vil anerkjenne Israel. (§ 29)

Charteret tar med andre ord sikte på å utslette staten Israel og gi hele området (Palestina) til araberne, og det til tross for at det bor 4 millioner jøder der, og til tross for at staten Israel har vært en realitet i 30 år. Charteret er etter min vurdering helt urealistisk og uakseptabelt i sine målsetninger. Her vil man fortsette de myrderiene av jødene som nazistene med Hitler i spissen i sin tid satte igang, og det til tross for at det er arabernes egne etniske brødre og søstre det går utover. (Araberne

og jødene har jo en felles avstamning (Abraham), og er begge semittiske folkegrupper.) (Se artikkelen: Israel — folket og landet i Bibelsens lys.)

Dessuten er Charteret helt uakseptabelt når en ser det ut ifra en historisk synsvinkel. Det er historieforfalskning av verste slag. Det påstås i § 20 at det aldri har eksistert noen forbindelse — hverken historisk eller åndelig — mellom jødene og Palestina. " . . . Påstandene om historiske og åndelige bånd mellom jøder og Palestina stemmer hverken overens med de historiske realiteter eller med sammensetningen av de stemmeberettigede i staten i sin sanne betydning. Jødedommen, som en religion av åpenbaring, er ingen nasjonalitet med en uavhengig eksistens. På samme måte er ikke jødene et folk med en uavhengig personlighet. De er heller borgere i de stater de tilhører."

Til dette må en si: At lenge før araberne kom til Palestina, var jødene der. Dessuten har det bestandig bodd jøder der, selv om de fleste av dem ble tvangsflyttet fra år 70 e.Kr. og utover. I denne sammenhengen vil jeg ta med noen tall som viser den totale befolkning i Palestina i 1850, i 1900 og i 1914. I 1850 bodde det ca. 100.000 mennesker der. Av disse var det 20.000 jøder. I 1900 var det 200.000 mennesker der. Av disse var det 70.000 jøder. I 1914 var tallene 590.000 mennesker. Av disse var det 90.000 jøder.

Av disse tallene ser vi at det parallelt med den jødiske innvandringen til Palestina også foregikk en innvandring av arabere til dette området. Dette er de såkalte palestinarabere, og de er kommet fra de forskjellige arabiske land og har dermed forskjellig og uensartet historisk bakgrunn.

Det som muliggjorde denne arabiske innvandringen til Palestina, var det faktum at da jødene begynte å dyrke jorden der, ble det også arbeidsplasser for araberne. Palestina var med andre ord et utflyttingsområde inntil jødene vendte tilbake til sitt gamle fedreland i det forrige århundrede.

Så er det da ikke sant at araberne har bodd der i 2000 år, og at jødene har fortrengt dem og tatt deres land og jord. Nei, for en stor del er ikke dette sant. Hva som gjelder framstillingen av Palestina-problematikken, står Israel og jødene overfor en mur av usannheter og historieforfalskning. Og disse falske og gale kunnskapene er også norske massemedia og enkeltpersoner med å utbre.

For kort tid siden ble det også diskutert i det norske Storting om hvorvidt tiden er inne til å godkjenne terroristorganisasjonen PLO. Bare det forholdet at norske politikere tar seg tid til å diskutere noe så forferdelig og avskyelig, viser at Norge er på gli bort ifra sin pro-israelske holdning og over til den andre leir, terroristenes leir.

PLO og araberne går sin seiersgang over store deler av verden i sitt forsøk på å utslutte den jødiske staten, og enten så lokker de med fete industrikontakter, eller så truer de med oljeboikott, og overalt blir terroristen og forbryteren Yassir Arafat tatt imot med åpne armer og ett eller flere kyss.

Det brer seg i dag en likegyldighet ut over verden hva som angår Israels eksistens — noe som forøvrig ikke er et nytt fenomen, men som en i grunnen må regne med. I dag har materialismen og likegyldigheten fått et slikt tak på oss at vi ikke lenger spør etter hva som er sant, men heller etter hva som tjener til at vi kan forbedre og heve vår levestandard enda en gang.

Generalmajor Arne Haugan er inne på en del av denne problematikken i sin bok, Israels vei mot år 2000 s. 117: "Israels isolasjon er en alvorlig sak. Arabernes uopp-
hørlige anstrengelser for å ta strupetak på landet (Israel), på hver tenkelig måte, er
en ny og uhyggelig form for jødeforfølgelse som foregår rett foran øynene våre hver
eneste dag. Er vi blitt så vant med det at vi ikke lenger reagerer?"

Spørsmålet er interessant, og det må også besvares ut ifra en åndelig argumenta-
sjon (jødene er jo Guds utvalgte folk), men jeg skal ikke ta opp denne problematik-
ken i denne artikkelen. Leseren kan forøvrig selv tenke over spørsmålet og besvare
det på sin måte.

Mange politikere og enkeltmennesker i Vesten mener at PLO i den siste tiden har
moderert sin holdning overfor Israel, men dette er bare urealistisk ønsketenkning
som har lite med de virkelige forhold å gjøre. Nei, sannheten er den at hverken PLO
eller araberne har inntatt noen vennligere holdning til Israel. (Det som skjer i forhol-
det mellom Egypt og Israel anser jeg som et forbigående intermesso, som dessverre
vil vise seg å være en blindgate og et urealistisk foretagende). Uttalelser som er kom-
met fra arabiske og PLO-ledere i den siste tiden, viser ingen moderasjon, men gir ut-
trykk for at kampen for å "frigjøre" Palestina, skal bli "blodig, lang og grusom."

Den 12/3 -79 uttalte Yassir Arafat: "Vårt folk vil fortsette å nøre opp under re-
volusjonens fakler med elver av blod inntil hele det okkuperte hjemlandet er befridd
. . . ikke bare en del av det."

Den 19/8 -79 uttalte samme mann: "Vi skal fortsette å kjempe . . . Revolusjo-
nen må triumfere gjennom strømmer av blod . . . Veien vil bli lang og grusom."
"Den væpnede kamp mot den sionistiske finale bør intensiveres i den hensikt å fri-
gjøre Jerusalem og arabisk land." "Mitt møte med Kreisky og Kaddoumis møte med
Poncet er et gjennombrudd i våre kontakter med de europeiske land. Vi høster
fruktene av vår seier fra en elv av blod. Vi vil opprette vårt Palestina med våre sol-
dater og kanoner . . . Veien vil bli lang og grusom."

Ja dessverre vil veien i Midt-Østen bli "blodig, lang og grusom." PLO og araberne
har ikke endret sin holdning overfor Israel. Det er bare ønsketenkning og naivitet å
tro at dette er tilfelle. Nei, Vestens politikere tror det heller ikke selv, men for dem
teller fete handelsmessige kontrakter og olje mer enn sannheten, og da ofrer man
heller den som er liten (Israel) på løgnens og materialismens alter. I det lange løp vil
dette likevel være kortsiktig politikk, for vi skal engang gjøre regnskap for vårt for-
hold til sannheten, og i særlig grad er dette tilfelle med vår holdning og vårt forhold
til Israel. Vi må ikke glemme at jødene er Guds eget utvalgte folk,
og at hans "faderøye" til enhver tid våker over sitt folk og sin "øyesten."

Tingvoll den 12. okt. 1979
Oskar Edin Indergaard

FORHOLDET MELLOM ISRAEL OG EGYPT

I Midt-Østen har det skjedd store forandringer på kort tid. Israel har undertegnet en fredsavtale med sin erkefiende, Egypt, og denne går i hovedsak ut på at Israel skal gi tilbake Sinai i løpet av en treårsperiode. Dette blir da andre gangen på kort tid at Israel gir fra seg Sinai til Egypt. Det som altså ikke Egypt har vunnet i krig, ser det nå ut til at det får gjennom denne fredsavtalen med Israel. Er det så noe rart at forholdet mellom Israel og Egypt er godt? Er det noe rart at Sadat er blid og fornøyd?

Hva har så Egypt gitt Israel som motytelse for Sinai? Nærmest ingen ting. Her gir altså seierherren i de fem krigene mot Egypt frivillig fra seg dette landområde som er så strategisk viktig for landet. Har noe tilsvarende skjedd noen gang før i verdenshistorien? Så langt som jeg kjenner historien, er det første gangen at noe slikt har skjedd.

Skulle ikke dette være tegn på at Israel ønsker fred og fordragelighet med sine arabiske naboer? Jo, dette er nok et bevis på at dette er tilfelle. Men likevel tror jeg ikke at det kommer til å bli et varig vennskap mellom Israel og Egypt, selv om jeg naturligvis håper og ønsker det. Men jeg tror at dette bare er uttrykk for ønsketenkning og ikke for politiske realiteter — dessverre.

Etter min vurdering kommer Sadat til å innta en forsonende og vennlig holdning overfor Israel så lenge som det er politisk lønnsomt for ham, og så lenge som han får land av jødene, men han vil likevel stadig presse dem til stadig større innrømmelser. Vi ser jo at dette er tilfelle også i dag, og enda tydeligere vil dette komme til uttrykk når han nå får stadig større deler av Sinai.

Dessuten er det ikke bare Egypts sak og prestisje Sadat er interessert i. Han har også tatt mål av seg til å være arabernes talsmann overfor jødene, og hva som gjelder dette, vil det til enhver tid være stridsspørsmål som vanskelig kan løses. Jeg tenker da på en eventuell opprettelse av en arabisk-palestinsk stat på Vest-bredden og i Gaza. Jeg tenker også på Jerusalem og Golan-høydene. Israel kan av sikkerhetsmessige hensyn ikke gi fra seg Vest-bredden av Jordan-elven i den forstand at araberne får opprette en selvstendig stat der. Dessuten kan det heller ikke gi tilbake Golan-høydene til Syria av sikkerhetsmessige hensyn. Hva som gjelder Jerusalem er det ikke snakk om å gi "den gamle bydel" til araberne.

Som vi ser er det nok av stridsspørsmål, og Israel kan ikke hele tiden gi etter for de arabiske krav. Når så grensen er nådd, som gjelder avståelser og innrømmelser fra Israels side, og jødene må si nei til videre arabiske krav, vil de på nytt stå overfor trussel om krig fra arabernes side.

Jeg vil i denne sammenheng sitere en uttalelse som professor Yuval Neeman kom

med i 1974 — etter Jom Kippur-krigen —, og som jeg mener på en ypperlig og realistisk måte dekker kjensgjerningene i forholdet mellom Israel og Egypt og forholdet mellom Israel og araberne. "Vi har ingen skyld i arabernes holdning overfor oss, like så lite som Europas jøder hadde noe skyld da Hitler bestemte seg for å utrydde dem. Vi har bare skyld for det faktum at vi eksisterer. Så lenge vi eksisterer, så lenge kommer araberne til å ville utrydde oss. De okkuperte områder (tatt i seksdagers krigen) er ikke det som teller, de er bare et påskudd for araberne. Seks ganger reiste araberne seg for å ødelegge oss mellom 1917 og 1967 — uten at vi holdt Sinai, Golan eller endog Jerusalem. De kommer til å angripe og angripe og angripe oss igjen, selv om vi ikke holder noe mer enn Tel Aviv."

Om Sadats planer og fredelige hensikt sier samme mann: "Bildet på egyptisk side har ikke forandret seg en tøddel. Det passer dem nå å løse noen problemer og tilfredstille noen av sine ønsker ad politisk vei. Hva Sadat enn kan få fra Israel i retning av konsesjoner, vil han ta imot med glede. Men han, eller hans etterfølger, vil ikke føle seg bundet av noen avtale med Israel. Det vil alltid være igjen noen uløselige problemer, som Syria eller palestinerne osv. Den egyptiske hersker vil da si: "Det uttalte jeg, det underskrev jeg, og hva så?" Og han vil starte en ny krig, og en ny igjen, for å oppnå hva han ikke kunne få ved israelske konsesjoner: vår totale utryddelse. Vi kan bare tilfredstille araberne ved å forsvinne fra denne del av verden. Hvis vi ikke forsvinner, kan vi ikke tilfredstille dem. Alt vi oppnår ved å gi konsesjoner er å gjøre arabernes oppgave lettere for dem i neste krig."

Jeg deler fullt ut disse synspunktene og tror at disse antagelsene fra Neeman sin side vil komme til å bli virkelighet — dessverre.

Etter min vurdering vil fredsavtalen med Egypt og avståelsen av Sinai vise seg å være en av historiens store bløffer og ett av historiens store svik på det politiske området. Jeg bygger denne min antagelse på det forholdet og det faktum som heter jødehat eller antisjonisme og på Bibelens utsagn. Jødehatet finner man overalt på jorden, og ikke minst i Midt-Østen. Dette er forøvrig en historisk nødvendighet. Jødehatet er nemlig en av drivkreftene i den verdslige historie, for jødene er Guds utvalgte folk og Guds demonstrasjonsfolk i verden. Fordi den uomvendte verden ikke vil akseptere eller respektere Guds utvalg i og planer med verden, vil dette bestandig måtte gå ut over Guds folk som Han har store planer med i sitt framtidige fredsrike i Midt-Østen.

Hør bare hva den israelske ambassadør i Nederland, Shlomo Argov, sier om akkurat dette. Hør på ham og bli vis og forstandig. "Opprettelsen av en jødisk stat har ikke svekket spenningen mellom jøder og ikke jøder. På samme måte har det heller ikke funnet sted noen svekkelse av spenningen og fiendtligheten, sammen med de stereotype holdninger og forsøket på å anvende det negative individuelle bilde av jøden på det jødiske kollektiv. Med andre ord, at den fiendtlige spenningen — som er arven fra den europeiske historie — blir overført til nåtiden og tillatt å ramme det jødiske kollektiv. Det er klarere i dag enn noen gang før at antisemittisme og antisjonisme er en og samme ting. Enn videre: antisjonisme er en direkte historisk og psykologisk fortsettelse av antisemittismen."

Han sier videre: "Det er nylig blitt foreslått at Israel seriøst burde undersøke

grunnen til hvorfor antisjonismen har erstattet antisemittismen. Svaret — såvidt meg angår — er at vi ikke kunne være mer uinteressert. Hvorfor Israel er og fortsetter å være gjenstand for så mye ondskap er en historie som er like gammel som Israel selv og daterer seg sikkert tilbake til den dag Israel inngikk sin pakt med Gud, noe som sannsynligvis er nøkkelen i dette historiske puslespill. Utover dette kunne vi ikke bry oss å psyko-analysere alle våre plageånder og bakvaskere, og funnene ville ikke bidra til med meget utover det vi allerede vet.”

Det som altså står mellom Israel og den arabiske verden, er jødehatet og antisjonismen, og dette kan ikke ryddes bort på nåværende tidspunkt. Jødehatet er nemlig en del av verden. Det er en gave og et tilbud fra denne verdens fyrste, som er Satan, til sine tilhengere og proselytter. Jødehatet vil bestandig være der, dersom en da ikke bryter ut av denne onde sirkelen og sier: Nei — til dette tilbudet.

Av samme årsak vil det heller ikke bli noen varig fred mellom Israel og Egypt, Israel og araberne og Israel og verden på nåværende tidspunkt. ” . . . og inntil enden er det krig, ødeleggelse er fast besluttet.” (Dan. 9, 26) Dette er forutsagt i Guds ord, og slik vil det gå, men når Fredsfyrsten (Jesus—Kristus—Messias) kommer igjen for å opprette sitt fredsrike her på jord, da først blir det fred — og inntil den tid må vi vente. ”Han (Jesus) gjør ende på krigene over hele jorden, bryter buen sønder og hugger spydet av, vognene brenner han opp med ild.” (Salme 46, 10)

Tingvoll den 18. nov. 1979
Oskar Edin Indergaard

FRED I MIDT-ØSTEN?

Spørsmålet er: Blir det fred i Midt-Østen nå etter at Israel har gått inn på en forhandlings- og fredslinje med Egypt og gått med på innrømmelser som svekker landet — både økonomisk og strategisk, og etter at Nobels Fredspris er delt ut til både Begin og Sadat? Svaret er nei. Det neste spørsmål blir da: Skal en arbeide for fred? Svaret er ja.

Hvorfor blir det da ikke fred i Midt-Østen?

For det første er de aller fleste av de arabiske ledere og topp-politikere i det hele tatt ikke interessert i Israels tilstedeværelse i Midt-Østen, og de betrakter Israel som et fremmed-element som ikke har noen rett til å danne sin egen stat i disse områdene. De går ikke inn for noen fredelig sameksistens med Israel, men deres uttalte mål er å utslette den jødiske stat og "kaste israelerne på havet." Jødene har ingen rett (hverken medmenneskelig, rettferdighetsmessig, juridisk, historisk, politisk eller religiøs) til å opprette egen stat og være borgere der. De hører hjemme i de statene de kom ifra og er borgere der, blir det hevdet.

For å belyse dette aspektet tar jeg med en del uttalelser fra arabiske ledere og politikere fra de senere år, som klart viser at det er sant og riktig det som jeg har hevdet ovenfor.

Zuheir Mushen har uttalt: "Israelerne må forandre sin tenkemåte. Dette vil de se som sin eneste løsning etter at vi har tvunget dem på kne — etter at vi militært har knust dem i småbiter."

Shafik-al-Hout har uttalt: "Hvis de mener en ren jødisk stat — det vil aldri bli noen jødisk stat."

Farouk Kaddomi sa i 1976: "En rettferdig og varig fred i Midt-Østen vil aldri oppstå før Palestina har fått igjen sin historiske rolle som broen mellom de arabiske stater vest og øst for Suez."

Georg Habash sa i 1976: "Front-landene vil opptrappe kampen mot hvilket som helst arabisk land som støtter en fredelig løsning med Israel."

For det andre er PLO overbygningsorganisasjon for de forskjellige arabiske frigjørings- og terrororganisasjoner. Disse er heller ikke interessert i å støtte en fredelig løsning med Israel i Midt-Østen. De også betrakter Israel som et fremmed-element som på en eller annen måte må utslettes. Dersom vi betrakter "The Palestinian National Covenant" som er en grunnlov og politisk plattform for PLO, ser vi fort at deres uttalte mål er utslettelse av staten Israel.

I artikkel 1 står det at Palestina skal være en arabisk stat.

I artikkel 5 står det at en palestiner må være en araber.

I artikkel 15 står det: "Frigjøring av Palestina, fra et arabisk synspunkt, er en na-

sjonal tjeneste for å kaste den zionistiske imperialistiske invasjon ut av det stolte arabiske hjemland, og å rense Palestina for zionistisk tilstedeværelse. Det fulle ansvar ligger hos den arabiske nasjon, folk og regjeringer, med det palestinske folk i ledelsen.”

I artikkel 20 står det: ”Balfourdeklarasjonen, Mandatdokumentet og det som senere er basert på dette blir betraktet som verdiløst og ugyldig. Kravet om historisk eller åndelig tilknytning mellom jødene og Palestina har ingen overensstemmelse med historiske realiteter eller med bestanddelene for en stat i virkelig form. Jødedommen, i sin karakter som en åpenbaringsreligion, er ikke en nasjonalitet med selvstendig eksistens. Heller ikke er jødene et folk med selvstendig personlighet. De er borgere av de stater de kommer fra.”

I artikkel 6 står det at de jøder som kom til Palestina etter 1917, skal måtte reise fra landet igjen.

Dette som er nevnt ovenfor, taler for seg selv og krever ingen kommentar fra min side. Hva som gjelder artikkel 20, så er dette historieforfalskning av verste sort, men dersom løgnen blir gjentatt ofte nok, og dersom en vil tro på løgnen, har vi nok av eksempler fra den verdslige historie at det går — om enn bare for en kort tid. Imperier er blitt bygd opp på løgn, og territoriale krav er blitt satt fram på og ved løgn. I det hele tatt er den største del av den verdslige historie blitt til ved løgn og bedrag overfor Gud og nesten.

Jeg vil også her nevne hva palestinarabernes leder i FN, Farouk Kaddumi sa i 1976: ”Israel må i løpet av tiden være nødt til å akseptere PLO’s oppfatning at det (Israel) ikke har noen rett å eksistere.”

På spørsmål om PLO vil akseptere en palestinarabisk stat på Vest-brekken og i Gaza, sa han: ”Vi vil akseptere et hvert område av vårt territorium som kunne bli gjenvunnet. Et slikt skritt kan bare bli betraktet som en del av en foreløpig løsning. Den endelige løsning er en sekulær palestinsk stat.”

Nei, fred i Midt-Østen og i verden forøvrig blir det ikke før Fredsfyrsten (Jesus—Kristus—Messias) kommer, og folkene blir ham lydige. ”For et barn er oss født, en sønn er oss gitt, og herredømmet er på hans skulder, og han skal kalles under, rådgiver, veldig Gud, evig Fader, Fredsfyrste. Så skal herredømmet bli stort og freden uten ende over Davids trone og over hans kongerike, det skal bli støttet og oppholdt ved rett og rettferdighet, fra nå av og inntil evig tid. Herrens, hærskares Guds nidkjærhet skal gjøre det.” (Esaia 9, 6—7.)

Den politiske situasjonen i Midt-Østen og verden forøvrig tilsier ikke fred, men krig. Det profetiske ord gir oss også beskjed om det samme og bekrefter dermed sitt sannhetsgehalt og sin egenart, som et lys som skinner på et mørkt sted, og som noe som er sagt oss, før det skjer, forat vi skal tro det — både før det skjer, og når det skjer. Den verdslige historie har bare bekreftet og forsterket at det profetiske ord er sant. Slik er det også i dag.

Hva som gjelder Midt-Østen, er det Gog-profetiene i Esek. 38 og 39 som står for sin nære oppfyllelse. Les disse to kapitlene i sammenheng, og du vil se at de politiske forhold i verden i dag holder på å legge seg til rette, slik at profetiene står foran sin snare oppfyllelse. Hva som gjelder profetiene, vil jeg bare sitere en liten del i den

hensikt å forklare hva de går ut på og vise at her er det snakk om krig mot Israel og ikke fred. "Og du menneskesønn, spå mot Gog og si: Så sier Herren Israels Gud: Se jeg kommer over deg, Gog, fyrste over Ros, Mesek og Tubal. Og jeg vil vende deg om og drive deg frem og føre deg opp fra det ytterste Norden og la deg komme over Israels fjell. Og jeg vil slå din bue ut av din venstre hånd og la dine piler falle ut av din høyre hånd. På Israels fjell skal du falle, du og alle dine skarer og de folkeslag som er med deg, jeg gir deg til føde for allehånde rovfugler og for markens ville dyr." (Esek. 39, 1–4.)

Gog er lederen i Sovjet-unionen på den tid da dette angrepet mot Israel vil finne sted. Folkene som er med ham, er de fleste av de arabiske nasjoner samt en rekke stater i den tredje verden. (Se Esek. 38, 1–9.)

Den tredje årsak til at det ikke kan bli fred i Midt-Østen, er Sovjet-unionens engasjement der. Jeg mistenker ikke dette landet for å ville fred, men overalt i verden er det med på å motarbeide freden med sin provokatoriske splitt og hersk- og voldspolitik. Til tross for at dette landet i 1948 var med på å anerkjenne og opprette staten Israel, er det i dag med på å undergrave Israels eksistens ved å støtte de arabiske stater og PLO i deres løgnpropaganda overfor Israel, og ved å fylle disse land med sovjet-russiske våpen og militære eksperter, slik at de arabiske stater, om det var mulig, kunne ta livet av enhver jøde og utslette staten Israel av kartet.

Men slik går det ikke. Gud har en plan med Israel i sin frelseshistoriske plan. Opprettelsen av staten Israel er et ledd i Guds planer om at han selv vil opprette sitt rike her på denne jord – for en periode – og innsette sin sønn, Mannen fra Nasaret, som konge i denne fasen av Gudsriket. Dette vil heller ikke denne verdens fyrste, som er Satan, gå med på, og derfor motarbeider også han opprettelsen av staten Israel, da han både kjenner til Guds planer og vet, at han er dømt og skal lide nederlag – i sin tid. Av denne årsak kan det heller ikke bli fred i Midt-Østen.

Jeg har i denne artikkelen nevnt en rekke momenter som tilsier, at det ikke kan bli fred i Midt-Østen – dessverre. Kampen der er dypest sett en åndelig konflikt mellom lysets og mørkets fyrste, men hva som enn skjer, så er Israel kommet for å bli – det vil lysets fyrste sørge for.

Tingvoll den 8. nov. 1978
Oskar Edin Indergaard

QUO VADIS – ISRAEL?

Spørsmålet betyr: Hvor går du, Israel? I denne sammenhengen kan det like godt oversettes med: Hvordan går det med Israel eller med jødene? Vi må bare innse — etter hvert — at svaret på begge spørsmålene blir: Det går mot stupet, mot et nytt blodbad eller et nytt Holocaust.

Kan det virkelig være så ille da, spør mange. Har vi ikke lært noe av historien? Jo, av historien har vi i alle fall lært to ting.

For det første har vi lært at den ene store krigen er blitt avløst av en som er blitt enda større og mer grusom enn den forrige, og at menneskene ikke greier å leve sammen i fred og fordragelighet. Krigens virkelighet og tilstedeværelse er med andre ord en nødvendighet, en forutsetning og en drivkraft i den menneskelige historie. Krig er en del av menneskeheten.

Hvorfor er det slik? Jo, ganske enkelt fordi menneskene er onde, og fordi de hater hverandre.

For det andre har historien lært oss at jødene nesten bestandig har vært på vandring i en utrygg og ond verden. Hele deres historie gir oss sammenhengende eksempler på at dette er sant. Jødernes ydmykelse og lidelse nådde sitt høydepunkt for bare noen få tiår tilbake i Hitlers gasskammer og utryddelsesleirer rundt omkring i Europa. Her måtte 6 millioner jøder bøte med livet. Ikke fordi de hadde gjort mer ondt enn andre folk, men bare fordi de var av jødisk ætt og opprinnelse. Hitler satte Davids-stjernen på dem som et dødsmerke. Alle som bar dette merke var utsett til døden.

Dette generelle jødehatet kaller vi for antisemitisme eller antisjonisme. Dette er på ingen måte dødt eller uvirksomt i dag. Det blusser opp over alt i verden og truer jødene som aldri før, og det kommer til uttrykk på mange forskjellige måter og ved mange hendelser og anledninger. La oss se på noen av de fora, organisasjoner eller hendelser hvor jødehatet er spesielt framtrедende.

For det første har vi PLO. Dette er en terrorist og morderorganisasjon som har spesialisert seg på å gå til angrep på vergeløse kvinner, menn og barn (altså sivilbefolkningen) i en eller annen sammenheng. Denne organisasjonen har etter hvert oppnådd en enestående posisjon i det internasjonale samfunn og blant mange av verdens stater. Den er nærmest blitt en hellig ku som kan tillate seg hva som helst og likevel få støtte av en stor del av verdens-samfunnet. Er du medlem av PLO, så ser det ut til at du får innpass over alt i verden. Da spør man ikke etter hvor mange liv du har på samvittigheten, eller hvor mange terroraksjoner du har vært med på. (De ferskeste eksempler på dette er Yassir Arafats tilstedeværelse ved de olympiske leker i Moskva og flykaprer Laila Kahleds deltagelse ved FN's kvinnekonferanse i København).

Til tross for at PLO's uttalte mål og siktepunkt er utslettelse av staten Israel, så blir organisasjonens medlemmer tiljublet og tatt vel imot over store deler av verden i dag. Dette jødehatet kommer til uttrykk så vel i organisasjonens grunnlov (Det Palestinske Nasjonal-Charter) som i de forskjellige uttalelser fra organisasjonens ledere. Jeg kunne fylle mange sider med slike uttalelser, men skal møte med de ferskeste eksempler.

Den 15. des. 1979 uttalte Georg Habash: "Ja, vi vil akseptere deler av Palestina i begynnelsen, men vi vil ikke under noen omstendighet stoppe der. Vi vil kjempe inntil vi har tatt det siste hjørne av landet (Israel).

I november 1979 uttalte Yasser Arafat: "Der er noen som husker Mao Tse Tungs Lange Marsj, men vår marsj til Jerusalem, Gaza, Haifa, Nord-Palestina, Negev, Dødehavet, Amman, Jarash, Ailun, Golan, Fatha-land, Sør-Libanon, As-Sukhnah og Sinai, vil ikke bli noe kortere enn det kinesiske folks Lange Marsj."

Likeledes uttalte samme mann den 11. febr. 1980: "Vi har ikke noe imot å dø. Jeg har giftet meg med en kvinne — hennes navn er Palestina. Fred for oss betyr utslettelse av Israel. Vi forbereder en total krig, en krig som vil vare i generasjoner. Siden januar 1965 — da FATHA ble opprettet — har vi blitt israels farligste fiender.

Vi skal ikke hvile før den dag vi vender tilbake til våre hjem, og inntil vi utsletter Israel. . . Den arabiske verdens enhet vil gjøre det mulig. Utslettelse av Israel er målet for vår kamp, og retningslinjene for denne kampen har vært fastlagt siden opprettelsen av FATHA i 1965."

Det skulle vel ikke være mye tvil om at siktemålet til denne organisasjonen er **I s r a e l s u t s l e t t e l s e**. Det skulle vel ikke være å føre falskt vidnesbyrd mot sin neste å si: At denne organisasjonen tar sikte på å utslette staten Israel og å ta livet av jødene som bor i Israel, eller jage dem bort på annen måte.

Og denne ensidige terror— og morderorganisasjonen er det som i dag blir mottatt med åpne armer og tiljublet over store deler av verden. En må begynne å lure på hvilken verden vi lever i. Om Jesus står det i Bibelen: "Han kom til sitt eget, men hans egne (jødene) tok ikke imot ham." (Joh. 1, 11.) Om Yasser Arafat og PLO kan en derimot si: De kom til sine egne (folk av samme slag som dem selv), og deres egne tok vel imot dem.

Denne siste uttalelsen fra min side karakteriserer store deler av verdens-samfunnet i dag, med sin anerkjennelse og tiljubling av morderen og terroristen og med sitt ensidige press på jødene og på Israel. La oss f.eks. ta en liten titt på den siste avstemningen i FN som Norge heldigvis stemte imot. Der vedtok 112 medlemsland en resolusjon om at palestinaraberne under PLO's ledelse har rett til å danne sin egen stat i Midt-Østen i Samaria og Judea. Likeledes ble det bestemt at Israel i løpet av november måned dette år ensidig skulle begynne tilbaketrekningen fra de områdene det hadde erobret i 1967. På den andre siden ble det ikke nevnt med et eneste ord at Israel også har rettigheter i området, og at jødene har krav på å få leve bak sikre og anerkjente grenser i Midt-Østen.

Nei, men det er da ikke noe rart at ikke det siste ble nevnt. PLO har da ingen sikre grenser eller noen rettigheter å tilby jødene i Midt-Østen. PLO's siktemål er som vi ovenfor har vist: En utslettelse av Israel og likvidering eller i beste fall en bort-

jaging av jødene fra Midt-Østen. Og i denne målsetningen og i disse planene arbeider PLO og FN meget godt sammen, og de resolusjoner som, etter som tiden går, utgår fra FN, vil bare være mer og mer ensidige og aggressive overfor Israel.

FN som i utgangspunktet skal være en fredsbevarende organisasjon, og hvis hovedsiktet er forutsetning det er å arbeide for fred i verden, er selv blitt en fare for freden. Fredsorganisasjonen er selv blitt en organisasjon til ufred. Sammen med PLO kommer den til å føre -- ikke bare Israel inn i et nytt blodbad -- men også resten av verden må følge med.

Fredslysene slukkes i verden i dag fordi urettferdigheten og løgnen tar overhånd, og for hver gang FN godtar en ny løgnresolusjon overfor Israel, så slukkes enda ett av de små blafrende freds- og sannhetslys som verden er så fattig på.

Israel trues i dag fra mange kanter. Det kan like lite i dag, som noen gang før, bestemme sin egen skjebne og gå den veien det selv vil. Davids-stjernen er allerede på nytt satt på jødernes klær som et merke til døden. De skal nok en gang dø -- bare fordi de er jøder, og de skal straffes -- bare fordi de bor i sitt gamle fedreland.

Hedningene med PLO og de forskjellige arabiske land i spissen legger opp planer om et nytt blodbad og et nytt Holocaust overfor jødene, og jødene kan ikke vente noen særlig hjelp eller støtte fra Vesten. Vesten er nemlig prisgitt og paralysert av de arabiske stater som har olje, og det har blitt arabiske nikkedukker og lakeier. Dessuten er det i ferd med å bli moralsk dekadent, og materialismen har lagt sitt tunge grep over store deler av Vesten. Det gir seg araberne i vold, bare fordi det mangler olje til og på sine lamper. (Dette siste skal også oppfattes i åndelig betydning.)

Jødene har da bare den gode Gud i himmelen å stole på, men Ham ser de ikke, for de har forkastet Sønnen, men likevel skal Gud stå ved deres side i de nye kampene som må komme, begrense tapene og blodbadet og gi dem seier over sine fiender. Israel er nemlig kommet for å bli i Midt-Østen, og det er ikke ved egen kraft, makt eller fortreffelighet at jødene holder stillingen i Israel og fortsatt er til. Det må alle begynne å forstå nå, det er ikke et sekund for tidlig.

Tingvoll den 4. august 1980
Oskar Edin Indergaard

HVA MED JØDEHATET?

For det første så kan vi vel være enige om at de aller fleste arabiske politiske (og religiøse) ledere hater jødene. Og det er jo disse som har den avgjørende myndighet og uttaler seg utad om et lands holdning til de forskjellige problemstillinger. Vi vet også at disse grupperinger kan tvinge og oppvige befolkningen — mer eller mindre — til f.eks. å hate jødene.

For det andre kan vi gjøre det ganske enkelt hva som gjelder den vanlige arabiske kvinne og mann. Vi kan dele dem i to grupperinger. 1: De som hater jødene og 2: De som ikke hater jødene. Men som vi også vet, så har den enkelte arabiske kvinne og mann svært så lite de skulle ha sagt i de arabiske stater. Dette fører da til at det arabiske folk ikke får anledning til å gi uttrykk for sine egne tanker på dette området.

På den andre siden må vi ikke se bort ifra at det eksisterer et stort jødehat også i den arabiske befolkning, og dette vil bare tilta etter som tiden går. Vi skal i det følgende bare kort antyde en del momenter som kan forklare jødehatet i den arabiske verden. (En del av disse argumenter kan også brukes generelt og gir oss dermed forklaringen på antisjonismen i verdensmålestokk.)

For det første er dette hatet til jødene nedfelt i Koranen. (Se artikkelen: Det hellige hatet).

For det andre er hatet utgangspunktet og den egentlige drivkraften for de uoverenstemmelser som det er mellom jødene og araberne. Jeg ser altså uoverenstemmelsene først og fremst som uttrykk for en åndelig konflikt og ikke som en konflikt mellom etniske brødre om jord og land. At konflikten er blitt gjort til det siste, skyldes bare at vi — de fleste av oss — har tapt den åndelige dimensjonen i tilværelsen av syne og rekner ikke med at det er ikke noe som heter lys og mørke — i åndelig betydning —, at det er noe som heter Gud og Satan, at de er motstandere og motarbeider hverandre, og at vi mennesker er brikker i deres spill.

Videre vil jeg si under dette punktet at jødene er Guds utvalgte folk, og at han handler på en spesiell måte med dem. Akkurat nå holder Gud på å "planlegge" sitt fredsrike i Midt-Østen, og da har han bruk for Palestina og Jerusalem. Derfor fører han også jødene hjem igjen — i samsvar med profetiene.

Dette vil ikke si at Gud har noe spesielt imot den vanlige arabiske kvinne og mann. Han har ikke noe mer imot dem enn han har imot enhver som ikke vil omvende seg og tro på ham.

På den andre siden må alt bort som ikke er i samsvar med Guds planer — noe som sier seg selv — enten det nå gjelder enkelt-individer, nasjoner eller religiøse systemer.

Hva som gjelder islam, så må denne religionen bort, for den er ikke i samsvar med Guds åpenbaring til oss, som er Guds ord, men den er derimot en **f o r - f a l s k n i n g** og **e t t e r l i n g n i n g** av jøde— og kristendommen. I tillegg til dette er den inspirert av denne verdens fyrste som er Satan.

For det tredje: Bak dette hatet og denne uroen i Midt-Østen står denne verdens fyrste, som er Satan.

For det fjerde har antisionismen noe med åndelig tilknytning og valg å gjøre. Dersom man velger å være sammen med Mannen fra Nasaret, så blir man ikke antisionist. Dersom man velger å dele sitt liv sammen med Satan, så står man i fare for å bli antisionist. Dersom man vil være 100% sikker på ikke å bli besmittet av antisionismen, så slår man lag med jøden som Gud sendte til oss — til vår jammer ned.

For det femte vil jødene bare bli mer og mer isolert etter som tiden går. Dette er også i samsvar med Guds ord. I Matt. 24, 9 står det om jødene: "Da skal de (hedningene) overgi dere til trengsel og slå dere ihjel, og Dere skal hates av **a l l e f o l - k e s l a g** for mitt navns skyld."

Det behøver ikke å være så lenge til dette Bibel-verset får sin **f u l l e o p p - f y l l e l s e** at jødene skal bli hatet av alle folkeslag. Jeg tror at det vil skje mange ting i rask rekkefølge nå i forholdet mellom hedninger og jøder — urettferdige ting som må få enhver til å spørre: Om det er noe spesielt med jødene siden alle/ mange hater dem så intenst? Og svaret kjenner vi. I alle fall vi som leser Bibelen.

Før jeg avslutter denne artikkelen, vil jeg si til slutt: Hvordan tror vi det går med jødehatet når den kristne menighet blir opprykket til Gud, og når "den som holder igjen, ryddes av veien?" (2. Tess. 2, 7). Da vil hedningene tilfulle forsøke å utrydde jødene og innta Israel og Jerusalem. "Og det skal skje på den dag at jeg (Gud) vil gjøre Jerusalem til en sten å løfte på for alle folkene, alle som løfter på den skal såre seg selv. Ja, alle jordens hedningefolk skal samle seg mot det." (Sak. 12, 3).

Til slutt: Bli ikke forundret over jødehatet i verden. Så lenge som denne verdens fyrste, som er Satan, er virksom, så vil hatet være der — og i særlig grad jødehatet. Vi kan derimot være med på å motarbeide det til en viss grad og inntil et bestemt punkt, men så vil igjen hatsbølgen skylle inn over jødene og Israel, og vi vil stå tilbake med våre spørsmål — spørsmål som er blitt besvart for flere tusen år siden.

Hvorfor har vi ikke forstått dette før? Hvorfor har vi ikke forstått at det er slik at jødene blir hatet bare av den enkle årsak at de er Guds utvalgte folk? Forklaringen skulle vel ikke være at vi har lånt øre til denne verdens fyrste og er blitt bedratt — som så mange andre?

Tingvoll den 30. sept. 1980
Oskar Edin Indergaard

OG HEDNINGENE ER BLITT VREDE

«Og din (Guds) vrede er kommet, og den tid da de døde skal dømmes, og da du skal lønne dine tjenere profetene og de hellige og dem som frykter ditt navn, de små og store, og da du skal ødelegge dem som ødelegger jorden.» (Joh. Åp. 11,18)

Selv om dette Bibel-sitatet ikke direkte har noe med det som skjer i Midt-Østen i dag å gjøre, og til tross for at det står i en annen sammenheng i Bibelen og er myntet på en senere tid, så er likevel de 3 første ledd i sitatet aktuelle for det som skjer og skal skje i Midt-Østen.

For det første står det at hedningene er blitt vrede. Med hedninger menes det her først og fremst araberne, men også de som støtter dem. Nå er det en kjent sak at araberne har vært vrede på jødene i lang tid, og at de har forsøkt å utrydde dem i 4 ordinære kriger og i 1 utmattelseskrig i løpet av de siste 30 år. Men jødene har ved Guds hjelp greid å motstå presset og gått seierrike ut av disse krigene.

Hva som gjelder arabernes vrede, ser det likevel ut til at den i løpet av den siste tiden har fått en ny karakter og en ny dimensjon. Dette henger sammen med Khomeinis overtagelse av makten i Iran. Og denne vrede er ikke bare rettet mot jødene, men også mot Vestens tanker og ideer og den såkalte vestlige imperialisme. I første omgang er dette hatet gått ut over USA i og med at iranerne har holdt 52 amerikanske gisler i snart et år og ikke er villige til å selge olje til USA.

Dette hatet gjelder også de øvrige europeiske stater, men de fleste av disse stater har gjort knefall for dem som har oljen og håper med dette at de går fri, men det er ikke så sikkert at de gjør det. På den andre siden kan heller ikke iranerne ha "hele verden" til fiender på en og samme tid, så her er det mye taktikk som er ute og går. En kan også i dette politiske spillet godt kjenne igjen den taktikken som går ut på: Først å splitte, for så å herske.

Hva som gjelder Sovjet-unionen, så hater også de aller fleste arabere denne Gudløse ateisten. Kommunisme og muhammedanisme kan på ingen måte forenes, da den ene står for et materialistisk livssyn og en materialistisk verdensoppfatning, mens den andre tror at Allah er den som har skapt og opprettholder det hele.

Dessuten er disse to størrelser også konkurrenter hva som gjelder et eventuelt framtidig verdensherredømme. De vil gjerne – begge to – beherske verden.

Vi må heller ikke glemme at den russiske innmarsjen i Afganistan har gjort at Sovjet-unionen er både hatet og fryktet blant araberne i Midt-Østen.

Til tross for dette er det flere av de arabiske lederne som støtter seg til Sovjet-unionen, og håper at denne supermakten skal kunne gi dem seier over både Israel (sionismen) og Vesten – med USA i spissen (imperialismen). I det storpolitiske spill er det akkurat slik det foregår. Her er det ikke først og fremst snakk om logikk,

men om hva som kan tjene en best i øyeblikket, idet man håper på at den ene supermakten (Sovjet-unionen) skal kunne ødelegge den andre (USA), og så kan man selv (den arabiske verden) sitte igjen med seieren både over jødene og Vesten. Kanskje tankegangen er den: At man skal fordrive et vonde(USA) med et annet vonde (Sovjet-unionen).

At de fleste arabere hater jødene, se, det vet vi. Dette er forøvrig nedfelt i deres hellige bok, Koranen. Her blir jødene forbannet og utstøtt til ydmykelse, skam og fordømmelse. De er også blottet for en hver menneskelig følelse. Allah har derfor bestemt at jødene skal spres over hele jorden, slik at de ikke skal kunne danne noen nasjon eller eie noe fedreland.

Dette hatet er altså utgangspunktet og den egentlige drivkraft for de uoverensstemmelser som det er mellom jødene og araberne.

Hatet har vært der hele tiden, men i den siste tiden har det flammet opp på en ny måte og med en ny og særegen intensitet. Dette viser seg i utpreget grad i Iran med Khomeini som den viktigste drivkraft for dette hatet. I den hensikt å piske opp den antisionistiske stemningen i den arabiske verden, så slenger han ut den ene mer usannsynlige påstanden etter den andre overfor Israel og påstår i fullt alvor at jødene er ute etter verdensherredømme og har planer om å legge under seg den arabiske verden. I sin bok, Islamske Regjering, sier han bl.a.: "Foran oss ser vi jødene gjøre narr av Koranen og forandrer i denne og i de nye utgaver som blir trykket i de okkuperte landområder og andre steder. Det er vår plikt å avsløre dette forræderi og rope med maksimal røst, inntil folk forstår at jødene og deres utenlandske herrer driver med komplott mot Islam og forbereder veien for at jødene skal få styre over hele planeten.

Det er på grunn av vår egen svakhet at vi en morgen kan våkne opp og finne at en jødisk hersker dominerer vårt land — Gud forby det."

Disse beskyldningene er, som vi forstår, helt ubegrunnede og helt utenom enhver virkelighet, men i den arabiske verden blir de trodd som den virkelige sannhet. Her blir altså det som er galt, riktig, og det som er riktig, galt. Det hele blir satt på hodet, men det bør ikke forundre oss. Vi kjenner verdenshistorien og vet at usann argumentasjon har satt i gang mer enn en storkonflikt og krig mellom nasjoner. Vi som er kristne, vet også hvem som står bak løgnen og usannheten i verden. Det er denne verdens fyrste, Satan. Han har forøvrig fått en sann, men lite smigrende beskrivelse i Joh. 8, 44: "Dere har djevelen til far, og Dere vil gjøre deres fars lyster, han var en manndraper fra begynnelsen og står ikke i sannheten, for sannhet er ikke i ham. Når han taler løgn, taler han av sitt eget, for han er en løgner og løgnens far."

Vi har også en annen organisasjon i Midt-Østen som hater jødene, og det er PLO, og denne er ett av hovedbindeleddene mellom Sovjet-unionen og den arabiske verden. I parentes bemerket kan vi skyte inn at denne organisasjonen har anerkjent Sovjet-unions innmarsj i Afghanistan og berømmet den som "en vennskapelig handling."

Hva som gjelder PLO, er det også et annet interessant trekk å legge merke til. Til tross for at organisasjonen er bygd opp rundt hatspropaganda mot Israel, til tross for at dets hovedsiktetpunkt er utslettelse av staten Israel, slik som det kommer til

trykk i organisasjonens Grunnlov, Det Palestinske Nasjonal-Charter, og til tross for at lederne i PLO til stadighet poengterer at de vil utslette og ødelegge jødene i Israel, så er de fleste av topp-politikerne i Vesten ikke villige til å tro dette. De taler vel om denne terrororganisasjonen og gir den anerkjennelse og status som om den skulle representere et land eller en nasjon. De mener at PLO ikke er ute etter å ødelegge jødene og underlegge seg hele Palestina, men at denne organisasjonen bare ønsker å arbeide for at palestinaraberne får sin egen stat, at dette er det eneste og primære målet til denne organisasjonen, og at den, når dette er oppnådd, vil leve i fred og fordragelighet sammen med jødene.

De uttalelser derimot som ledende PLO-folk kommer med til stadighet, viser med all tydelig klarhet at de mener hva de sier, og at deres primære og eneste mål i k k e r opprettelse av en egen palestinarabisk stat, men en utradering av jødene og innlemmelse av hele Israel til en arabisk stat.

La oss se på noen av de uttalelsene som er kommet den siste tiden. Georg Habash uttalte den 15. des. 1979: "Ja, vi vil akseptere deler av Palestina i begynnelsen, men vi vil ikke under noen omstendighet stoppe der. Vi vil kjempe inntil vi har tatt det siste hjørne av landet."

I november 1979 uttalte Yassir Arafat: "Der er noen som husker Mao Tse Tung's Lange Marsj, men vår marsj til Jerusalem, Gaza, Haifa, Nord-Palestina, Negev, Dødehavet, Amman, Jarash, Ailun, Golan, Fatha-land, Sør-Libanon, As-Sukhnah, og Sinai, vil ikke bli noe kortere enn det kinesiske folks Lange Marsj."

Likeledes uttalte samme mann den 11. febr. 1980: "Vi har ikke noe imot å dø. Jeg har giftet meg med en kvinne — hennes navn er Palestina."

Fred for oss betyr utslettelsen av Israel. Vi forbereder en total krig, en krig som vil vare i generasjoner. Siden januar 1965 — da FATHA ble opprettet — har vi blitt Israels farligste fiende.

Vi skal ikke hvile før den dag vi vender tilbake til våre hjem, og inntil vi utsletter Israel . . . Den arabiske verdens enhet vil gjøre dette mulig. Utslettelsen av Israel er målet for vår kamp, og retningslinjene for denne kampen har vært fastlagt siden opprettelsen av Fatha i 1965."

På bakgrunn av disse og lignende uttalelser og på bakgrunn av den terrorvirksomhet som denne organisasjonen driver, er det da noe rart at Israel ikke vil ha noe med denne organisasjonen å gjøre? Hvem omfavner vel og taler vel om en organisasjon som har til mål å utslette en selv? Det gjør ikke Israel, for jødene vet hva det vil si å leve med denne usikkerheten hengende over seg, og de vet mer enn noe annet folk at skal de beholde livet og området, så må det offer og kamp til.

De fleste av Vestens og Sovjet-unionens ledere derimot taler vel om og tar inntil sitt bryst de som er ute etter å utslette jødene. De førstnevnte gjør det fordi de mangler olje til og på sine lamper (dette uttrykket må også forståes i åndelig betydning), mens de sistnevnte gjør det fordi de gjerne vil være med på å utslette staten Israel — og det til tross for at Sovjet-unionen i 1947 var en av de ivrigste etter å få dannet den nye jødiske nasjonen.

Dette får meg til å komme inn på det siste punktet i denne artikkelen, og det er Sovjet-unionens rolle i den krigen mellom jøder og arabere som dessverre må kom-

me, for hedningene er blitt både vrede og urolige. Araberne er urolige fordi de ikke har greid å underlegge seg hele Palestina og utslette jødene, og Sovjet-unionen er urolig fordi det går så trådt med deres planer om verdens-herredømme. Dessuten har det mange andre problemer å stri med. Jeg nevner bare kort. Uenigheten i den kommunistiske leir, Vestens teknologiske overtak og problemer i landet selv med de mange minoriteter og vareknapphet på så vel forbruks— som landbruksvarer.

For oss som leser Bibelen og tror det som står der, er det ikke vanskelig å forstå hvem det er som står bak denne uroen og dette hatet. Det er denne verdens fyrste som er Satan. Han også er urolig — av flere grunner.

Han vet for det første: At jødene er Guds spesielt utvalgte folk, og at Gud har store planer med jødene i sitt framtidige Gudsrike i Midt-Østen, det såkalte 1000-års-riket.

For det andre vet han: At han selv har liten tid å gjøre på idet han er underlagt Guds kontroll og har fått en tilmålt tid til å prøve menneskene om de vil tilhøre ham, eller om de vil tilhøre Israels Gud.

For det tredje har aldri Satan vært interessert i at de forskjellige verdslige stormakter skal samarbeide og leve i fred og fordragelighet med hverandre. Han driver sitt eget spill, og spiller den ene ut mot den andre idet hans hovedsikttemål er å samle så mange som mulig inn i sitt eget rike.

Vi pleier å si: At det er menneskelig å feile, men djevelsk å bli liggende. Og dette er sant. Ved sitt fall, som er uopprettelig, "For engler tar han (Gud) seg ikke av, men Abrahams ætt tar han seg av." (Hebr. 2, 16), forsøker Satan å dra med seg så mange som mulig ned i fortapelsen slik at så mange som mulig skal kunne lide sammen med ham, når den tid kommer. I stedet for å forsøke å begrense skaden som er voldt ved opprøret mot Gud og advare mot fortapelsens realitet og mulighet, forsøker han å fylle opp fortapelsen med så mange menneskesjeler som mulig. Slik er han. Dette er hans vesen. For en forferdelig og avskyelig herre og mester.

Og når Satan er urolig og ønsker å piske opp stemningen blant sine proselytter, så blir disse også urolige — dette er helt naturlig. Satan har dessuten stor kunnskap om Guds ord og kjenner deler av Guds planer og vet hvordan det vil gå med ham til slutt. Derfor er han også urolig og skjelver. "Du tror at Gud er en, du gjør vel, djevelen tror det også, og skjelver." (Jak. 2, 19)

Araberne er urolige, og dette kommer godt til uttrykk i det som vi kaller den islamske bølge, og som er veldig framtreddende i dag, og som gir seg utslag i en rekke brutale og uventede handlinger fra deres side. Dessuten så tror de at dommedag er nær, og at de ved disse handlingene er med på å innevarsle "Herrens dag."

Kommunistene i Sovjet-unionen er også urolige. Vi har tidligere i artikkelen nevnt noen av grunnene til dette. Dessuten har de en forutelse om at dersom de engasjerer seg for sterkt i Midt-Østen ved å delta aktivt i en innmarsj i Israel, så vil dette føre til utbruddet av en tredje verdenskrig som ingen av partene vil vinne.

Over store deler av verden er det uro i dag. Vi i Vesten er også urolige — delvis på grunn av all den uro vi har rundt oss, men også på grunn av at vi ikke har olje til og på våre lamper. Vår frykt består først og fremst i at vi står i fare for ikke å kunne opprettholde vårt høye matrielle forbruk.

Vi som leser Bibelen, vet at Gud forteller oss mye om endetiden i sin bok. Han forteller oss om endetidsbegivenhetene forat vi skal tro det både før og når det skjer, og forat vi skal kunne følge med tiden og se hvor langt på natt tiden er kommet, og om vi snart kan vente en ny dag.

Det profetiske ord som angår den problematikken som vi har forsøkt å beskrive ovenfor, samler seg i to komplekser av begivenheter. Det er for det første Gog-profetiene (Esek. 38 og 39) og Anti-krist-profetiene. Her i denne artikkelen skal vi til slutt ta for oss en del av Gog-profetiene i og med at disse etter all sannsynlighet står foran sin nære oppfyllelse i Midt-Østen.

Der står det bl.a.: "Og Herrens ord kom til meg, og det lød så: Menneskesønn vend ditt åsyn mot Gog i Magogs land, fyrsten over Ros, Mesek og Tubal, og på imot ham. Og du skal si: Så sier Herren, Israels Gud: Se jeg kommer over deg, Gog, fyrste over Ros, Mesek og Tubal. Og jeg vil vende deg om og legge krokene i dine kjever og føre deg ut med hele din hær, hester og ryttere, alle sammen prektig kledd, en stor skare med store og små skjold, alle sammen med sverd i hånd. Persere, etio-pere, og puteere er med dem, alle sammen med skjold og hjelm. Gomer og alle dets skarer, Togarma-folket i det ytterste Norden og alle dets skarer, mange folkeslag er med deg. Rust deg og gjør deg ferdig, du og alle dine skarer, som har samlet seg hos deg, og du skal være deres fører. Når lang tid er gått, kommer turen til deg, ved årenes ende skal du komme til et land som er utfridd fra sverdet, og hvis folk er samlet fra mange folkeslag, opp på Israels fjell, som stadig hadde ligget øde, men nå er de ført ut fra folkene, og de bor der trygt alle sammen." (Esek. 38, 1–8)

Vi skal kommentere en del av det som står i disse versene. For det første er det vel ikke tvil om hvem Gog er, og hvor han kommer fra. Det er lederen for Sovjetunionen på det tidspunkt da dette vil/ skal skje.

For det andre er det mange folk og folkeslag som skal være sammen med ham, men han skal være deres fører.

For det tredje er alle disse folkene godt opprustet militært sett.

For det fjerde skal Gog bare nødtvungent være med på dette angrepet, idet det er Gud som tvinger ham til angrepet på Israel. (v. 4) Gud vil nemlig tilintetgjøre Gog og hans medhjelpere på Israels fjell. (Esek. 39, 4)

For det femte skal dette skje når lang tid er gått, ved årenes ende.

For det sjette skal Gog og hans medhjelpere komme til et land (Israel) som er utfridd fra sverdet og med sverdet, og hvis folk er samlet fra mange folkeslag, og hvor de bor trygt.

Men på den selvsamme dag som Gog går inn i Israel, vil Gud selv gripe inn og tilintetgjøre ham og hans medhjelpere og gi dem et gravsted i Israel. Les om dette i Esek. 38 og 39. Og med dette er vi kommet til det andre punktet som vi innledningsvis tok for oss, om at Guds vrede var kommet. "Men på den samme dag, den dag Gog kommer over Israels land, sier Herren, Israels Gud, da skal min harme stige opp i mitt åsyn. Og i min nidkjærhet, i min brennende vrede sier jeg: Sannelig på den samme dag skal det komme et stort jordskjelv over Israels land. (Esek. 38, 18–19)

Gud vil altså ha et oppgjør med Sovjetunionen, dets allierte og med araberne i

Israel. Der vil han dømme både dem og deres religioner og læresetninger som er kommunisme og muhammedanisme, og som ikke betyr noe for Israels Gud, men bare er en vederstyggelighet for ham. Gud vil på denne måten sanere noe av styggedommen i verden slik at det skal bli lettere for menneskene å leve på jorden, etter at dette er skjedd. Det skal bli lettere både for jødene, araberne og de mange undertrykte folk i de forskjellige kommunistiske stater.

Dette er altså en domsakt fra Gud over Gog og hans allierte. Gud pleier å gjøre det slik. Når tilstandene på jorden blir så forurensede at det ikke går an å leve i dem, og når noen truer jødene i den grad som det er snakk om her, så griper han selv inn og foretar en nedskjæring og en sanering av djevlskapen og av sitt eget skaperverk. Dette er også en side av hans kjærlighet til oss og til jødene. Dessuten er det en rettferdig og rettmessig sanering som foregår, og den er fullt i samsvar med lovene i Guds-riket. "Om noen ikke blir i meg, da kastes han ut som en gren og visner, og de sankes sammen og kastes på ilden, og de brenner." (Joh. 15, 6)

Vi ser frem til denne saneringen som også vil gi jødene og Israel et pusterom i denne hats- og bakvaskelsestiden, som Guds folk er inne i akkurat nå. Det er opprørende og hjerteskjærende å se og å følge med hvordan hednindene i dag over alt i verden rotter seg sammen mot jødene, og hvordan en ny antisjonistisk bølge er på vei til å skylle inn over Israel.

En stor del av verden skriker etter et nytt Holocaust og etter et nytt blodbad av jødene, og de vil også forsøke å tilintetgjøre Guds folk enda en gang, men vi legger det hele i Guds hånd og vet at denne gangen skal det i k k e l y k k e s . Når man leser om Gog-profetiene og om utfallet av disse, ser det faktisk ut til at jødene og Israel til en utstrakt stor grad skal bli spart for det blodbadet som deres fiender har bestemt seg til å utføre på dem, og vi takker Gud for det og legger utfallet av konflikten i hans hånd.

Likevel og til tross for dette er det ingen grunn til at vi — kristenfolket i Norge — skal svike Israel. Tenk om Gud en gang når alt skal gjøres opp, kan si til oss: Se der er en ekte nordmann som det ikke er svik i. Det er nok av nordmenn som sviker jødene og Israels sak og står tilsluttet det antisjonistiske jamre- og hylekoret, som etter min vurdering har et altfor ensidig og lite balansert syn på problematikken i Midt-Østen.

Dessuten har antisjonisme noe med å n d e l i g t i l k n y t n i n g og valg å gjøre. Dersom man velger å være i følge med mannen fra Nasaret, så blir man ikke antisjonist. Dersom man velger å dele sitt liv sammen med Satan, så står man i fare for å bli antisjonist. Dersom man vil være 100% sikker på ikke å bli besmittet av antisjonismen, så slår man lag med jøden som Gud sendte til oss — til vår jammer ned.

Til slutt vil jeg bare sitere fra Salme 83, 1–9 som også beskriver, det vi ovenfor har beskrevet og den situasjon jødene er oppe i i dag: "Gud, ti ikke! Vær ikke stille og hold deg ikke rolig, Gud! For se, dine fiender larmer, og de som hater deg, løfter hodet. Mot ditt folk legger de med svik hemmelige råd, og de rådslår mot dem du verner. De sier: Kom og la oss utslette dem, så de ikke mer er et folk, og Israels navn skal ikke mere kommes i hu. For de har av hjertet rådslått med hverandre, mot

deg inngår de pakt. Edoms telt og ismaelittene, Moab og hagarenene, Gebal og Ammon og Amalek, Filistea tillikemed innbyggerne av Tyrus. Også Assur har gitt seg i lag med dem, de er blitt Lots barns arm."

Tingvoll den 12. april 1980
Oskar Edin Indergaard

HAN ER OGSÅ HEDNINGENES GUD

Ja, det er ikke rart at Gud også er hedningenes Gud, for alle er jo skapt ved ham og av ham og til hans ære. Og han holder dem oppe og sørger for dem på samme måten som han sørger for sine spesielle barn, de kristne og sitt eget folk, Israel. Han lar sin sol gå opp over både gode og onde og lar det regne over både rettferdige og urettferdige, står det i Matt. 5, 45.

Dessuten gjør heller ikke Gud forskjell på folk hva som gjelder hans bedømmelse av dem. Han krever mer av dem som har store kunnskaper om hans eksistens og kjenner til både hans ord, vilje og planer (hedningene som har greie på evangeliet og jødene) enn dem som har få eller minimale kunnskaper om at han er til. Han er med andre ord rettferdig i bedømmelsen av sine "barn." "For Gud gjør ikke forskjell på folk, alle som har syndet uten loven, skal gå fortapt uten loven, og alle som synder under loven, skal dømmes ved loven." (Rom. 2, 11–12)

På den andre siden er det heller ikke "vanskelig" for menneskene — det være seg kristne, jøder eller hedninger — å ha en sterk følelse av at Gud er til — altså et bevis på hans eksistens. "- - - , forat de (alle folkeslag) skulle lete etter Gud, om de endog kunne føle og finne ham enda han ikke er langt borte fra noen eneste av oss. For i ham er det vi lever og rører oss og er til, som også noen av deres skalter har sagt: For vi er også hans ætt." (Ap.gj. 17, 26–27)

Til tross for dette vil likevel de fleste ikke ha noe med Gud å gjøre. Ved å skyve han fra seg år etter år gjennom et helt liv kan han ikke få anledning til å komme inn i menneskenes liv og gjøre sin gjerning der, men han blir usynlig for dem og skjuler seg for dem, og det evige livet går tapt. Man sier nei til Gud og ja til fortapelsen.

Så er altså menneskene selv ansvarlige for at ikke lyset fra evangeliet skal kunne skinne for dem. "Se mørke dekker jorden og mulm (åndelig mørke) folkene, men over deg (Israel) skal Herren oppgå, og over deg skal hans herlighet (Jesus) åpenbare seg, og folkeslag skal søke til ditt lys, og konger til den glans som er gått opp over deg." (Es. 60, 2–3)

Men slik skal det ikke være bestandig. Mørket skal en gang i framtiden vike for lyset — og dette gjelder også hedningene. "Og han (Gud) skal på dette fjell tilintetgjøre det slør som omslører alle folkene og det dekke som dekker alle hedningefolkene." (Es. 25, 7)

På det tidspunktet når dette skjer, vil hedningene juble og endelig forstå at vår Gud og jødernes Gud også er deres Gud. "På den tid skal de si: Se, der er vår Gud, han som vi ventet på skulle frelse oss, dette er Herren som vi ventet på, la oss fryde og glede oss i hans frelse." (Es. 25, 9)

Alle konger og hedninger skal falle ned og tilbe Kristus i 1000-års-riket: "Alle kon-

ger skal falle ned for ham og alle hedninger skal tjene ham." (Salme 71.11)

"Hans navn skal bli til evig tid, så lenge solen skinner, skal hans navn skyte friske skudd, og de skal velsigne seg ved ham, alle hedninger skal prise ham salig." (Salme 71, 17)

"Alle hedningene, som du har skapt, skal komme å tilbede for ditt åsyn." (Salme 86, 9)

Hva som gjelder jødene, er Gud deres Gud på en spesiell måte i og med at han har utvalgt dem fra den første tid av til å være hans eiendomsfolk. Han har bygd opp sine planer med verden på dette folket og dermed lagt på dem et kolossalt ansvar og en veldig byrde som de til nå bare delvis har greid å realisere. Det å være Guds folk betyr ikke at man utelukkende kan stole på Guds løfter og deretter la være å gjøre Guds vilje. Det er dette som til stor grad er skjedd med jødene: Til tross for at de kjenner sin egenart og Guds vilje, vil de likevel være som hedningene og gå sine egne veier. Derfor kjente de heller ikke Sønnen som kom fra Faderen, og de ser ikke at Jesus er deres lenge etterventede Messias.

På grunn av jødenes ulydighet må også Gud straffe sitt eget folk, for han gjør ikke forskjell på noen, (hverken hedninger eller jøder). "En levning skal omvende seg, levningen av Jakob, til Gud den veldige. For om ditt folk, Israel, er som havets sand, skal bare en levning av det omvende seg, tilintetgjørelse er fast besluttet, en flom av rettferdighet. For tilintetgjørelse og fast besluttet dom fullbyrder Herren, Israels Gud, hærskares Gud, over all jorden." (Es. 10, 21–23)

"Hvem har overgitt Jakob til plyndring og Israel til røvere? Var det ikke Herren, han som vi syndet mot, og på hvis veier de ikke ville vandre, og på hvis lov de ikke hørte. Så utøste han over dem sin brennende vrede og en veldig krig, den satte dem i brann rundt omkring, men de forstod det ikke, den brente dem, men de la det ikke på hjerte." (Es. 42, 24–25)

Av dette ser vi at vi har en rettferdig Gud, som straffer all synd og overtredelse hos alle — også sitt eget utvalgte folk.

Gud er all verdens Gud — også arabernes Gud. Vi har så lett for å glemme dette når vi f.eks. taler og tar stilling til konflikten i Midt-Østen. Vi har så lett for å ta en total avstand fra araberne og bare tale vel om jødene, men slik skal det ikke være. Og slik er det heller ikke. Vi har stor sympati og velvilje for store deler av det arabiske folk, men vi deler ikke denne velvilje og sympati med deres ledere og deres religion som i særlig grad er sverdets og hatets religion.

Når vi som personlige kristne tar stilling til og er for jødenes kamp for å få sitt gamle fedreland igjen, så begrunner vi dette ut ifra argumenter som jeg bare kort skal berøre.

For det første synes vi at jødene bør få opprette sin egen stat i Palestina. Dette har de både historisk og moralsk rett til.

For det andre har de forlenget fått landet av Gud til en evig eiendom: "Og ditt folk — de er alle sammen rettferdige, til evig tid skal de eie landet, de er jo en kvist som jeg (Gud) har plantet, et verk av mine hender til min ære." (Es. 60, 21)

For det tredje ser vi det som skjer med og i Israel som uttrykk for at det profetiske ord går i oppfyllelse rett foran øynene på oss." Av Herren er dette gjort og det

er underfullt i våre øyne ." (Matt. 21, 42)

For det fjerde vet vi at disse kampene mellom araberne og jødene ikke bare er militære kamper og uoverensstemmelser, men vi ser også klart konturene av åndelige motsetninger. Vi vet at der Guds folk, jødene, er, der går også grensene mellom Guds planer og Satans planer og grensene mellom lys og mørke. Gud har store planer med jødene og Palestina. Han har bruk for folket og området i sine allerede ferdiglagte planer. Ut ifra dette området og dette folket skal en manifestasjon av Guds-riket stå fram, nemlig 1000 års-riket.

Når vi ser disse kort oppsatte punktene under ett, er det da rart at mørkets fyrste og hans representanter ikke vil tillate at jødene får slå seg ned i sitt eget lovede land? Nei, dette bør ikke forundre noen.

Likevel er også araberne Guds folk, og de har også fått store løfter av Gud i fortsettelsen, og Gud er l i k e g l a d i alle. "Er Dere mer verdt for meg enn etioper-nes barn, Dere Israels barn? sier Herren. Har jeg ikke ført Israel opp fra Egyptens land og filistrene fra Kaftor og syrerne fra Kir?" (Amos 9, 7)

Hva som gjelder løftene skal vi bare kort nevne dem. "På den tid skal det være en ryddet vei fra Egypten til Assyria, og assyrerne skal komme til Egypten, og egypterne til Assyria, og egypterne skal tjene Herren sammen med assyrerne. På den tid skal Israel være den tredje med Egypten og Assyria, en velsignelse midt på jorden, fordi Herren, hærskares Gud, har velsignet det og sagt: Velsignet være mitt folk Egypten og mine henders-verk Assyria og min arv Israel." (Es. 19, 23—25)

Slik ser vi at Gud også er hedningenes (arabernes) Gud, og at han har store og gode planer også med dem i fortsettelsen, men så lenge som de kjemper imot og står imot realiseringen av Guds egne planer i Midt-Østen, så må de vike. Slik er det over alt: Den som står imot Guds planer og ikke vil bøye seg for Gud, han må vike og gå til grunne, men alle som vil bøye seg og komme til ham, dem skal han rettferdig-gjøre og opphøye. Han skal selv tjene dem: "Salig er den tjener som Herren (Jesus) finner våkne når han kommer. Sannelig sier jeg dere: Han skal binde opp om seg og la dem sette seg til bords og gå fram og tjene dem." (Luk. 12, 37)

Slik er det å være menneske — uansett hvem du er/var, eller til hvilken tid du lever/har levd i historien. Dersom du bøyer deg for Gud og bekjenner syndene dine for ham, så er han din Gud. Dette gjelder alle — både jøder og hedninger. Dersom du ikke er villig til å bøye deg, vil Gud bli din fiende og kjempe imot deg, og i den kampen er mennesket dømt til å bli den tapende part. "Men de, de var gjenstridige og gjorde hans Hellige Ånd sorg, da skiftet han (Gud) hu og ble deres fiende, han selv stred imot dem." (Es. 63, 10)

Dersom dette skjer, da er han ikke lenger vår Gud og vår frelser, men vår mot-stander og dommer. Og da er det ute med oss alle sammen — både jøder og hed-ninger.

Tingvoll den 26. febr. 1980

Oskar Edin Indergaard

DEL II
ISRAEL OG KIRKEN

GUDS-RIKET – HVA ER DET?

Guds-riket har bestandig vært. Ja, enda før Gud skapte himmel og jord, og det som er i disse, var Guds-riket til. Og det skal alltid forbli – i all evighet. Dette kan godt være rammen om denne problematikken. Og i denne rammen føler vi oss glade og trygge om at dersom vi er Guds barn og har den Hellige Ånd som pant og innsegl til forløsningens dag i våre hjerter, så hører vi med til og er medlemmer i Guds-riket. Da kan ingen rive oss ut av Guds-riket, og det er vi glade og takknemmelige for.

Mange kviler i og gleder seg i denne rammen om at Guds-riket er deres, og at de kommer til himmelen når de dør, og det er riktig og fint. Likevel er Guds-riket noe mer og kan bli gjort til gjenstand for gransking og beskrivelse både i fortid, nåtid og framtid ved den Hellige Ånds hjelp og veiledning, men den Hellige Ånd kan ikke hjelpe oss dersom vi ikke er villige til å be og å lese Bibelen. Det er ikke slik med oss som med profetene og apostlene at de gav oss og meddelte oss Guds ord som nyheter og hemmeligheter. Vi er bundet av det som står skrevet i Bibelen og må holde oss til det. Dersom noen derimot begynner å si: At dette har Gud vist meg, og det ikke stemmer med Guds ord i Bibelen, så er dette v r a n g l æ r e og må avvises. Men vi er på sikker grunn når vi henviser til det som står skrevet.

Om Guds-riket står det mye i Bibelen, både om det som var, det som er nå, og om det som skal komme. Når vi snakker om Guds-riket, har vi så lett for å glemme at Guds-riket også er nå, og vi tenker da gjerne på at Guds-riket hører framtiden til. Derfor må vi bestandig ha i tankene dette: At Guds-riket også er n å og har alltid vært.

Et annet aspekt vi må ha i tankene, når vi leser i Bibelen om Guds-riket, er det forholdet at vi må plassere riktig de forskjellige utsagnene i de forskjellige tidshusholdninger. Dersom vi ikke gjør dette, blir studiet av Guds-riket uklart, og utsagnene kan bli motstridende, og vi får det ikke til å stemme. Dette kan igjen få oss til å gi opp, men det var ikke meningen.

Det vi s p e s i e l t må passe på, er at den tidshusholdning som er blitt tiet i hjel, eller omtolket av de fleste av teologene i vår offisielle kirke, stats-kirken, og av mange av lederne og forkynnerne i de frivillige kristne organisasjonene, også har fått utdelt og er blitt gitt Skriftsteder av Livets Herre. Dere vet alle hvilken tidshusholdning jeg her sikter til, og den har mange navn. Kjært barn har mange navn, slik er det også med denne tidshusholdningen. Den kalles f.eks. rettferdighetens rike, 1000-års-riket, riket for Israel, himlenes rike (i sin konkrete form), stenens rike eller Messias-riket.

Vi har ingen rett til å fravriste denne tidshusholdningen dens Skriftsteder og omtolke dem, men det skjer daglig – dessverre – i våre kirker og kristne forsamlings-

hus. Enten så snakker man ikke om denne tidshusholdningen, eller så omtolker man Skriftstedene til å gjelde vår egen tidshusholdning, nådens tid, eller så forsøker man å plassere en del av dem på "den nye jord," hvor de på ingen måte hører hjemme.

Dersom vi har disse aspektene klart for øyet i studiet av Guds-riket, ser vi snart at Guds-ordet om Guds-riket får en n y s p e n n v i d d e og en n y d i m e n s j o n over seg og fyller oss med glede og takknemlighet over hvor fantastisk Guds ord — og det profetiske ord er — "som et lys som skinner på et mørkt sted, inntil dagen lyser fram og morgenstjernen går opp i deres hjerter" (2. Pet. 1,19) — og i våre.

Dersom vi ikke er villige til å regne med denne tidshusholdningen, som i tid plasseres mellom nådens tidshusholdning og opprettelsen av den nye himmel og den nye jord, kommer ikke Guds-ordet om Guds-riket til sin rett, og det oppstår forvirring og vranglære, og vi kan ikke glede oss over den tidshusholdningen som nå mer og mer står i ferd med å ta over "stafettspinnen" i Guds-rikets manifestasjon og utbredelse på denne jord. Dersom vi ikke ser dette, kan vi heller ikke peke på den nye tidshusholdningen som ordner seg til foran øynene på oss med utgangspunkt i Israel og Jerusalem. (Se artikkelen: Menighetens tidsalder og 1000-års-riket)

Hva som gjelder Guds-ordet om denne del av Guds-riket, riket for Israel, så må vi slutte med å tolke dette inn i menighetens tidsperiode eller inn i den siste husholdningen av Guds-riket, nemlig "en ny himmel og en ny jord." Vi må skille klart mellom det som er sagt til og lovet jødene p.d.e.s., og det som er sagt til og lovet menigheten p.d.a.s. Dessuten må vi plassere de forskjellige utsagn i Bibelen i et riktig forhold til de forskjellige frelseshusholdninger. Vi forstår alle at dersom vi bruker et Bibelord, som f.eks. skal forklare en del av riket for Israel på menigheten eller på den nye himmel og den nye jord, så blir dette bare en g e d i g e n s a m m e n b l a n d i n g av S k r i f t - o r d. Dessuten forvirrer bare dette — både den som foretar sammenblandingen (sammenblanderen), og de som skal vurdere/nytte godt av sammenblandingen.

Nå er tiden forlengst kommet til at vi må forkynne riket for Israel. Vi kan ikke være blinde for det som skjer med jødene. Nå er tiden kommet til å gi Guds-ordet om riket for Israel tilbake sin frihet. Nå er tiden inne til å sette r ø d e s t r e k e r i alle de bøker, manuskripter og uttalelser som er kommet fra "kristent" hold om at jødene er forkastet av Gud, og at menigheten/kirken har overtatt Israels rolle og løfter (ikke domsløftene). Nå er tiden kommet til å rette opp både diskrimineringen av det profetiske ord og diskrimineringen av jødene som Guds spesielt utvalgte folk.

Hva som gjelder menighetens tidsperiode, så er dette den sjette tidshusholdning. Den etterfølges av riket for Israel, som er det samme som 1000-års-riket, som dermed blir den sjuende tidshusholdningen for Guds ord og Guds ordninger. Som den åttende og den siste husholdningen har vi det som går inn under begrepet "en ny himmel og en ny jord." (Joh. Åp. 20, 1)

I denne sammenheng kan det også være av interesse å nevne de 5 tidsepokene som går foran menighetens tid eller nådens tidshusholdning.

For det første har vi uskyldighetens tidsepoke fra Adams skapelse til syndefallet i Edens hage.

For det andre har vi samvittighetens husholdning fra syndefallet til vannflommen. (syndfloden).

For det tredje har vi menneskets veldes husholdning fra syndfloden til Abraham.

For det fjerde har vi løftets tidsepoke fra Abraham til Moses.

For det femte har vi lovens tidshusholdning fra Moses til Jesu død.

Hva som gjelder tidshusholdningene generelt, så er disse uttrykk for fra Guds side å forsøke å beherske og styre over menneskene ut ifra forskjellige styringsprinsipper. Vi kan også legge merke til at enhver tidshusholdning ender med Guds dom, der han plukker ut og sanerer det som ikke vil bøye seg for hans vilje og hans ordninger. Dette vil også være tilfelle med nåværende husholdning og med den neste, riket for Israel eller rettferdighetens tidsperiode. Hva som gjelder den åttende og siste epoken, vil den ikke bli avsluttet med noen dom for da er alt gjenopprettet og kommet i samsvar med Guds vilje.

I vår tidshusholdning, nådens tidshusholdning, er Guds-riket såvel en konkret som en åndelig manifestasjon, men mest det siste. Du kan ikke se det med dine øyne eller ta og føle på det, for Guds-riket er inne i oss og iblant oss, på en åndelig måte. Vi kan ikke peke på dette og henvise til dette for en utenforstående, som en viser fram en konkret gjenstand eller et byggverk og si: Dette er Guds-rike. Slik ser det ut.

Guds-riket i vår tidshusholdning er en gåte i en hemmelighet i et mysterium, der ingen utenforstående kan trenge seg inn for å forske og fornemme riket. Derfor kan vi heller ikke vite helt sikkert hvem som er medlemmer i dette riket. Det vet bare den treenige Gud, og det er han eller rettere sagt Sønnen som skal bedømme, hvem som er medlemmer i dette riket. "For Faderen dømmer heller ikke noen, men har gitt Sønnen hele dommen." (Joh. 5, 22) Begrunnelsen for dette kommer i v. 27, "og han (Gud) har gitt ham (Jesus) makt til å holde dom, fordi han er en menneskesønn."

Jesus er både sann Gud og sant menneske i en og samme person, og han er prøvet i alt i likhet med oss uten å begå synd eller feil, derfor skal han dømme menneskene, og i vår tidshusholdning bedømme hvem som er medlemmer i Guds-riket.

Vi er likevel klar over hva som kreves for at vi skal være medlemmer i Guds-riket i vår tidshusholdning. Det er at man har fått den Hellige Ånd til pant, gave og innsegn til forløsningens dag som et frifinnelsestegn. "Sannelig, sannelig sier jeg dere: Den som hører mitt ord og tror ham som har sendt meg, han har evig liv og kommer ikke til dom, men er gått over fra døden til livet" sier Jesus i Joh. 5, 25.

Da jødene på Jesu tid ikke ville ta imot det konkrete Guds-riket, slik som Jesus bød det fram med seg selv som konge og Messias, og slik som apostlene med Peter og Paulus i fremste rekke forkynnte det, så forsvant tilbudet om riket for Israel etter hvert inn i en hemmelighetstilstand — hvor det forøvrig ennå befinner seg. I stedet for 1 000-års-riket fikk vi altså menighetens tid eller nådens tidshusholdning, som i tid strekker seg fra pinsefestens dag og til Jesu komme i lufthimmelen for å hente menigheten til seg i himmelen, og etter den tid skal vi (de kristne) alltid være sammen med Herren. (1. Tess. 4, 17)

Hva som gjelder 1000-års-riket, var alt gjort i stand fra Guds side til at det kunne komme synlig fram med Jesus som konge ut ifra Jerusalem og Israel, men da jødene hverken ville ta imot kongen, Jesus Kristus Messias eller omvende seg, ble konsekvensen av dette at riket forsvant inn i en hemmelighetstilstand, slik at det ble utsatt.

Døperen Johannes forkynte både at riket skulle komme, og at jødene måtte omvende seg. "I de dager stod døperen Johannes fram og forkynte i Judeas ørken og sa: Omvend dere, for himlenes rike (1000-års-riket) er kommet nær. (Matt. 3, 1—2)

Jesus sa akkurat det samme som døperen Johannes, både om omvendelsen som forutsetning for at riket kunne komme og om selve riket. "Fra den tid begynte Jesus å forkynne og si: Omvend dere, for himlenes rike er kommet nær." (Matt. 4, 17)

Og Jesus gikk omkring i alle byene og landsbyene og forkynte evangeliet om riket (det glade budskap om at 1000-års-riket var kommet) og helbredet all sykdom og skrøpeligheit." (Matt. 9, 35)

"Men da det var blitt dag, gikk han (Jesus) ut og drog til et øde sted, og folket lette etter ham, og de kom like til ham og holdt på ham, forat han ikke skulle gå fra dem. Men han sa til dem: Også i de andre byene må jeg forkynne evangeliet om Guds rike, for dertil er jeg utsendt." (Luk. 4, 42—43)

Folket var i forventning og undring og tenkte på om Jesus var Messias — med alt som dette innebar. Vi skal ta med en del utsagn som viser at dette var tilfelle. "Da nå folket så de tegn han gjorde, sa de: Dette er i sannhet profeten som skal komme til verden." (Joh. 6, 14)

"Noen av folket sa nå, da de hørte disse ord: Dette er i sannhet profeten. Andre sa: Dette er Messias. Andre igjen sa: Messias kommer da vel ikke fra Galilea?" (Joh. 7, 40—41)

"Kom og se en mann som har sagt meg alt det jeg har gjort! Han skulle vel ikke være Messias?" (Joh. 4, 29)

"Men av folket var det mange som trodde på ham, og de sa: Når Messias kommer, mon han da vil gjøre flere tegn enn denne har gjort?" (Joh. 7, 31)

"Og de som gikk foran, og de som fulgte etter, ropte: Hosianna! Velsignet være han som kommer i Herrens navn! Velsignet være vår far Davids rike som kommer! Hosianna i det høyeste! (Mark. 11, 9—10)

Til tross for at det store flertall av folket var i undring og tenkte på om Jesus virkelig kunne være Messias, så var det også en rekke jøder som klart gav uttrykk for at det var Messias som var kommet og stod i ferd med å opprette 1000-års-riket for Israel, og disse gav også uttrykk for dette.

Maria, Jesu mor, hadde f.eks. grei beskjed om hvem Jesus var, for engelen Gabriel hadde fortalt henne dette, men hva hjalp vel dette når det store flertall av folket ikke ville omvende seg? "Han (Jesus) skal være stor og kalles den Høyestes Sønn, og Gud Herren skal gi ham hans far Davids trone, og han skal være konge over Jakobs hus evindeligh, og det skal ikke være ende på hans kongedømme." (Luk. 1, 32—33)

Etter at Jesus var stått opp fra de døde, spurte også disiplene Jesus rett ut om han kom til å opprette riket for Israel, men da Jesus visste at jødene ikke var villige

til å ta imot ham som kongen i dette riket og likeledes omvende seg, så svarte ikke Jesus direkte på dette spørsmålet, men henviser til den store oppgaven som lå foran dem, nemlig å formidle frelsesverket ut til all verden. "Da de nå var kommet sammen spurte de ham: Herre gjenreiser du på den tid riket for Israel? Han sa til dem: Det tilkommer ikke dere å vite tider eller timer som min Fader har fastsatt av sin egen makt, (Dette betyr med andre ord: At det er Faderen som skal bestemme når riket skal opprettes, men det skal opprettes en gang i framtiden) men Dere skal få kraft idet den Hellige Ånd kommer over dere, og Dere skal være mine vitner både i Jerusalem og i hele Judea og Samaria og like til jordens ender." (Ap.Gj. 1, 6–8)

I stedet for 1000-års-riket fikk vi altså **m e n i g h e t e n s t i d .**

Menigheten eller den sanne kirke består både av frelste jøder og frelste hedninger. Den største gruppen i denne forsamlingen består av hedninger, for jødene som nasjon er av Gud selv satt utenfor i å være aktive deltagere i framskyndelsen og utkallelsen av menigheten. Gud har i denne tidshusholdningen lagt et dekke over jødene, men når de engang i framtiden omvender seg til Herren, skal dekket bli tatt bort, og de skal forstå sin egen situasjon og hemmeligheten med menigheten. (2. Kor. 3, 14–16) Til dette skjer, må de ennå en tid tumle rundt blant hedningene i diasporaen eller i landet, Eretz Israel, men litt etter litt skal de forstå at Jesus-Kristus er Herre og Messias, og de skal klage sårt over ham (Jesus) som de har gjennomstunget. (Sak. 12, 10) Og da skal de hilse ham velkommen med ordene som Jesus sa til dem i Matt. 23, 38–39. "Se deres (jødenes) hus skal lates dere øde (tapet av landet og ydmykelsene i diasporaen). For jeg sier dere: Fra nå av skal dere ikke se meg før dere sier: **V e l s i g n e t v æ r e h a n s o m k o m m e r i H e r r e n s n a v n "** — og dette er Messias, som er den samme som Jesus Kristus.

Ved siden av at menigheten eller den sanne kirke er en hemmelighet for verden, danner den også en åndelig enhet med Jesus Kristus, der han er hodet for denne hemmelige organismen, og vi er lemmene. Når denne organismen eller dette legeme er fulldannet, fullt utviklet eller fulltallig, kommer Jesus selv ned i luftthimmelen og tar de troende av hedninger og jøder, som tilhører menigheten, til seg. Og da skal vi bestandig være sammen med Herren — han som vi trodde på og satte vår lit til — til tross for motgang og hån. (Den som intet våger, intet vinner) " - - - for Herren selv skal komme ned fra himmelen med et bydende rop, med overengels røst og med Guds basun, og de døde i Kristus skal først oppstå, og deretter skal vi som lever sammen med dem rykkes i skyer opp i luften for å møte Herren, og så skal vi alltid være sammen med Herren. Trøst da hverandre med disse ord." (1. Tess. 4, 16–18)

På samme måte som hemmeligheten med menigheten er skjult for verden og for de fleste av jødene i dag, var den også skjult for de troende eller de frelste av jøder og hedninger i gammeltestamentlig tid. Grunnen til det var for det første at de ikke hadde behov for å vite det. De ventet på sitt eget rike — Guds-riket i sin konkrete manifestasjon. De ventet også på frelsen og Frelseren, som skulle komme og opprette dette riket, riket for Israel. (Ap.gj. 1, 6)

For det andre er kristendommen åpenbaring, der frelsessannhetene og ordningene i Guds-riket åpenbares og blir gjort kjent etter som tiden går, og det blir behov for

å vite det.

Paulus var den første som fikk beskjed om denne hemmeligheten med menigheten. Han sier bl. a. om dette: "Nå gleder jeg meg over mine lidelser for dere og utfyller i mitt kjød det som ennå fattes i Kristi trengsler, for hans legeme, som er menigheten, hvis tjener jeg er blitt etter den Guds husholdning som er meg gitt blant dere, det vil si å fullføre Guds ord, den hemmelighet som har vært skjult fra alle tiders og slekters opphav, men nå er blitt åpenbart for hans hellige. (Kol. 1, 24–26)

Han sier videre om denne hemmeligheten med menigheten: "Derfor bøyer jeg mine knær, jeg Paulus, Kristi Jesu fange, for deres skyld, dere hedninger, om dere ellers har hørt om den husholdningen med den Guds nåde som er meg gitt for dere, at han ved åpenbaring har kunngjort meg hemmeligheten, således som jeg ovenfor har

skrevet med få ord, hvorav dere, når dere leser det, kan kjenne min innsikt i Kristi hemmelighet, som i de forrige tidsaldre ikke er blitt kunngjort for menneskenes barn således som den nå er åpenbart for hans hellige apostler og profeter i Ånden, at hedningene er medarvinger og hører med til legemet og har del med i løftet i Kristus Jesus ved evangeliet hvis tjener jeg er blitt etter den Guds nådes gave som er meg gitt ved virksomheten av hans makt. Meg den ringeste av alle hellige, blev den nåde gitt å forkynne hedningene evangeliet om Kristi uransakelige rikdom, og å opplyse alle om hvorledes husholdningen er med den hemmelighet som har vært skjult fra evige tider i Gud, som har skapt alt." (Ef. 3, 1–9)

For det første er den nytestamentlige menighet Jesu mystiske legeme hvor han selv er hodet og de kristne er lemmene. Det er bare menigheten som utgjør legemet. Ingen annen gruppe eller forsamling av frelste har del i det.

For det andre var menigheten eller nådens husholdning en hemmelighet for de troende i gammeltestamentlig tid. Det var først Paulus som fikk innsikt i og opplysninger fra Gud om denne hemmelighet. Ikke engang maktene og myndighetene i himmelen hadde greie på dette. (Ef. 3, 10) Sønnen og Ånden hadde naturligvis greie på dette, for de er jo personer i Gud.

For det tredje er både jøder og hedninger arvinger til menigheten eller til Kristi legeme. Dette vil si at både troende jøder og troende hedninger har del i Kristus og er innpodet i ham som grenene til vintreet. Dette vil da si at begge kategorier av frelste, både hedninger og jøder, har sitt "nye liv" fra Kristus og er i Jesus-Kristus-Messias. Dette betyr at de har åndelig fellesskap med ham og med hverandre og er gått over fra døden til livet, for der synden er sonet og tilgitt, der har ikke Satan lenger noe krav på mennesket.

Menigheten eller ekklesia, som betyr den utkalte forsamling, er utkalt fra verden til Gud ved Jesu forsonergjerning på Golgata. Menigheten er derfor Guds bevis til oss og for verden på at han har godtatt Kristi forsonergjerning. Likeledes er den et bevis på at Jesus er stått opp fra de døde og sitter ved Faderens høyre hånd. Og til slutt i denne oppsummeringen er den et bevis på at Guds-ordet og det profetiske ord er sant, og at det går i oppfyllelse når tiden er inne til det, for vi må være oppmerksomme på "at intet profetord i Skriften er gitt til egen tydning, for aldri er noe profetord framkommet ved et menneskes vilje, men de hellige Guds menn talte drevet av den Hellige Ånd." (2. Pet. 1, 20–21)

I denne artikkelen har jeg forsøkt å beskrive Guds-riket i vår tidsperiode, menighetens tid eller nådens tid, og vist at det er et "nåderike", som en ikke kan ta og føle på og se med sine egne øyne. Guds-riket i denne tidsperioden er skjult tilstede i en hemmelighetstilstand, og medlemmer er alle mennesker, både jøder og hedninger, som har den Hellige Ånd i sitt hjerte som innsegn og pant til forløsningens dag. (Ef. 4, 30)

Jeg har også pekt på det nye som skal komme, riket for Israel, med Jesus som konge ut ifra Jerusalem og Israel. Vi ser allerede konturene av dette riket med det som skjer i Israel i dag. Dette vil bli et konkret Guds-rike på jord, der Jesus vil styre verden med stø og sikker hånd ut ifra Jerusalem, den store konges by. Vi gler oss alle til den konkrete manifestasjonen av Guds-riket på jord og ser fram til at den kommer.

Likevel har jeg "en stor gremmelse og sorg i mitt hjerte" for å sitere Paulus, hva som gjelder en stor del av mine medkristne. De ser ikke eller vil ikke se at riket for Israel kommer. Det kommer av at kirken og teologene har tatt løftene som er blitt gitt til jødene og overført dem på menigheten. Men dette er ikke riktig. Gud selv våker over sitt ord og sine løfter så vel til menigheten som til Israel. Gud angrer ikke på sine løfter, men passer selv på at det profetiske ord går i oppfyllelse. "Etter evangeliet er de (jødene) fiender for deres skyld, men etter utvelgelsen er de elsket for fedrenes skyld, for sine nådegaver og sitt kall angrer Gud ikke på." (Rom. 11, 28–29)

Tingvoll den 15. juni 1979

Oskar Edin Indergaard

KIRKEN OG ISRAEL

For det første vil jeg si at både kirken og Israel er ordninger som er villet av Gud, og som har sine avmålte oppgaver og oppdrag i frelses- og tidshusholdningene. I denne tidshusholdningen, nådens tid, som strekker seg i tid fra pinsefestens dag og til Jesu komme i lufthimmelen for å hente menigheten hjem til himmelen, er det menigheten eller den sanne kirke som er hovedbæreren for utbredelsen av evangeliet og Guds hovedvitner og misjonærer på jord.

Hva som gjelder jødene i denne tidshusholdningen, er de av Gud selv satt inn på et sidespor og må vente der til de en gang i framtiden blir satt inn på hovedsporet igjen. På dette sidesporet har de nå ventet i snart 2000 år, og i hele denne tiden har de tumlet rundt enten i diasporaen eller i landet, Eretz Israel, uten å kunne virkelig gjøre sin egentlige oppgave på jord, nemlig å formidle frelsessannhetene fra deres egen tro, jøde- og kristendommen.

Som straff for at de ikke ville ta imot Jesus-Kristus som konge i det konkrete Guds-riket, som Gud bød dem for snart 2000 år siden, og som de hadde ventet på i alle disse år, tok Gud dem til side og straffet dem for dette. På samme måte som jødene gikk inn i en hemmelighetstilstand i disse 2000 år, idet Gud selv satte dem til side og la et dekke over dem, slik at de ikke forsto at dekket oppheves i Kristus (2. Kor. 3, 14), gikk også Guds-riket inn i sin hemmelighetstilstand i vår tidshusholdning. Guds-riket her og nå er ikke av den beskaffenhet at du kan se det med dine naturlige øyne og ta og føle på det. Guds-riket er tilstede hos enhver som tror, men noen ytre glans og makt har det ikke.

Men slik skal det ikke være for bestandig. En gang i framtiden vil likevel Gud opprette sitt rike på denne jord med Jesus-Kristus-Messias som konge ut ifra Israel og Jerusalem. Løftene om dette og profetiene om dette står likevel fast selv om Gud måtte utsette dette sitt fortsett og tilbud til verden i snart 2000 år.

Gud kan ikke gi oss noe når vi ikke vil ta imot det. Gud kunne heller ikke tvinge sitt konkrete Guds-rike inn på jødene når de ikke ville ta imot Sønnen, som er konge i dette riket. Alt avhenger med andre ord om vi er villige til å ta imot Sønnen, slik som han er — dette gjelder både hedningene og jødene. Og dersom dette skjer, skal vi få del i alle løfter, herligheter og ordninger som Gud har planlagt av sitt eget frie råd og sin egen frie vilje. Dersom dette skjer, skal vi få alle rettigheter både til og i Guds-riket uansett hvordan det manifesterer seg i de forskjellige tidshusholdninger. Hovedsaken er at vi anerkjenner Sønnen.

I dette foredraget hadde jeg tenkt å vie dette konkrete Guds-riket, riket for Israel eller 1000-års-riket en del oppmerksomhet. Det er selve perlen av tidshusholdningene på denne jord i og med at Jesus-Kristus-Messias skal styre

med stø og rettferdig hånd ut ifra Jerusalem — den store konges stad. (Salme 48, 3) Og er det noe verden bare mer og mer trenger, så er det akkurat dette — fred og rettferdighet. Urettferdigheten og synden holder på å ta overhånd i verden, og hele skapningen lenges og stunder etter Guds barns åpenbarelse, (åpenbarelse til og for verden sammen med Jesus-Kristus for opprettelsen av 1000-års-riket). (Rom. 8, 19)

Men så kommer det selvransakende spørsmålet som gir oss et så trist og nedslående svar. Spørsmålet lyder: Hvor er forkynnelsen om denne tidshusholdningen og dette konkrete Guds-riket? Den høres i alle fall ikke i våre kirker og i våre kristne forsamlingshus — med få unntak da.

Hva er det som har skjedd? Er ikke budskapet om det konkrete Guds-riket godt nok? Eller tror vi ikke Guds-ordet slik som det står i Bibelen? Eller har vi fortolket, omtolket og mistolket det profetiske ord i Bibelen? Jeg er redd for at det er det siste som er tilfelle, men mer om det senere.

Perlen av tidshusholdningene på denne jord er i alle fall kommet bort i forkynnelsen. Gud har gjemt det beste til slutt for oss, men vi har rotet det bort. (Jämför bryllupet i Kana)(Joh. 2, 1–11). Dette er den tapte husholdningen i forkynnelsen. Dette er den tapte dimensjonen i forkynnelsen, enda både GT og NT sier klart ifra at riket for Israel eller 1000-års-riket skal komme. Dette er den husholdningen som teologene bl.a. i Norge har rotet bort og brukt som saneringspost for å få sitt fortolkningsmessige budsjett til å stemme.

Kirken kan dessverre ikke si oss meget om det profetiske ord, og om det som heretter skal skje. Men dette er da bemerkelsesverdig. Ut ifra sin egenart skulle kirken være ekspert på alt Guds ord, også det profetiske. Hovedårsaken til at kirken er kommet ut i dette teologiske uføret, er at den ikke har tiltro til Guds-ordet, slik som det står skrevet, og at den ved selvtekt selv har tatt Israels plass i profetiene og nærmest fra første stund av har omtolket de profetiske utsagn som går på Israel, på seg selv og på menigheten. Ved dette får kirken et forvirrende og galt syn både på sin egen og Israels plass i frelseshusholdningene, og det den forteller oss om disse ting, blir derfor galt og forvirrende.

Kirken selv mener at den representerer slutfasen av Guds-riket på denne jord, men det er ikke sant. Ennå står det igjen en tidshusholdning på denne jord, rettferdighetens husholdning, hvor jødene på nytt er koblet inn fra det sidesporet som de har stått på i alt for mange år. De blir da hovedbærerne i den nye tidshusholdningen som skal bre sine velsignede og forløsende armer ut ifra Jerusalem med Jesus-Kristus-Messias som konge.

Gud fører på forunderlig måte jødene hjem igjen til landet, Eretz Israel, og i samsvarende med all profeti vil Jesus-Kristus-Messias selv opprette et fredsrrike på jord med utgangspunkt i Israel og Jerusalem. Dette er steinens rike som bl.a. profeten Daniel så og profeterte om. "Og i disse kongers dager vil himmelens Gud selv opprette et rike, som i all evighet ikke skal ødelegges, og dette riket skal ikke overlates til noe annet folk, det skal knuse og gjøre ende på alle andre riker, men selv skal det stå fast evindeligen." (Dan. 2, 44)

Profetene i GT forutså og profeterte om dette riket og om denne kongen, og jødene gledde seg til og så fram til dette fredsriket selv om det tok lang tid, og de i

livet ikke oppnådde det som var lovet.

"Og jeg har dog innsatt min konge på Sion, mitt hellige berg. Jeg vil kunngjøre hva fastsatt er: Herren sa til meg (Jesus): Du er min sønn, jeg har født deg i dag. Begjær av meg, så vil jeg gi deg hedningene til arv og jordens ender til eie. Du skal knuse dem med jernstav, som en pottemakers kar skal du sønderslå dem." (Salme 2, 6–9)

"For riket hører Herren til, og han hersker over folkene." (Salme 22, 29)

"Og han (Jesus) skal herske fra hav og til hav og fra elven inntil jordens ender." (Salme 72, 8)

"Og mange folkeslag skal gå avsted og si: Kom la oss gå opp til Herrens berg, til Jakobs Guds hus, så han kan lære oss sine veier, og vi kan ferdes på hans stier. For fra Sion skal lov utgå og Herrens ord fra Jerusalem. Og han (Jesus) skal dømme mellom hedningefolkene og skifte rett for mange folkeslag, og de skal smi sine sverd om til hakker og sine spyd til vingårdskniver, et folk skal ikke lenger løfte sverd mot et annet, og de skal ikke lenger lære å føre krig." (Es. 2, 3–4)

"For et barn er oss født, en sønn er oss gitt, og herredømmet er på hans skulder, og han kalles under, rådgiver, veldig Gud, evig Fader, fredsfyrste. Så skal herredømmet bli stort og freden bli uten ende over Davids trone og over hans konge-rike, det skal bli støttet og oppholdt ved rett og rettferdighet, fra nå av og til evig tid, Herrens, hærskares Guds nidkjærhet skal gjøre dette." (Es. 9, 6–7)

"Se, dager kommer sier Herren, da jeg vil la stå fram for David en rettferdig spire, og han skal regjere som konge og gå fram med visdom og gjøre rett og rettferdighet i landet. I hans dager skal Juda bli frelst og Israel bo trygt, og dette er det navn som han skal kalles med: Herren vår rettferdighet." (Jer. 23, 5–6)

"Og de skal bo i det land som jeg gav min tjener Jakob det som deres fedre bodde i, de skal bo i det, de og deres barn, og deres barnebarn, til evig tid, og David (Jesus) min tjener, skal være deres fyrste evindelig. Og jeg vil gjøre en fredspakt med dem — en evig pakt med dem skal det være, og jeg vil bosette dem i mitt land og la dem bli tallrike, og jeg vil sette min helligdom midt iblant dem for evig tid." (Esek. 37, 25–26)

"Og Herren skal brøle fra Sion og la sin røst høre fra Jerusalem og himmel og jord skal skjelve, men Herren er en tilflukt for sitt folk og et vern for Israels barn. Og dere skal kjenne at jeg er Herren deres Gud, som bor på Sion, mitt hellige berg, og Jerusalem skal være et hellig sted, og fremmede skal ikke mere trenge inn der." (Joel 3, 21–22)

"På den dag vil jeg reise opp igjen Davids falne hytte, og jeg vil mure igjen dens revner og reise opp det som er nedbrutt av den, og jeg vil bygge den opp igjen som i fordoms dage, så at de (jødene) får ta det i eie det som er igjen av Edom, og alle hedningefolk som kalles ved mitt navn, sier Herren, han som gjør dette." (Amos 9, 11–12)

"Og mange hedningefolk skal gå avsted og si: Kom, la oss gå opp til Herrens berg og til Jakobs Guds hus, så han kan lære oss sine veier, og vi ferdes på hans stier. For fra Sion skal lov utgå, og Herrens ord fra Jerusalem." (Mika 4, 2)

"Og alle de som blir igjen av alle de hedningefolk som angrep Jerusalem, skal år

etter år dra opp for å tilbede Kongen, Herren, hærskaresnes Gud, og for å delta i løvsalenes fest. Men om noen av jordens folk ikke drar opp til Jerusalem, for å tilbede kongen, hærskaresnes Gud, så skal det ikke komme regn hos dem.” (Sak. 14, 16–17)

Gud har på ingen måte forkastet Israel og jødene. Det som skjer i Israel i dag, og det som har skjedd med jødene i løpet av f.eks. de siste 30 år, viser dette klart. Dette er naturligvis også i overensstemmelse med all profeti som samstemmig sier at Gud skal føre jødene hjem til Israel igjen. Først vil han straffe, men deretter vil han lege. Dette går som en rød tråd gjennom hele GT.

Dette burde kirken og hver enkelt kristen kjenne til og formidle videre til en Kristus-fremmed verden som har fått anti-semittismen og anti-sionismen i vuggegave — som en del av arvesynden — og pleier sin antipati mot jødene med stor omhu. Men kirken formidler ikke videre Guds-ordet om dette slik som det står. Den har omtolket det som står om Israel, til å gjelde seg selv, slik at det ikke er mere plass til et selvstendig Israel og et fredsrike ut i fra Jerusalem. Dette gjelder både de geografiske landområdene som Gud for lang tid siden har gitt jødene i Midt-Østen, og det gjelder den frelsen som skal komme Israel til del i slutten av vår tidshusholdning. Det samme gjelder også kongedømmet eller riket for Israel som i kirkens fortolkning av Guds-ordet er blitt til et generelt frelseskongedømme. **M e n d e t t e s t e m m e r i k k e .**

Gud fører fortrødent jødene videre hjem til landet, Eretz Israel, og lar dem få del i landet og utvidelsene av det. Det som har skjedd med jødene i løpet av de siste tredivye år, har derfor blitt en veldig belastning for kirken og dens feilaktige syn på Israel. Det som skjer med jødene i dag er blitt en veldig utfordring til kirkens kvasi-teologi på dette området, som på ingen måte hverken stemmer med det som skjer eller med profetiene. Og vi vet alle at når ikke kartet stemmer med terrenget, så er det ikke terrenget det er noe galt med, men kartet.

Hva sier så kirkens folk om denne problemstillingen?

Jeg vil i det følgende ta med noen sitater fra bøker og publikasjoner som er kommet ut de siste årene, og som klart strider mot en konkret og eksakt forståelse av Bibels profetier om Israel.

I boken, Så sier Kirkens Herre, som er utgitt av teologer ved Menighetsfakultetet, heter det f.eks.: ”Kirken må vokte seg for å bruke politiske hendelser i tiden som f. eks. opprettelsen av staten Israel — som bevis på jødernes snarlige omvendelse eller Jesu nære forestående komme. Heller ikke må man forsøke å bevise at Bibelen — dvs. GT’s profetier ”har rett” ved å sammenligne Israels landegrensler i dag med landebeskrivelser i GT. Dette har trosstyrkende betydning for jødene som tegn på Guds trofasthet og løftesoppfyllelse. Men kristen teologi må se dette annerledes, likesom NT selv gjør.”

Jeg tar naturligvis avstand fra denne uttalelsen. Her blir det advart mot at en tar opprettelsen av staten Israel som et tegn på at jødene skal omvende seg, og at Jesus-Kristus-Messias snart kommer tilbake, først for å hente menigheten og deretter for å opprette fredsriket ut ifra Israel og Jerusalem. Forstår ikke teologene at opprettelsen av staten Israel er **f o r u t s e t n i n g e n** for at profetiene om Israels frelse og opprettelsen av riket skal kunne gå i oppfyllelse?

I overensstemmelse med all profeti fører Gud jødene hjem til landet og frelser dem d e r . Det er ikke i diasporaen eller som resultat av misjonsvirksomhet at jødene blir frelst, men det er Gud selv som gjør det, og han gjør det i l a n d e t , i s t a t e n I s r a e l . "Jeg vil hente dere fra folkene og samle dere fra alle landene, og jeg vil la dere komme til deres eget land. Og jeg vil sprengte rent vann (Den Hellige Ånd) på dere, og dere skal bli rene, fra alle deres urenheter og fra alle deres motbydelige avguder vil jeg rense dere. Jeg vil gi dere et nytt hjerte, og en ny ånd vil jeg gi innen i dere, og jeg vil ta bort stenhjertet av deres kjød og gi dere et kjøtt-hjerte. Min Ånd vil jeg gi innen i dere, og jeg vil gjøre at dere følger mine bud og holder mine lover og gjør etter dem." (Esek. 36, 24–27)

I ovenfornevnte sitat blir det også advart mot at en tar Guds løfter til Abraham om landet alvorlig, idet en sammenligner de geografiske grenser som Israel har i dag, med de landløftene som Abraham fikk av Gud. "Den dag gjorde Herren en pakt med Abram og sa: Din ættgir jeg dette landet, fra Egyptens elv like til den store elv, elven Frat." (1. Mos. 15, 18) Dette løftet ble, som vi vet, stadfestet en rekke ganger og gjengitt til både Jakob, Isak og Josva.

Teologene behøver ikke være engstelige for at Israel ikke skal oppnå det landet de har fått løfte om Israel har for lang tid siden fått det av Gud, så nå når jødene utvider sine landområder, er det s i t t e g e t l a n d de tar av. De tar ikke fra andre som det anti-sionistiske hylekoret til enhver tid larmer om, men de tar av sitt eget. Vi må huske på at hele jorden hører Herren til, og han gjør med sitt som han vil, og sitt kall, sine nådegaver og sine løfter angrer han ikke på, men han vil la løftene gå hastig i oppfyllelse når tiden er moden til det. "Og ditt folk — de er alle sammen rettfærdige, til evig tid skal de eie landet, de er jo en kvist som jeg har plantet, et verk av mine hender til min ære. Den minste skal bli til tusen, og den ringeste til et veldig folk, jeg, Herren, vil la det skje hastig, i sin tid." (Es. 60, 21–22)

I ovenfornevnte sitat blir det også sagt at kristen teologi må se disse problemstillinger annerledes, liksom NT selv gjør. Ja, at teologene ser dette annerledes, det vet vi, men vi kan ikke være enige i at hverken kristen teologi (læren om Gud) eller NT ser dette annerledes enn GT gjør. Det er ingen motsetning mellom det profetiske ord i GT og NT. De profetiske linjene som blir trukket opp i GT skal ikke brytes og omtolkes i NT, men de skal ha sin naturlige gang slik de kommer til uttrykk i GT. Profetiene skal ikke brytes i NT, men de skal løpe linjen helt ut. Det nye som kommer til i NT, skal føye seg inn i de linjene som GT trekker opp. På denne måten blir det e n e n h e t i Guds ord. I motsatt fall blir Guds-ordet og profetiene brutt opp og radbrekket, og Guds-ordet blir til menneskeverk og filosofiske tankebygninger som bare forvirrer og har ingen interesse eller betydning. Dersom vi fikler med og forandrer Guds-ordet i GT og profetiene, blir det ikke Guds-ord lenger, men vranglære.

Hva som gjelder dette sitatet, vil jeg bare til slutt presisere at NT ser på profetiene i GT på samme måte som de ble oppfattet i gammeltestamentlig tid, så denne påstanden om at vi må se og forstå profetiene i GT annerledes, holder ikke stikk. Det skal vi komme tilbake til senere, men jeg vil allerede nå få presisert dette.

Jeg vil i det følgende sitere en del fra Seth Erlandssons bok, Guds folk Israel, der

han skriver (på s. 52 og 53): "Den gamle pakts gudsfolk var det kjødelige Israel. Det var identisk med et ganske bestemt folk, knyttet til et ganske bestemt land, Kana'an, og en ganske bestemt by, Jerusalem. Vi har tidligere kommet til at den nye pakts gudsfolk ikke er avhengig av en bestemt opprinnelse. Derfor er det heller ikke bundet til et bestemt folk, et bestemt land eller en bestemt by." (Så langt er alt riktig, men så kommer det som er galt, undertegnedes kommentar.) "Men på samme måten som løftene til det gamle gudsfolket får sin oppfyllelse i den nye pakts gudsfolk, slik er det også med de herlige løfter som ble knyttet til landet, Jerusalem og templet. Løftene om Jerusalem, Sions berg og templet gjelder den kristne menighet og dens hode, Kristus."

Først så mener Erlandsson at løftene til jødene i GT gjaldt bare dem, og det er rett, men så i nytestamentlig tid har de plutselig ikke disse løftene lenger. De er blitt overtatt av menigheten. Hvor i Bibelen står dette: At menigheten skal overta løftene til Israel og jødene? Svaret er: Ingen steder. Står det derimot ikke i NT om jødene: "Etter evangeliet er de fiender for deres skyld, men etter utvelgelsen er de elsket for fedrenes skyld, for sine nådegaver og sitt kall angir Gud ikke på." (Rom. 11, 28–29)

Paulus sier videre om jødene og løftene: "de som er isralitter, de som barnekåret og herligheten og paktene og lovgivningen og gudstjenesten og løftene tilhører." (Rom. 9, 4)

Hvor i Bibelen står det at menigheten i nytestamentlig tid for godt og for alltid har overtatt jødenes rolle og betydning? Ingen steder. Menigheten er en nyskapning som har sine egne løfter og er hovedbærer for frelsessannhetene i nådens tidshusholdning, mens det gamle gudsfolket, jødene, av Gud selv er satt inn på et sidespor og må vente til de får grønt lys av Livets Herre til å fortsette der de slapp for 2000 år siden. Vi må ikke blande sammen den kristne menighet og den jødiske menighet i gammeltestamentlig tid. Det er to forskjellige menigheter, og begge har sin beretigelse og har fått sine spesielle oppdrag og løfter.

Det forholdet at den nytestamentlige menighet også består av jøder (Ef. 2,13–18), forandrer ikke dette forholdet at disse to størrelser ikke må blandes sammen.

Videre sier Erlandsson at løftene om Jerusalem, Sions berg og templet hører menigheten til. Dette er jo så åpenbart og innlysende galt at det går vi forbi i stillhet, idet vi henviser til de gammeltestamentlige profetiene om dette. I alt dette slår vi vårt blikk skamfullt ned på vegne av vår kirke og ber: Herre, opplatt kirkenes øyne så den kan se.

Noe av det verste med sitatet fra Erlandsson er imidlertid at han bruker Jesus, menighetens hode, som brekkstang for en slik forståelse av løftene til jødene. Han sier at løftene til jødene gjelder menigheten og dens hode, Kristus. Og det siste er rett. Løftene gjelder også Kristus som konge i riket for Israel ut ifra Jerusalem og templet der, men løftene til Israel gjelder ikke menigheten. Så her er noe rett og noe galt, og da må vi være på vakt, for aldri er noe så farlig som når det inneholder en del av sannheten. Da kan denne delen få det hele til å se riktig ut.

Så er vi kommet til Oskar Skarsaunets brosjyre, Endetidsprofetiene, hvor han som så mange andre gjør greie for hvordan teologene ser på forholdet mellom Israel

og menigheten. Han sier (på s. 33): "Den gamle frelseshistorien som GT forteller om, er full av forbilder, modeller, mønstre på det som Det nye testamente forteller om. Man kaller gjerne denne tolkningsmodellen den "typologiske." Den tar tekstens historiske mening alvorlig. Og samtidig gjør den historien aktuell."

Dette betyr med andre ord at de problemstillinger og problematikker som blir tatt opp i GT, peker fram til Kristus på Golgata og på menigheten. Det eneste som blir igjen av profetiene i GT er med andre ord den historiske ramme som de er skrevet i. Innholdet og den opprinnelige betydningen blir derimot forandret og sett i lys av hvordan teologene oppfatter dette. Det som står i GT, er ikke ment til å forstås slik som det står, men det står som forbilder på menigheten og kirken. Kirken har med andre ord tatt over der jødene slapp og fører frelsessannhetene og profetiene videre på en ny og annen måte.

Her ser vi igjen at jødene linje blir brutt i stykker, og at kirken eller menigheten tilraner seg løftene og frelsessannhetene som ble gitt til Israel. Menigheten av jøder i GT blir forbilde for menigheten eller kirken. Frelsen av jødene som folk, som GT snakker så mye om, blir ikke reell lenger, men omtolket til å gjelde den frelse som finner sted i nådens tidshusholdning. Det at jødene skal bli frelst som folk, faller ut, og i tilfelle det ikke faller ut må denne frelsen formidles av kirken gjennom misjonen.

Det gamle tolvstammefolket blir ikke reelt og virkelig lenger etter den typologiske metoden, men skal bety "det nye tolvstammefolket" av menigheten i nådens tidshusholdning. Guds folk i GT blir gjort til og blir gjort likt med Guds folk i menigheten.

Her blir linjene fra GT brutt og kjørt fram i en spiss og forsvinner i en gal tolkning av GT. Denne gale tolkningen gjør at GT blir "spist opp" og forsvinner i NT, og som resultat av denne tolkningsmetoden kommer det fram noe rart og fremmed som hverken vi eller det gamle Israel eller jødene i Israel i dag vil kjennes ved og godta — og mange flere med oss.

Videre sier Skarsaunet ganske freidig med fete typer på s. 33: "Denne nytestamentlige tolkning er forpliktende for oss."

Nei, jeg kan ikke si at jeg føler meg forpliktet på en slik radbrekking og ødelegging av profetiene i GT og en slik behandling som her det gamle gudsfolk, jødene, blir utsatt for. La det stå fast: Israel er Israel og ikke menigheten. Det omvendte er også tilfelle. De er begge ordninger som er villet av Gud, og som skal utfylle hverandre hva som gjelder frelsessannhetene og utbredelsen av det glade budskapet. Det var ikke meningen at de skulle konkurrere med hverandre, og at kirken skal overta eller tilrane seg det som er sagt til og lovet Israel.

Av samme grunn fører også Gud jødene hjem igjen til landet, Eretz Israel, og viser med dette at løftene er reelle. Og det som står igjen av løfter til Israel, kommer Gud til å sørge for at det går i oppfyllelse, og at jødene får sin rett. Dette som skjer med Israel i dag, er derfor en veldig påkjønning og belastning for kirkens feilslåtte syn på Israel og på fortolkningene som er blitt det gamle gudsfolket til del. Dette er en veldig utfordring til kirken om å revurdere sitt feilaktige syn og utsyn om Israel og komme i overensstemmelse med det som Bibelen sier om

disse ting.

Det som skjer i Israel i dag, truer med å velte kirkens feilaktige fortolkningsprinsipper i grøften og stille dem åpenlyst til skue og til skam for sin feilaktige teologi mot sin "åndelige" bror Israel. Og det som kommer til å skje, vil bare enda mer blottlegge denne teologi og kompromittere den.

Kirkens teologi om Israel er gal og avleggs. Historien selv viser det. Opprettelsen av staten Israel viser det. Det at Gud hjelper jødene til seier i kamp, viser det. Det at de tar sitt gamle land i besittelse ifølge profetiene, viser det. Og Bibelen viser dette klart. Det har den forøvrig gjort hele tiden, men når ikke kirken vil ta Guds-ordet og profetiene slik som de står, får den selv svi for det og smake den beske smaken av sitt eget feilgrep.

Kirkens teologi om Israel har en flau og besk smak allerede i dag, og verre skal det bli. Jeg vil bare stille spørsmålet: Hva vil kirken selv gjøre med sin feilaktige teologi og sine feilaktige fortolkningsprinsipper?

På samme måte som Erlandsson brukte Jesus-Kristus-Messias som brekkstang for det såkalte nytestamentlige fortolkningsprinsippet, gjør også Skarsaunet det. Han sier (på s. 34): "All gammeltestamentlig profeti er oppfylt eller skal oppfylles "i Kristus." Alle frelsesløftene i den gammeltestamentlige profeti gjelder frelsen i Kristus."

Ja, jeg er enig i at alle profetiene har sin oppfyllelse i Jesus-Kristus, for de peker på ham, men ikke alle profetiene peker på frelsen i Jesus-Kristus. Det går da ikke an å si at alle profetiene i GT peker fram til Kristi forsoningsverk på Golgata og får sin endelige og avsluttende oppfyllelse der. Vi vet alle hva Golgata står for. Det er utgangspunktet for oss. Der begynner vi, og der avslutter vi. Der ber vi, der gråter vi og der håper vi. Men vi både tilslører og forfalsker frelsesverket dersom vi sier at alle gammeltestamentlige profetier ble oppfylt i frelsen som Jesus tilvant oss på Golgata.

Det forholdet at man bruker og forbruker Kristus på denne måten, blir kalt for Kristus-transformasjonen. Det betyr igjen at Kristus gir profetiene en annen, ny og ukjent betydning enn det de opprinnelig hadde, og at alle profetiene går på frelsen i Jesus-Kristus.

Skarsaunet sier om dette på s. 34 og 35: "Så langt jeg kan se, finnes det knapt noe sentralt profetisk motiv i GT som ikke taes opp i NT og der det gjennomgår denne dyptgripende nytolkning. Det er så å si en transformasjon (omforming), la oss kalle den "Kristus-transformasjonen."

Jeg kan ikke se at vi har lov til å gå utenom denne forpliktende nytolkning i NT, når vi vil anvende GT's profetier på vår tid. Det går nok ikke an å overføre profetiske utsagn om det gamle gudsfolks fiende — f.eks. Egypt, Assyria, "Nordens konge" osv. — direkte på de tilsvarende moderne stater. Da går vi utenom Kristus-transformasjonen i NT. La oss si det enkelt: "Det første spørsmål vi skal stille til en gammeltestamentlig profeti er dette: Hvordan er denne profeti tolket og eventuelt nytolket og "transformert" i NT?"

Jeg kan ikke si at jeg føler meg forpliktet på dette Skriftprinsippet og denne nytolkning av de gammeltestamentlige profetier. Dette tolkningsprinsippet viser seg å

være galt og feilaktig. Bibelens klare ord og profetier viser oss at dette er galt. Dette tolkningsprinsippet om Kristus-transformasjonen minner meg svært så mye om magi der man forsøker å tvinge guddommen til å oppfylle sine egne ønsker og behov. I dette Skrift— og tolkningsprinsippet forsøker man altså ved hjelp av Kristus eller hans forsoningsverk på Golgata å få de forskjellige profetiene til å bety noe annet enn det de opprinnelig står for og betyr.

Nei, vi må tilbake til kilden selv, "ad fontes", til Bibelen og la den tale til oss slik som det står skrevet. Da går det bra. Vi må la disse feilaktige Skrift— og fortolkningsprinsippene fare. Da går det bra. Vi må ikke sette fortolkningen over Bibelens egne ord og utsagn, for da blir fortolkningene forpliktende for oss og ikke Skriftens egne ord. Dersom dette skjer, blir fortolkningene gjort til Bibel, og Bibelen gjort til fortolkninger. Da snur vi det hele på hodet, og da bærer det galt avsted.

Dersom vi benytter oss av dette Skrift— og tolkningsprinsippet, får det også betydning for profetenes og Guds troverdighet i gammeltestamentlig tid. Dette vil igjen si at profetene profeterte galt, og at Guds-ordet ikke er til å stole på, og at det ikke er ment slik som det står og blir sagt. Som vi vet hadde profetene sine profetier og utsagn fra Gud selv. Det var Guds ord de forkynnte. De var selv ikke ansvarlige for hva de sa, men de var drevet av den Hellige Ånd til å profetere. (2. Pet. 1, 21). Det blir med andre ord Gud selv som er ansvarlig for utsagnene i GT og sannhetsgehalten i dem. Men etter dette nye tolkningsprinsippet som det her opereres med, blir da konsekvensene av dette at Gud har tatt feil, eller at han med viten og vilje har ført sitt eget folk i gammeltestamentlig tid bak lyset ved å forkynne galne og feilaktige ting. Vi forstår selv hvor lite holdbart dette prinsippet er, og hvor grunnfalskt det er. Derfor gir vi det på båten og oppgir det — her og nå, og lar Bibelen tale til oss med sitt eget myndige ord.

Dersom vi opprettholder dette Skrift— og tolkningsprinsippet, vil det igjen si at også Jesus og de som "skrev" det Nye Testamentet, vitnet galt, for de gjentar jo det som GT beskrev og profeterte om. Og da var det heller ikke rart at den vanlige mann og kvinne av jødene tok feil, for da ble de jo ført bak lyset av Gud, Kristus, den Hellige Ånd, profetene og apostlene.

Men slik er det naturligvis ikke. Ser vi ikke at det er samsvar mellom de profetiske utsagnene i GT og NT? Dersom vi ikke gjør det, kommer det av at vi fortolker og ikke leser hva som står.

Som utgangspunkt og ramme for dette samsvaret kan vi ta Jesu ord om loven og profetene i Matt. 5, 17—18: "Dere må ikke tro at jeg er kommet for å oppheve loven eller profetene, jeg er ikke kommet for å oppheve, men for å oppfylle. For sannelig sier jeg dere: Før himmel og jord forgår, skal ikke den minste bokstav eller en eneste tøddel forgå av loven, før det er skjedd alt sammen."

Profetene snakket mye om Gudsriket som skulle komme i sin konkrete og synlige manifestasjon. Her bekrefter Jesus at alt det som profetene sa om dette, skal gå i oppfyllelse. Absolutt alt. Hver eneste tøddel. Det er hver en liten detalj.

Videre ser vi at Peter gir uttrykk for det samme i Ap.gj. 3, 19–21, der han sier at alt det som profetene i GT snakket om, skal gå i oppfyllelse: "Så fatt da et annet sinn og vend om, forat deres synder må bli utslettet, så husvælsens tider kan komme fra Herrens åsyn, og han kan sende den for dere utkårede Messias, Jesus, som himmelen skal huse inntil de tider da a l t det blir gjenopprettet som Gud har talt om ved sine hellige profeters munn fra eldgamle dager av."

Vi skal i det følgende se hvordan utsagnene i NT samsvarer med utsagnene i GT, hva som gjelder den del av Guds-riket eller den tidshusholdningen som teologene forsøker å skjule for oss, nemlig riket for Israel, som er det samme som 1000-års-riket. V i m å f i n n e f r a m i g j e n d e n f o r s v u n n e t i d s h u s h o l d n i n g e n v e d h j e l p a v u t s a g n e n e i N T, og det er ikke vanskelig å finne den og dem. De finnes over alt, og de jubler oss i møte når vi omtaler dem, for de var ikke ment til å gjemmes bort, men til å være en supplement til evangeliet om at det skal komme en tidsperiode, da Gud selv skal opprette et rike på jord som skal gjøre ende på alle andre riker, men selv bestå for evig tid — med Jesus som konge.

Vi minnes hva engelen Gabriel sa til Maria: "Og engelen kom til henne og sa: Vær hilset, du benådede! Herren er med deg, velsignet er du blant kvinner. Men hun blev forferdet over hans ord, og grunnet på hva dette skulle være for en hilsen. Og engelen sa til henne: Frykt ikke, Maria! for du har funnet nåde hos Gud, og se, du skal bli fruktsommelig og føde en sønn, og du skal kalle ham Jesus. Han skal være stor og kalles den høyestes Sønn, og Gud Herren skal gi ham hans far D a v i d s t r o n e, og han skal være konge over J a k o b s h u s evindeligen, og det skal ikke være ende på hans kongedømme." (Luk. 1, 28–33)

Vi minnes også hva disiplene sa til Jesus om opprettelsen av riket for Israel, og der han på ingen måte avviser en slik forståelse av Skriften, men godkjenner den, idet han ber dem heller tenke på de nære ting og på evangeliets utbredelse i den nye tidshusholdningen, nådens tidshusholdning, hvor jødene var satt inn på et sidespor. "Da de nå var kommet sammen, spurte de ham: H e r r e g j e n r e i s e r d u p å d e n t i d r i k e t f o r I s r a e l? Han sa til dem: Det tilkommer ikke dere å vite tider eller timer som min Fader har fastsatt av sin egen makt, men dere skal få kraft idet den Hellige Ånd kommer over dere, og dere skal være mine vitner både i Jerusalem og i hele Judea og Samaria og like til jordens ender." (Ap.gj. 1, 6–8)

F o l k e t p å J e s u t i d s å d e t t e G u d s - r i k e t og hilste det velkomment: "Og de som gikk foran, og de som fulgte etter ropte: Hosianna! Velsignet være han som kommer i Herrens navn! Velsignet være vår far Davids rike som kommer! Hosianna i det høyeste!" (Mark. 11, 9–10)

Den beste og den mest oversiktlige kronologiske oversikt over det innbyrdes forholdet mellom menigheten og Israel finner vi i Ap.gj. 15, 14–18. Der står det — og det er så viktig at det må refereres og ikke gjemmes eller glemmes bort: "Simon har fortalt hvorledes Gud fra først av drog omsorg for å få et folk av hedninger for sitt navns skyld (utkallelsen av menigheten eller den sanne kirke). Og dermed stemmer profetenes ord overens, slik som det er skrevet: "Deretter (etter at dette er skjedd)

vil jeg (Jesus) vende tilbake og igjen oppbygge Davids falne hytte (Israel som folk og land), og det nedbrutte av den vil jeg oppbygge, og jeg vil igjen oppreise den, forat alle andre mennesker skal søke Herren, ja, alle hedningefolk som mitt navn er blitt nevnt over, sier Herren som gjør dette som er kjent av ham fra evighet av.”

Dette utsagnet sier med klare ord — og klarere kan det ikke sies: At først blir menigheten tatt, og deretter skal Gud bygge opp igjen Davids falne hytte. Det er Davids rike som har ligget nede i fornedrelse og avmakt i alle disse år. Dette skal bygges opp igjen, og alle hedningefolkene skal søke til Israel og til Jerusalem.

Vi kan også legge merke til at begrunnelsen for opprettelsen av riket for Israel, Davids kongerike, er at alle mennesker og folk skal søke dit — og dersom de ikke gjør det, vil ikke Herren sende dem regn. (Sak. 14, 17) Og på den tiden er Guds-riket vel etablert hos menneskene på denne jord med Jesus-Kristus-Messias som konge ut ifra den store konges stad, Jerusalem.

Vi må heller ikke glemme utsagnene i Joh. Åp. om 1000-års-riket. Dette bør være så godt kjent at jeg ikke tar plass til å referere det her. (Joh. Åp. 20, 2–15)

Erling Utnem, som er en de få teologer i Norge som har en ganske stor forståelse for Israel og dets riktige plass i frelseshusholdningene, sier om 1000-års-riket i sin lille bok, Israel og misjonen: “Vi vil ikke uten videre avvise et chiliastisk syn. (Læren om 1000-års-riket) Vi vil bare anmelde følgende kraftige advarsler: Tusenårsrike-tanken hører til det dunkle i Skriften. Endetidens historiske begivenhet er ikke avdekket for oss på det nuværende utviklingstrinn i frelseshistorien så vi har fullt lys over dem. Det ligger et dekke over disse syner, slik at deres profetiske bilder og symboler ikke åpner seg for oss, før Kristus i tidens fylde åpner den aktuelle, eksistensielle forståelse. De er trøstesyner i anføkelsens og stridens situasjon, ikke gitt for at vi nyssgjerrig kan lese fremtiden.”

Ja, jeg er enig med Utnem i at mye ligger i det skjulte, og at vi ikke får vite den fulle sannhet om 1000-års-riket, før Kristus kommer og viser oss den fulle forståelse av det. “For vi skjønner stykkevis og taler profetisk stykkevis, men når det fullkomne kommer, da skal det som er stykkevis få ende. Da jeg var barn talte jeg som et barn, tenkte jeg som et barn, dømte jeg som et barn, men da jeg ble mann, la jeg av det barnslige. For nå ser vi i et speil, i en gåte, men da skal vi se åsyn til åsyn, nå kjenner jeg stykkevis, men da skal jeg kjenne fullt ut, likesom jeg også fullt ut er kjent. (1. Kor. 13, 9–12)

Selv om det er sant det som ble sitert ovenfor fra brevet til korintierne, forundrer det meg likevel at ikke Utnem setter likhetstegn mellom 1000-års-riket og det Guds-riket som GT snakker så mye om. Vi har da sannelig store opplysninger og kunnskaper om dette. Det har da ingen hensikt å skjule det som alt er åpenbart. Det har da ingen hensikt å legge et dekke over det som allerede er kjent.

I Ef. 1, 9–10 taler også Paulus om denne nye tidsepoke som skulle komme og om den nye og ennå framtidige tidshusholdningen: “idet han (Jesus) kunngjorde oss sin viljes hemmelighet etter sitt frie råd, som han fattet hos seg selv, om en husholdning i tidenes fylde, at han atter ville samle alt til ett i Kristus, både det som er i himlene og det som er på jorden.”

Dette er ikke det samme som nådens tidshusholdning. Nei, denne ovenfor beskrevne tidshusholdning har andre og nye momenter i seg som ikke passer på nådens tidshusholdning. Her vil Jesus samle alle mennesker som hører ham til, både de som er i himlene, og de som er på jorden.

Vi skal i det følgende se litt på jødenes framtidige stilling. Paulus behandler dette i Romerbrevets 11. kapitel. Jeg vil ta med de mest aktuelle vers. "Jeg sier altså: Har de da snublet for å falle? Langt derifra! men ved deres fall er frelsen kommet til hedningene, forat dette skal vekke dem til nidkjærhet." (vers 11)

"For jeg vil ikke, brødre, at dere skal være uvitende om denne hemmelighet, – forat dere ikke skal tykkes dere selv kloke – at forherdelse delvis er kommet over Israel, inntil fylден av hedningene er kommet inn, og således skal hele Israel bli frelst, som skrevet er: Fra Sion skal redningsmannen komme, han skal bortrydde ugudelighet fra Jakob, og når jeg borttar deres synder, da er dette min pakt med dem." (vers 25–27)

Dette er en hemmelighet: At forherdelsen over Israel er delvis og skal vare i den tidsperioden da menigheten taes ut. Deretter skal hele Israel bli frelst. Og den som skal frelse dem, er Jesus ut ifra Sion eller Jerusalem.

Dette løftet om at jødene skal bli frelst som folk går igjen som en rød tråd gjennom hele GT, så det var ingen hemmelighet, men det er tidsforløpet og det innbyrdes tidsforholdet mellom menigheten og Israels frelse som er nytt.

Et annet forhold som vi må ta med når det gjelder Israels frelse en gang i framtiden, er at jødene på ingen måte skal frelses gjennom misjonsvirksomhet – noe som mange hevder. Gud selv skal frelse dem i en spesiell politisk og krigsmessig situasjon. Dette kommer tydelig fram i Sak. 12, 9–10 og Sak. 13, 1. "Og på den dag vil jeg søke å ødelegge alle de hedningefolk som drar mot Jerusalem. Men over Davids hus og over Jerusalems innbyggere vil jeg utgyde nådens og bønnens ånd, og de skal skue opp til meg som de har gjennomstunget, og de skal sørge over ham som en sørger over sin enbårne sønn, og klage sårt over ham som en klager over sin førstefødte."

"På den dag skal det være en åpnethet for Davids hus og for Jerusalems innbyggere mot synd og urenheter."

Når vi ser på misjonsvirksomheten, og hvor tungt det kan være mange ganger å vinne mennesker for Kristus, forstår vi rent umiddelbart at misjonsvirksomheten ikke kan utrette det miraklet at en hel nasjon eller et helt folk blir frelst på en dag.

Det synet at det er gjennom misjonsvirksomheten at Israel skal bli frelst, er også en naturlig konsekvens av at kirken har tatt Israels plass i profetiene – men ikke bare det. Den har også tatt Guds plass og skjøvet ham til side, enda det står klart og tydelig i Bibelen at det er han som i en spesiell situasjon skal frelse folket.

Er ikke et slikt teologisk syn som manipulerer både Gud og Jesus, betenkelig? Ja, ikke bare betenkelig, men livsfarlig. Det står om livet – det evige livet, hør bare hva Johannes sier: "Jeg vidner for enhver som hører det profetiske ord i denne bok: Dersom noen legger noe til dette, da skal Gud legge på ham de plager som er skrevet i denne bok, og dersom noen tar noe bort fra ordene i denne profetiske bok, da skal Gud ta bort hans del fra livsens tre og fra den hellige stad, som det

er skrevet om i denne bok." (Joh. Åp. 22, 18–19)

Så alvorlig står saken. Det står om det evige livet.

I dag — her og nå — er Guds-riket abstrakt og åndelig, og en kan ikke ta og føle på det og se det, men likevel er det til, og det er reelt og virkelig nok for den som er medlem i det og kan føle og fornemme det. Guds-riket er blant menneskene og inne i hvert enkelt menneske som har sagt ja til kallet og følger Jesus-Kristus-Messias. Men slik skal ikke Guds-riket manifestere seg bestandig og for alltid. En gang i framtiden skal Guds-riket — og forhåpentligvis om ikke så lenge, for vi lever i en o v e r g a n g s t i d — der profetiene raskt rulles opp foran øynene våre — stå fram i sin fulle kraft og glans med Jesus-Kristus-Messias som konge ut ifra Israel og Jerusalem og gjøre ende på alle de verdslige riker og selv bestå i all evighet. Da skal vi se det, og da skal alle mennesker se det og søke opp til Jerusalem, opp til Guds sønn som er blitt konge. (Salme 2, 6–9)

Nå kan vi bare glede oss over riket som kommer, og dersom vi er heldige, da er også vårt navn — ditt og mitt — innskrevet til livet i Jerusalem. Da skal vi delta og glede oss over at Jesus er blitt konge i det konkrete Guds-riket, som skal strekke sine velsignede og velsignende armer ut over den hele jord. Da skal også han som ødelegger og binder menneskene i synd og trelldom, Satan, selv være bundet i 1000 år. "Og han grep dragen, den gamle slange, som er Djevelen og Satan og bant ham for 1000 år." (Joh. Åp. 20, 2)

Men inntil det skjer at Gud oppretter dette riket på jord, får vi be, forsøke å vinne andre og utbre kunnskapene om den framtidige del av Guds-riket. Dessverre ser og forstår ikke vår offisielle kirke, statskirken, prestene og teologene dette, og det er trist at en i gjennomgåelsen av det framtidige Guds-riket også parallelt må føre en strid med kristne brødre og søstre, men det er dessverre nødvendig slik som mange kristne radbrekker og mistolker det profetiske ord.

På en måte behøver vi ikke engste oss for dette, for Gud selv våker over sitt ord og vil selv oppfylle det når tiden er inne til det. "Til evig tid Herre, står ditt ord fast i himmelen." (Salme 119, 89) "For Herrens ord er sant og all hans gjerning er trofast." (Salme 33, 4) "Da sa Herren til meg (Jeremias): Du har sett rett, for jeg vil våke over mitt ord, så jeg fullbyrder det." (Jer. 1, 12)

På den andre siden er dette meget trist, bedrøvelig og betenkelig, for man sår tvil om en konkret og umiddelbar forståelse av det profetiske ord som er Guds eget ord. Man setter spørsmålsteget ved Guds eget ord og betviler at det skal forstås slik som det står skrevet. Man setter Guds ord opp imot Gud selv og hevder: At dette kan Gud ikke ha sagt eller ment. Vi vet selv hvem som står bak en slik tankegang og en slik verdsliggjøring og forandring av Guds ord. Det er Satan selv. Og denne tankegangen og fordreiningen av Guds ord møter vi allerede i Edens hage ved Djevelens listige spørsmål til Eva: "Har Gud virkelig sagt?" (1. Mos. 3, 1). All liberal og ateistisk teologi har sitt utgangspunkt og sin begynnelse i Edens hage.

Ved at man forandrer og sår tvil om betydningen av Guds ord, tar man også fra Gud hans ære som bl. a. ligger i det profetiske ord. "For min skyld, for min skyld gjør jeg det (oppfyller det profetiske ord), for hvorledes skulle jeg kunne la mitt

navn bli vanhelliget? Og min ære gir jeg ikke til noen annen." (Es. 48, 11)

"Jeg er Herren, det er mitt navn, og jeg gir ikke noen annen min ære eller de utskårne bilder min pris." (Es. 42, 8)

Likeledes er det for sitt navns skyld at Gud fører jødene hjem igjen til Israel. Opprettelsen av staten Israel er dermed ikke først og fremst uttrykk for en politisk avgjørelse i FN i 1947, men uttrykk for Guds vilje og i pakt med hans planer med jødene. "For dere skal kjenne at jeg er Herren, når jeg fører dere til Israels land, til det land som jeg med løftet hånd har svoret å ville gi deres fedre. Og dere skal kjenne at jeg er Herren, når jeg gjør således mot dere, for mitt navns skyld og ikke etter deres onde ferd og deres skamløse gjerninger, Israels hus, sier Herren, Israels Gud." (Es. 20, vers 42 og 44)

Likeledes vil også Gud for sitt navns skyld oppfylle hele det profetiske ord — også det profetiske ordet om riket for Israel, som er en del av Guds-riket på denne jord.

Dessverre så ser ikke alle dette, og kirken svikter jødene idag slik som den stort sett har gjort det hele tiden. Ved at den omtolker og mistolker det profetiske ord, har den ikke noe budskap til en Kristus-fremmed verden om Israels spesielle stilling i det profetiske ord, og at Gud fører jødene hjem for å opprette sitt fredsrike ut ifra Israel og Jerusalem — og er det noe verden trenger, så er det fred og et fredsrike med Jesus-Kristus-Messias som konge.

Kirken har gjort akkurat det som Paulus advarer den til ikke å gjøre i Rom. 11, v. 17 og 20: "Om nå allikevel noen av grenene ble avbrutt (det frafalne Israel), og du som var en vill oljekvist (menigheten) ble innpodet, iblant dem (jødene) og fikk del i oljetreets rot og fedme (Kristus), da ros deg ikke mot grenene, men hvis du roser deg, så er det dog ikke du som bærer roten, men roten som bærer deg. Du vil da si: Grenene ble avbrutt forat jeg skulle bli innpodet. Vel, ved sin vantro ble de avbrutt, men du står ved din tro, vær ikke overmodig men frykt."

Kirken har vært og er fortsatt overmodig overfor Israel idet den ved selvtækt har tatt Israels plass i det profetiske ord. Ved dette har kirken eliminert og fortolket bort rettferdighetens tidsepoke på denne jord med Jesus-Kristus-Messias som konge ut ifra Israel og Jerusalem. Denne perioden har kirken forskjøvet og latt smelte sammen med den siste av alle periodene, en ny himmel og en ny jord. (Joh. Åp. 21, 1), men dette stemmer ikke med en riktig og eksakt forståelse av utsagnene i GT og NT.

Gud selv har forøvrig knyttet sine løfter til Israel sammen med lovene i naturen og i kosmos og sier at så lenge disse står ved lag, vil også hans løfter til Israel gjelde.

"Så sier Herren som satte solen til lys om dagen og lover for månen og stjernene, så de lyser om natten, han som opprører havet så dets bølger bruser — Herren, hærskares Gud, er hans navn. Dersom disse lover ikke lenger står ved makt for mitt åsyn, sier Herren, da skal også Israels ætt opphøre å være et folk for mitt åsyn alle dager. Så sier Herren: Dersom himmelen kan måles der oppe, og jordens grunnvoller utforskes der nede, da vil også jeg forkaste all Israels ætt for alt det de har gjort." (Jer. 31, 35—37)

"Så sier Herren: Dersom jeg ikke har opprettet min pakt med dag og natt, ikke

gitt lover for himmel og jord, så vil jeg også forkaste Jakobs og min tjener Davids ætt, så jeg ikke av hans ætt tar noen til å herske over Abrahams, Isaks og Jakobs ætt, for jeg vil gjøre ende på deres fangenskap og forbarme meg over dem." (Jer. 33, 25–26)

Men Gud vil aldri glemme Israel og sine løfter til jødene. "Kom dette ihu, Jakob. Kom dette ihu, Israel. For du er min tjener, jeg har dannet deg, du er min tjener, Israel, du skal ikke bli glemt av meg. Jeg utsletter dine overtredelser som en tåke og dine synder som en sky, vend om til meg, for jeg gjenløser deg." (Es. 44, 21–22)

"Juble, dere himler, og fryd deg, du jord. Dere fjell, bryt ut i frydesang. For Herren trøster sitt folk, og over sine elendige forbarmer han seg. Sion sa: Herren har forlatt meg, Herren har glemt meg. Glemmer vel en kvinne sitt diende barn, så hun ikke forbarmer seg over sitt livs sønn? Om også de glemmer, så glemmer ikke jeg deg. Se, i begge mine hender har jeg tegnet deg, dine murer står alltid for meg. Dine barn kommer i hast, de som brøt deg ned og ødela deg, de skal dra bort fra deg." (Es. 49, 13–17)

Jeg vil gå så langt som til å si: At dersom ikke riket for Israel og det profetiske ord går i oppfyllelse, slik som det står skrevet, da er ikke Guds ord sant. Men dersom ikke Guds ord er sant, da er vi ennå i våre synder. Dersom ikke Guds-riket kommer og det profetiske ord går i oppfyllelse, da finnes det heller ingen syndenes forlatelse.

Jeg vet at dette er en dristig konklusjon, men den er sann og logisk. Naturligvis vet jeg at syndenes forlatelse beror på Kristi forsoningsverk på Golgata, men ved å dra denne konklusjonen har jeg knyttet Bibelens troverdighet og det profetiske ords sannhetsgehalt til det viktigste i Bibelen, nemlig Kristi forsoningsverk. Dersom ikke det profetiske ord er sant og skal forståes rent umiddelbart, slik som det står, da blir alt usikkert og kan bero på tilfeldigheter — også frelsen i Jesus-Kristus-Messias.

Men slik er det ikke. Guds-ordet selv knytter også det profetiske ord sammen med frelsen i Jesus-Kristus. "Og dess fastere har vi det profetiske ord, som dere gjør vel i å akte på som på et lys som skinner på et mørkt sted, inntil dagen lyser fram og morgenstjernen går opp i deres hjerter." (det er det samme som frelsen i Jesus-Kristus)

Til kirken og teologene vil jeg bare si til slutt og minne om hva Gamaliel sa til det Høye Råd: "Og nå sier jeg dere: Hold dere fra disse menn og la dem være i fred, for er dette råd eller dette verk av mennesker, da skal det gå til grunne, men er det av Gud, vil dere ikke kunne ødelegge dem. Vokt dere at dere ikke må finnes stridende mot Gud," (Ap.gj. 5, 38–39) — og mot det profetiske ord.

Tingvoll den, 3. august 1979
Oskar Edin Indergaard

TRADISJONEN I DEN LUTHERSKE KIRKE

Jeg siterer fra de to siste avsnittene fra A. Havnegjerders artikkel i Dagen den 18/3—80 med tittelen: Hva med Vestbredden? "Mange mener at det er tullprat å snakke om profetiene i forbindelse med den flokete politiske situasjonen i Midt-Østen. Teologene er tause. De som skulle være vår tids skriftlærde, og granske det som profetene taler om Jesu gjenkomst, som han har lovet både jøder og den nytestamentlige menighet, hver på sin måte. Sak. 14, 4 og Joh. 14, 3.

Det er meget lite spennende å høre på vår tids skriftlærde når de legger ut hva Bibelen sier oss om endetiden. Det er bare død og dommedag. Alt det andre om den troendes lyse fremtid, etter skriftene, og apostlenes lære, det nevner de ikke, fordi de ikke skiller mellom det som Jesus sa bare til jøder, og det som han sa til de troende dengang, og senere ved Talsmannen og apostlene."

Ja, jeg er enig i det meste som Havnegjerde her gir uttrykk for. Teologene er enten tause hva som gjelder eskjatologiske problemstillinger, eller så mistolker de de profetiske utsagn og blander det hele sammen til en uoversiktlig "eskjatologisk laupskaus" som i alle fall undertegnede og mange flere med meg skal ha oss frabedt å bli pådyttet.

Jeg har lenge vært klar over dette, og har også gitt uttrykk for det i skrift og samtale, og det er fint at flere gir uttrykk for det samme. Mye av legfolket er jo forøvrig klar over dette, men de synes ikke at de har frimodighet og kunnskap til å "sette seg opp imot" teologene. Mye av kristenfolket i Norge er klar over at jødene er G u d s u t v a l g t e f o l k på en spesiell måte, og at det som skjer med jødene i Israel i dag, er uttrykk for oppfyllelse av det profetiske ord, men de tør ikke kaste seg ut i debatten og forkynne for "hele verden" og alt folket at jødene fortsatt er G u d s " ø y e s t e n ", som han har store planer med — også i fortsettelsen.

Dessuten er en stor del av kristenfolket i Norge unnvikende idet de ikke tør forkynne videre det som de virkelig tror og tenker i denne ovenfornevnte sammenhengen. De tør ikke trenge seg ut av og kvitte seg med de gamle og vanlige talemåtene og klisjeene. De tør ikke gi uttrykk for sin innerste overbevisning, for da kunne de jo enten såre sine medvandrere eller komme på kant med teologene, og bli stemplet som svermere eller vranglærere.

I denne sammenhengen er jeg mange ganger skuffet over mine kristne brødre og søstre. De tar heller hensyn til sine medvandrere og deres meninger enn til det som Bibelen sier om de forskjellige problemstillinger angående forholdet mellom kirken og Israel. De vil heller ha ære av mennesker enn ære av Gud. Dette er som vi forstår kortsiktig taktikk og gal prioritering.

Gud har gjort seg avhengig av de kristne i forkynnelsen av ordet, og han vil at hele Guds ord og råd skal ut til folket, men han vil at vi skal forkynne det slik som det står og ikke forandre, omtolke eller mistolke det.

Dessuten, hva som gjelder mye av kristenfolket, så er de ikke så lavkirkelige som de selv ynder å kalle seg. Mange av dem er derimot svært så høykirkelige i den forstand at de uten videre godtar det som teologene sier om de forskjellige problemstillinger og står skolerett når teologene uttaler seg. Jeg for min del kan ikke se at forkynnelsen er noe annerledes på bedehuset — stort sett — enn i kirken, hva som gjelder utleggelsen av deler av det profetiske ord og forholdet mellom Israel og kirken. Det hender jo av og til at det kommer en forkynner som tar opp disse ting på bedehuset. Bedehusfolket er for så vidt enige i det som blir sagt, i og med at det har sitt utspring og forankring i Bibelen, men de fleste av dem greier ikke å holde fast på det som blir sagt i den forstand at de selv ved senere anledninger er villige til å ta opp de samme problemstillinger og gjøre greie for dem ut ifra sine egne forutsetninger — og de behøver ikke være dårlige.

Man har så altfor lett for å falle tilbake til de gamle talemåter og de gamle klisjeer og ikke la en ny og bibelsk riktig utleggelse av det profetiske ord bli forpliktende for en. Man blir med andre ord: En ordets hører, men ikke dets gjør.

Etter som jeg forstår, burde begrepet lavkirkelighet ha noe med både selvstendighet å gjøre og det at man tror på Guds ord, slik som det står skrevet, og at man tør hevde sin overbevisning i forkynnelsen, skrift og samtale. Med andre ord: At det ikke avhenger av hvem du snakker med, hvordan dine mininger skal være, men at du kan hevde de samme meninger så vel overfor teologene som overfor din lavkirkelige/høykirkelige medkristen.

Dersom begrepet lavkirkelighet bare går på slike ting som f.eks. om det skal være anledning til å dele ut nattverden på bedehuset o.s.v., så er dette etter min vurdering en altfor snever definisjon av hva som burde ligge i begrepet. Etter min vurdering burde også begrepet lavkirkelighet være forpliktet på — fullt ut — å bygge på det reformatoriske og lutherske prinsippet om at forkynnelsen og utleggelsen av den hellige Skrift utelukkende skal bygge på Bibelens egne ord. **Altså: Skriften alene.**

Nå er det sikkert noen av mine lesere som steiler og mener at jeg overdriver og går for langt og stiller spørsmålet: Er det slik å forstå at den lutherske kirke ikke bygger på og føler seg forpliktet på prinsippet: Skriften alene?

Etter som jeg ser det, har den lutherske kirke **aldri** fulgt helt ut dette prinsippet og denne sin egen uttalte basis. Svært så mange lutheranere eller lutherske kirkesamfunn har opp gjennom tidene sviktet sin egen basis og forutsetning og følt seg forpliktet bare på endel av prinsippet. Vi har med andre ord gått inn for og holder fortsatt fast på en **delløsning** eller et **delprinsipp**.

Hvor stor del av dette prinsippet har vi så sviktet og ikke følt oss forpliktet på? Det er jo umulig å regne ut dette i prosenter og tall. I det hele tatt er det umulig å regne ut åndelige størrelser og forhold i tall og prosenter, så det skal jeg ikke gjøre forsøk på, men jeg vil vise dette ved å antyde problemstillinger og områder hvor den lutherske kirke ikke føler seg forpliktet på sin egen basis og forutsetning.

Den lutherske kirke har omtolket og mistolket det profetiske ord slik at den mener og hevder at den har overtatt jødernes rolle, som den eneste bærer av Guds ord og Guds ordninger for all tid, at den har overtatt jødernes løfter, at jødene for alltid er forbannet og borte fra Gud, at det bare finnes frelse for dem gjennom den kristne kirke, at Gud ikke lenger har store planer med sitt eget folk i frelseshusholdningen, og at de profetiske utsagn som er gitt til jødene, for alltid er overtatt av menigheten eller kirken.

Dessuten har kirken nærmest utradert den tidsepoken som vi kaller for 1000-årsriket, og som på en spesiell måte hører jødene til.

Dette er i k k e i samsvar med Guds ord, og det som står skrevet i Bibelen. Der står omtrent det motsatte av den lutherske omtolkning og mistolkning av store deler av det profetiske ord. Jeg kan ikke se at den lutherske kirke har lov eller anledning til å smykke seg med den fundamentalistiske og meget forpliktende basis: Skriften alene.

Mens den katolske kirke stiller tradisjonen over Skriften (dette er ikke vanskelig å bevise), så stiller også den lutherske kirke i en del eskatologiske sammenhenger Omtolkningen over Skriftens egne ord. Dette er særlig tilfelle i forholdet mellom det som Gud har lovet jødene, og det som han har lovet menigheten.

Av dette ser vi at også den lutherske kirke har sin tradisjon, og den heter O m t o l k n i n g og M i s t o l k n i n g av det profetiske ord, så vi burde gå litt stillere i dørene og ikke gå rundt og innbille oss at det f.eks. bare er katolikkene og de andre som tar feil, og ikke vi. Vi har så lett for å se feilen hos andre mens feilen hos oss selv blir vi ikke var.

Denne lutherske tradisjonen om omtolkning og mistolkning av det profetiske ord går tilbake til oldkirken. Til grunn for dette ligger både antisemittismen og forandring av det opprinnelige Skriftsynet. Det forholdet at jødene på dette tidspunktet bodde spredd utover i de forskjellige land og — for den største del — ikke hadde noe eget fedreland, og det forholdet at de var elendige og ble hundset av nesten alle, ble et bevis på også for mange kristne — , at jødene var forkastet og borte fra Gud for alltid, og at kirken hadde tatt over deres oppgave og løfter, som den eneste bærer av Guds-riket her på jord.

Biskop Melito av Lille-Asia var den første som reiste anklagen mot jødene, da han mente de var hovedansvarlige for mordet på Jesus Kristus. Dette er u t g a n g s p u n k t e t for de senere jødeforfølgelser, men når en ut ifra kristne forutsetninger begynner å analysere denne påstanden, ser en både at den ikke stemmer, og at argumentet ikke har noen verdi i det hele tatt. For det første var det romerne som avsa dødsdommen og utførte den. For det andre var dette i tråd med Guds planer om frelse for hele verden og tilgivelse av synd. "Men det behaget Herren å knuse ham (Kristus) (Es. 53, 10). For det tredje stod Kristus opp fra de døde tre dager deretter som en forsoning overfor Gud for all verdens synd.

Tertullian forsøkte å bevise at jødene var forkastet for alltid, og at kirken hadde tatt over jødernes rolle som formidler for Guds ord.

Eusebius skrev: "Som straff og tuktt er det jødiske folk feid til side, atspredt for alle vinder og som alle folks slaver. Jerusalem og templet er for alle tider utslettet.

Jødernes statslige og religiøse ordening er forkastet av Gud, alle positive verdier er overtatt av kirken og staten, og inntil tidenes ende vil dette ikke forandre seg."

Augustin sa: "Jødene er blitt gamle ved den eddik, de rakte Herren. De er bitre som galle, adspredte, blinde, skamløse, forblindene, elendige, opprørt smuss, en flokk med rinnende øyne."

Det går en rett linje fra disse og lignende utsagn i den første kristne tid til reformatorene på 1500-tallet. I sin bok, Om jødene og deres løgner, sa Luther: "Hva vil vi kristne nå gjøre med dette simple og forbannede folk jødene? Vi må med bønn og Gudsfrykt utøve en skarp barmhjertighet . . . Jeg vil gi mitt hjertelige råd:

1. at man setter ild på deres synagoger, vår Herre og kristenheten til ære . . .
2. at man likeledes bryter ned og ødelegger deres hus . . .
3. at man fratar dem deres bønnebøker . . .
4. at man med trussel om livsstraff forbyr deres rabbinere fortsatt å undervise . .
5. at man fullstendig opphever jødernes rett til å ferdes på gatene . . .
6. at man tar fra dem alle kontante penger og klenodier av sølv og gull . . ."

I tillegg til dette gjentok han alle de tradisjonelle beskyldninger mot jødene som vi kjenner fra middelalderen. Han anklaget dem for å myrde barn i forbindelse med påskefeiringen, for å forgifte brønnene, for at de drev med svartekunst, for at de var ansvarlige for sykdom og pest, og for at de var spioner for tyrkerne. Han roste Ferdinand og Isabella fordi de hadde drevet alle jødene ut av Spania. Og han sa om jødene "at de er evige djervler, dømt til helvede."

Den store reformator viste seg å være en jødehater av de store, og han har i så måte mye å svare for overfor Gud som betrakter jødene og Israel som sin "øyetsten." "For så sier Herren hærskares Gud: For sin æres skyld har han sendt meg til hedningefolkene som plyndret eder, for den som rører ved eder, rører ved hans øyetsten." (Sak. 2, 12)

De andre reformatorene hadde også dette negative og fordreide synet på jødene og deres stilling i frelseshusholdningen og deres forhold til Gud.

Ulrich Zwingli sa f.eks. at alle løfter i GT tilhører kirken som jødedommens rettmessige arving, for jødene står for alltid under Guds vrede.

Reformatoren Heinrich Bullinger bekreftet likeledes jødernes forkastelse, og Calvin kalte dem i sine skrifter: "profane (verdslige), gjøende hunder, dumme som kveg; et forbannet rakkerpakk."

Som et apropos til denne ensidige svartmalingen av jødene vil jeg også nevne presten Andreas Osiander, som tok stilling imot Luthers ensidige jødehat og gav uttrykk for: At utleggelsen av GT var viktigere enn det som kirkefedrene sa om disse ting.

Det vil bestandig være slike hederlige unntak opp gjennom historien som f.eks. Osiander. Gud vil i sin tid ære dem for det, og gi dem den lønn som de tilkommer og fortjener.

Det går en direkte linje — dessverre — fra disse og lignende uttalelser, som vi — dessverre — fra kirkens side har altfor mange av, og rett til gasskamrene i Auschwitz. Den kristne kirke har stor skyld på seg for sin holdning til jødene, og ved at den ennå holder fast på sin "erstatningsteologi" overfor jødene, som går ut på at jødene

er forbannet borte fra Gud, og at kirken har tatt Israels plass i frelseshusholdningen og overtatt deres løfter fra Gud. H. D. Leuner sier i sin bok, Et streif gjennom jødernes historie: "Auschwitz var endestasjonen for erstatningsteologien, hvoretter kirken var trådt i Israels sted som Guds folk. Det var avslutningen på "Ekklesia Triumphans." Det finnes ikke mer noen "triumferende kirke."

Denne tradisjonen om omtolkningen og mistolkningen av jødernes løfter går altså tilbake til oldkirken, og den katolske kirke har også den samme tradisjonen hva som gjelder akkurat dette. Vi kan altså ikke her snakke om utelukkende en luthersk eller katolsk tradisjon, men en felles kristen tradisjon, som går tilbake til oldkirken. Denne tradisjonen greide vi altså ikke å kvitte oss med under reformasjonen på 1500-tallet. Dette ble altså igjen, og det er til stor skade for den lutherske og reformatoriske kirke.

Ellers må vi si at reformasjonen var både dyptgripende og nødvendig, men på dette punktet sviktet den totalt, og grunnen til det er ikke vanskelig å få øye på. Disse ideene om antisemittisme og omtolkning av løftene til jødene passet godt med ideene til reformatorene, og derfor ble dette beholdt og bare utviklet videre.

Her ser vi igjen hovedfaren som vi mennesker står overfor. Når vi lar våre egne og mennesketanker komme i stedet for Guds ord, fører dette galt avsted. Vi kommer på kollisjonskurs med Bibelens egne ord, og står i fare for å falle ut av nåden. (Se Joh. Åp. 22, 18–19)

Hva som gjelder den katolske kirke, så holder den naturligvis fortsatt fast på denne tradisjonen, som på alle de andre tradisjonene og vranglærene som den har. Den passer jo utmerket inn i dens teologiske system at den katolske kirke både er den eneste riktige kirken, og at den skal være den største. I grunnen så tåler den ingen ved sin side, men den historiske utvikling og dens vranglære har gjort at det opp gjennom historien har funnet sted store avskalninger fra den, og nye kirkesamfunn er blitt dannet.

Men det å "gå ut fra henne", som det står om i Joh. Åp. 18, 4, betyr ikke det samme som at vi er blitt kvitt henne, eller at vi ikke blir delaktig i hennes dom. Det kommer med andre ord an på hvor mye — i åndelig betydning og målestokk — vi har greidd å distansere oss fra henne. Vi vet at hennes synder når like til himmelen, og at Gud skal komme hennes urettferdige gjerninger i hu (Joh. Åp. 18, 5), og vi vet av Guds ord at Gud skal dømme henne for hennes utroskap og hennes vranglære. (Se forøvrig Joh. Åp. 17–18, 3 hvor alt dette er omtalt)

Dessuten vet vi at hun har mange døtre (i åndelig mening) og avleggere rundt omkring i verden, så her gjelder det å være på vakt slik at vi ikke har del i hennes hor-skap og dom.

Som et apropos til dette kan jeg ikke la være å nevne de samtaler som nå foregår mellom 5 lutherske og 5 katolske teologer i Norge i den hensikt å kartlegge, hvor de står læremessig i forhold til hverandre. Her skal jeg bare kommentere noen få ting — ganske kort.

1) Hadde det ikke vært bedre å kartlegge hvor begge kirkesamfunnene står i forhold til Guds ord, hva som gjelder de forskjellige problemstillinger? Her er det altså egen lære som står i sentrum og ikke først og fremst Guds ord. Slike samtaler har

liten verdi.

2) For det andre har disse samtalene ingen verdi hva som gjelder å få forandret det som er galt, og dette gjelder da særlig på katolsk side. Den katolske kirkes lære er bundet av sin egen tradisjon som er overordnet Skriftens ord på en rekke områder, og dessuten, dersom en begynner å pirke bort i den katolske kirkes teologiske system og skal forbedre det, da raser det hele sammen, og det er også de katolske teologer klar over.

3) For det tredje har disse samtalene ingen betydning og kommer ikke til å få noen positive følger for forholdet mellom den katolske og den lutherske lære. De forandringer som eventuelt måtte komme fra katolsk side kommer ikke fra Oslo eller fra Norge, men fra Roma. Småkarene her på berget har ingen ting de skulle ha sagt, når paven i Roma sier noe annet.

4) For det fjerde er samtalene etter min vurdering helt verdiløse. Vi kjenner den katolske lære, og den har ikke forandret seg en tøddel siden reformasjonen, men den har bare utviklet seg videre i gal og negativ retning og forsterket sin vranglære.

5) For det femte skal vi ikke ha samfunn med vranglærere (Tit. 3, 10—11 og 1. Tim. 2, 24—26) om det da ikke er i den hensikt å forsøke å få dem ut ifra vranglæren. Derfor venters både jeg og mange med meg at samtalene slutter med en klar oppsummering av drøftingene i form av en skriftlig redegjørelse, og at de lutherske teologer, som er med i samtalene, tar klart avstand fra den katolske lære og stempeler den som vranglære og foreholder sine venner, katolikkene, det store ansvaret de har med å utbre falske lærdommer som fører menneskene rett i fortapelsen. (I denne sammenhengen vil jeg henvise til 3 kronikker som jeg skrev i "Dagen" den 2, 5 og 6. nov. 1979, og hvor jeg gav en sammenhengende vurdering av mitt syn på den katolske lære. Disse er også utgitt på kassett.)

Men tilbake til utgangspunktet og hovedproblematikken: Nemlig forholdet mellom den kristne kirke og Israel, og hvordan profetiene skal forstås. Som vi allerede har nevnt, er den lutherske tradisjonen meget betenkelig og direkte gal, hva som gjelder

der akkurat dette. Her må det en radikal omvurdering til for at vi skal kunne komme i samsvar med Guds profetiske ord. Her må det med andre ord en ny reformasjon til for at dette skal kunne la seg gjennomføre. Den lutherske kirke er nemlig så belemret med og inntullet i en gal forståelse av det profetiske ord at vi godt kan bruke ordet: Reformasjon.

Hva som gjelder Norge, så kan jeg godt foreslå at Misjonshøgskolen i Stavanger er den læreinstitutionen som skal gå i bresjen for en ny og riktig forståelse av det eskatologiske ord. Hovedgrunnen til at jeg foreslår dette, er de riktige og positive uttalelsene som Aksel Valen Senstad kommer med i sin bok, Kristen Dogmatikk, fra 1979. (fra s. 227 og 228)

Jeg siterer litt fra boken: "Rokker man ved Guds utvelgelse av Israel, rokker man i virkeligheten ved Guds nåde og hans ords sannhet og troverdigheten ved hans paktstroskap mot alle mennesker.

Til utvelgelsen av Israel hører landløftet. Dette står fremdeles ved lag. Det finns intet Israel uten landløfte. Israels folk er etter Guds utvelgelse og løfte knyttet til Palestina. Dette løftet står fast den dag i dag — til Kristus kommer igjen. Det er

ikke omstøtt, ikke erstattet med eller transformert i noe annet løfte. . .

. . . Denne nåde er også bekreftet for menneskeslektens øyne ved det under at Israels folk består i dag på tross av at de har vært uten land (nasjonale rettigheter) i ca. 2500 år. At folket igjen har fått sitt land å bo i, er et Guds nådesunder."

Dette er riktige og positive utsagn om Israel og jødene, og de er fullt i samsvar med Guds ord. Utsagnene er derimot ikke i samsvar med det aller meste av det som blir skrevet og sagt om forholdet mellom kirken og Israel, men desto gledeligere er det å se at en professor i teologi — også i Norge — har et positivt og riktig syn på jødene forhold til det profetiske ord.

Jeg kunne også ha kommet med forslag om at Menighetsfakultetet burde ha tatt opp denne problematikken og forlenget ha kommet i overensstemmelse med Guds ord på dette punktet, men det er nok å forlange for meget. Til det har nok lærerne der distansert seg alt for langt fra Skriftens ord og skrevet og sagt så mye "tøv" opp gjennom årenes løp slik at det vil koste altfor meget både av prestisje og erkjennelse til at dette kan skje. Det kunne også bli snakk om omskolering av lærere og i verste fall oppsigelser. Nei, det kommer ikke på tale.

I denne sammenhengen vil jeg ikke engang nevne Universitetet i Oslo som på mange måter kjører sitt eget løp og distanserer seg enn videre fra Bibelens klare ord på en rekke områder.

Hovedårsaken til dette teologiske dilemma som vår kirke er kommet opp i, er det faktum at den ikke er i stand til å skille mellom de profetiske løfter og oppgaver som av Gud selv er blitt gitt til Israel, og de løfter og de oppgaver som er blitt gitt til menigheten eller kirken. Den lutherske teologi lærer at kirken har overtatt jødene løfter og oppgaver, og at jødene må gå veien om den kristne kirke og dets fellesskap for å kunne bli frelst og bli bevart. Videre lærer den at Gud ikke har noen oppgaver mer til Israel, og at profetiene må omtolkes i lys av Kristi forsonergjerning på Golgata.

Hva som gjelder det siste, må jeg si at det er mange måter å bruke og utnytte Kristi forsonergjerning til, men dette må vel være toppen av lavmål. Luthersk teologi bruker altså forsonergjerningen og tilbudet om syndenes forlatelse til dem som tror, til en anledning og til et middel til å si: At ikke løftene til Israel står ved lag lenger, men er overtatt av kirken.

Nei, dette er ikke riktig. Vi kan være 100% sikre på at Guds løfter til jødene og Israel står ved lag og ikke er opphevet. Gud er ikke den som først lover en ting, og så trekker han det tilbake i neste omgang. Den som påstår noe sånt, hevder på samme tid at Gud ikke er til å stole på, og at vi har med en usikker og lunefull skjebnegud å gjøre (ja, nærmest en tyrann), som når som helst kan trekke tilbake sine løfter og komme med nye og andre forordninger, som står i motsetning til det han først lovet.

Slik er ikke vår Gud som er den samme som jødene Gud, men slik derimot er muhammedanernes gud, Allah. Han er for det første en usikker skjebnegud, og for det andre er han ingen gud, men noe helt annet. Det finnes bare en Gud. De såkalte "guder" i de fremmede religioner er onde ånder som man ber til og tror at de er guder.

Filosofenes gud er også en usikker gud, og han er for det meste oppkonstruert i filosofenes formørkede sinn og fantasi. Dette er ingen ting å holde seg til, for deres gudsbegrep er uttrykk for mennesketanker og har ingen positiv betydning i den store og riktige sammenhengen.

Det er forskjell på Abrahams, Isaks og Jakobs Gud og filosofenes gud — og det har vi allerede visst i mange år, men har teologien dradd de fulle og hele konsekvenser av dette? Jeg har en mistanke om at gudsbegrepet i store deler av teologien er mer i slekt med enten det vage og oppkonstruerte gudsbegrepet til filosofene eller det muhamedanske gudsbegrepet der gud er skiftende og lunefull. I det jødiske og kristne Gudsbegrepet er Gud en pålitelig åndelig størrelse, som en kan stole på. Hos den jødiske og kristne Gud står hans løfter (så vel til Israel, som til kirken og som til hedningene utenfor lov og evangelium) fast og er til å stole på i all evighet og for alltid.

Til slutt i denne artikkelen vil jeg gi et godt råd til alle som har tenkt å forandre sitt syn på denne ovenfornevnte problematikken og komme i samsvar med Guds ord og det profetiske ord.

For det første: Les i Bibelen hva som står om dette og ikke forsøk deg på noen omtolkning eller forandring.

For det andre: Stol på at Guds ord er sant, og at det skal forstås slik som det står.

For det tredje: Begynn å forundre deg over Guds veier med det "gåtefulle folket", jødene, og se hvordan han fører dem fram gjennom både frelses- og verdenshistorien som sitt eget folk — som han har store planer med.

For det fjerde: Begynn å forstå at jødenes hjemkomst til Israel i det 20. århundrede er uttrykk for at det profetiske ord går i oppfyllelse, og at Gud holder hva han lover.

Dersom du holder deg til disse 4 gode råd (det finnes også mange flere), så vil du snart oppdage at Bibelen får fornyet interesse for deg, at du får en dypere innsikt i mange ting, at Israel etter hvert får sin rettmessige plass i det profetiske ord, og at det lutherske teologiske prinsipp og tradisjon som heter: Omtolkning og Mistolkning er galt og må vike for en riktig forståelse av det profetiske ord.

Lykke til med en ny og riktig forståelse av det profetiske ord.

Tingvoll den 24. mars 1980
Oskar Edin Indergaard

DET STORE SVIKET

Det er mange svik i livet og i historien, både overfor enkeltmennesker, som ektefelle og medmennesker, overfor Gud og overfor grupper av mennesker og hele nasjoner. Når det gjelder den siste gruppen, står Israel som folk og nasjon i en særstilling. Hele tre perioder i sin historie har dette folket levd i utlendighet blant fremmede nasjoner som for det meste har undertrykt og utnyttet jødene. I store deler av sin historie har de levd en avsondret ghettotilværelse blant fremmede folk og nasjoner. Overalt er de blitt sett ned på, trakassert, ydmyket, spyttet på, gjort til sydebukker, uttryddet i pogromer og konsentrasjonsleirer. Usikkerheten for morgendagen og framtida har vært det sentrale i deres liv. "Og blant disse folk skal du (Israel) aldri ha ro, og der skal ingen hvile være for din fot, for Herren skal der gi deg et bevende hjerte og uttærnde øyne og en vansmektende sjel. Ditt liv skal henge i et hår, du skal engstes dag og natt og aldri være sikker på ditt liv. Om morgenen skal du si: Var det bare aften! og om aftenen skal du si: Var det bare morgen! — for den angst du kjenner i ditt hjerte, og for det syn du ser med dine øyne." (5. Mos. 28, 65—67)

Som vi ser er det stort samsvar mellom den guddommelige profeti og jødenes ytre og verdslige historie, og det bør ikke forundre noen, for Israels Gud er **H i s t o r i e n s H e r r e**, som holder hele den verdslige historie i sin hånd og fører den dit han selv vil i overensstemmelse med profetiene og sitt eget ord.

Til tross for sin lite glansfulle og for det meste ydmykende ytre historie, har likevel Herren holdt sin vernende hånd over sitt folk og ledet det fram til i dag. Som nasjon betraktet har alltid jødene overlevd sine fiender, og på forunderlig måte har de bestandig stått som seierherrer ved gravene til sine fiender — og det til tross for at det er et lite folk, hva menneskelige ressurser angår.

På forunderlig måte har igjen Historiens Herre begynt å føre jødene hjem til Israel slik at de i dag ifølge en mengde profetier — både i GT og NT — har opprettet sin egen stat i Midt-Østen, men til tross for dette er det en mengde folk, både leg og lærd, både døpte og hedninger, overalt i verden som ikke ser og forstår, at det er Israels Gud som står bak dette og har hovedæren for det. "... , av Herren er dette gjort, og det er underfullt i våre øyne." (Matt. 21, 42)

I tråd med det som er sagt ovenfor, er derfor jødene og deres historie **d e t b e s t e b e v i s** på Guds eksistens og det faktum at han våker over og er nidkjær både overfor Israel og sitt ord. Vi kjenner alle til spørsmålet som den prøysiske kongen Fredrik den store stilte til sine rådgivere: "Finnes det noe bevis på Guds eksistens?" Og vi kjenner også til hva abbed Steimtz svarte: "Jødene, deres Majestet."

Dette var et sjeldent klokt svar og er blitt stående i historien som en utfordring til alle som måtte høre eller lese det, og som et valg — enten til å forkaste Israel og

Israels Gud eller til å underkaste seg Historiens Herre og å tale vel om jødene og Israel. Dersom det siste skjer blir det til egen velsignelse, både timelig og åndelig. "Og jeg vil velsigne dem som velsigner deg, og den som forbanner deg, vil jeg forbanne, og i deg skal alle jordens slekter velsignes." (1. Mos. 12, 3)

Til tross for at jødene er lilleviseren på Guds klokke og ett av bevisene på Guds eksistens, så ser det ut til at de fleste mennesker og nasjoner i stadig større grad deltar i det anti-sionistiske hylekoret som fordreier sannheten og de historiske kjensgjerninger om Israel, og som baktaler og sverter Israel og forsøker å isolere og knuse det. Den anti-sionistiske feilinformasjon og propaganda er i dag så utbredt og sterk at en både må ha moralsk mot og historiske og bibelske kunnskaper for å stå imot og gå i rette med løgnen.

Skriften selv er inne på denne problemstillingen og stiller spørsmålet: "Hvorfor larmer hedningene og grunner folkene på det som fåfengt er? Jordens konger reiser seg, og fyrstene rådslår sammen mot Herren og hans salvede: La oss sprengte deres bånd og kaste deres rep av oss." (Salme 2, 1–3)

Dypest sett er anti-sionismen og kampen mot Israel en åndelig kamp som har sitt utgangspunkt i kampen mellom Gud og Satan, og som for vår del går tilbake til syndefallet i Edens hage. Der sådde Satan den første tvil i menneskets hjerte ved sitt spørsmål til kvinnen: "Har Gud virkelig sagt?" Det var i Edens hage at det store sviket mot Gud og hans salvede, mot hans ord og mot hans planer med Israel begynte, og siden den tid har denne verdens fyrste forsøkt å så tvil om Guds ord og forpurre Guds planer med Israel.

Hva er så Guds planer med Israel? Gud fører jødene hjem til sitt gamle fedreland for at de, når den tid kommer, skal være i stand til å ta imot Jesus-Kristus-Messias både som sin frelser og sin konge. Denne vil igjen opprette sitt kongerike på jorden med utgangspunkt i Jerusalem og Israel. Dette vitner profetiene om, både i GT og i NT. "Derefter vil jeg (Kristus) vende tilbake og igjen oppbygge Davids falne hytte (Israel), og det nedbrutte av den vil jeg atter oppbygge, og jeg vil igjen oppreise den, forat alle andre mennesker skal søke Herren, ja, alle hedningefolkene, som mitt navn er blitt nevnt over, sier Herren, som gjør dette som er kjent av ham fra evighet av." (Ap.gj. 15, 16–18)

Dermed er det klart at den historiske sionisme og jødernes ankomst til Israel er villet og ledet av Gud. Det er også et historisk falsum at "sionisme er en form for rasisme og rasediskriminering", som et stort flertall av FN's Hovedforsamling gikk inn for i en resolusjon i 1975. Den amerikanske utsending i FN, Patrick Moynihan sa om denne famøse resolusjonen: "Et stort onde er sluppet løs på verden. Den avskyelige antisemittismen er blitt gitt skinn av internasjonal sanksjon. Denne dag vil bli husket for denne skjenselsgjerning."

Det er heller ikke merkelig at Sovjet-unionen og araberstatene motarbeider Israel. Disse regner ikke med Guds planer i Midt-Østen. Sovjet-unionen er som stat betraktet ateistisk og regner ikke med Gud. På den andre siden konkurrerer den med kristendommen hva som gjelder opprettelsen av "Guds rike" på jord, idet den stiller opp og arbeider imot det kommunistiske paradiset, som er det klasseløse samfunn. Araberstatene har også sin egen religion, islam, som ikke har noen plass til Israel og

den levende treenige Gud, men konkurrerer med kristendommen om menneskets sjel.

Hva som gjelder det "kristne" USA og Europa holder vi på å selge vår sjel og vår identitet for olje til araberstatene, enda vi skylder jødene alt, for frelsen kommer fra dem. (Se artikkelen: Og hedningene er blitt vrede.)

Kirken og den enkelte kristne har også stor skyld og stort ansvar og er delaktig i sviket mot Israel og Guds planer med det, idet de enten mistolker, fører vrang lære eller tier med Guds planer med Israel. I boken, Så sier Kirkens Herre, som er utgitt av teologer ved Menighetsfakultetet, heter det f.eks.: "Kirken må vokte seg for å bruke politiske hendelser i tiden — som f.eks. opprettelsen av staten Israel — som bevis på jødenes snarlige omvendelse eller Jesu nære forestående komme. Heller ikke må man forsøke å bevise at Bibelen — dvs. GT's profetier "har rett" ved å sammenligne Israels landegrenser i dag med landebeskrivelser i GT. Dette har trosstyrkende betydning for jødene som tegn på Guds trofasthet og løftesoppfyllelse. Men kristen teologi og forkynnelse må se dette annerledes, likesom NT selv gjør."

Dette er det teologiske sviket overfor Israel, og det spør om ikke dette er det alvorligste og mest vidtrekkende. Dessuten er dette et to-sidig svik idet man først sviker sin "åndelige" bror Israel, som man skylder alt, for frelsen kommer jo fra jødene. Dessuten er dette et svik mot Guds ord og Guds planer med Israel slik som det kommer til uttrykk både i GT og NT. At verdslige mennesker og politikere sviker Israel, det er lett å forstå, for det naturlige menneske tar ikke imot det som hører Guds ord eller Guds ånd til, men det er til anstøt for vedkommende. Men at kristne mennesker sviker Israel og Guds ord, se det er verre.

Men det er en som ikke sviker og ikke glemmer, og det er den treenige Gud, himmelens og jordens skaper og opprettholder. Hans planer med Israel står fast, og han fører jødene med sikker hånd i overensstemmelse med sine forutsigelser og sitt profetiske ord. "Glemmer vel en kvinne sitt diende barn, så hun ikke forbarmer seg over sitt livs sønn? Om også de glemmer, så glemmer jeg ikke deg (Israel). Se, i begge mine hender har jeg tegnet deg, dine murer står alltid for meg. Dine barn kommer i hast, de som brøt deg ned og ødela deg, de skal dra bort fra deg." (Es. 49, 15—17)

Det går slik Guds ord forutsier, og alt skal oppfylles, ja, til og med den minste tøddel av loven og profetene. (Matt. 5, 17—18), men hvordan skal det gå med den som sviker?

Som vi ser, er sviket overfor Israel mangesidig, og det blander seg mange forskjellige røster i det anti-sionistiske hylekoret. Dirigenten er Satan, og med seg i koret har han kommunistene, araberne, de fleste nasjoner i den tredje verden, Vestens industristater, USA, deler av kirken og til og med de som kaller seg "Israels venner." Det må naturligvis presiseres at ikke alle disse kategoriene av medlemmer opptrer like aggressivt og usaklig i koret, men de er likevel med — hver på sin måte — og svekker Israel og Guds planer med det. Men det er en som ikke sviker, og det er Herren, Israels Gud, og da er Israel i trygge hender, "for sitt kall og sine nådegaver angrer Gud ikke på." (Rom. 11, 29)

Tingvoll den 23. aug. 1978

Oskar Edin Indergaard

TEOLOGENES STORE DILEMMA

Det er mye god og sann forkynnelse i våre kirker og bedehus, men på et punkt og på et område svikter det totalt, og det er kirkens/menighetens forhold til Israel. I forlengelse av dette ligger også spørsmålet hvorvidt vi kan regne med at det som skjer i Israel i dag, er oppfyllelse av profetier fra Gud eller ikke. Enn videre har vi spørsmålene om Israels frelse og opprettelsen av 1000-års-riket ut ifra Israel og Jerusalem.

Når det gjelder disse ovenfor optrukne problemstillinger, så er de aller fleste teologers (og en god del av forkynnernes) utsagn om disse ting enten *v i l l e - d e n d e* og *g a l e*, eller de tar ikke opp problematikken i det hele tatt. Det siste er forøvrig bedre enn det første. Dersom en skal ta opp en problematikk, må den være rett — og rett kunnskap er det bare Bibelen som kan gi oss.

Jeg savner veldig kirkens eskjatologiske engasjement og et riktig og bibelsk syn på staten Israel. En kirke og en forkynnelse som ikke har plass for Israel (eller enda verre har mistolket profetiene om Israel og selv tatt Israels plass i frelseshusholdningen), er en *f a t t i g* *k i r k e* hvis teologi står meget svakt overfor Livets Herre, som selv har gitt oss de profetiske utsagn, som et lys som vi gjør vel i å akte på (2. Pet. 1, 19), og som selv har store planer med Israel i framtiden. En slik teologi kommer til å ramle sammen som et korthus og spres som agner for vinden. Teologenes teologi på dette område er allerede avleggs og står i ferd med å ramle sammen i og med at profetiene går i oppfyllelse rett foran øynene på oss i Israel — og ellers i verden også.

Jeg forstår ikke at teologene ikke selv ser dette, men de er vel så inntullet i og bundet til sitt teologiske system at de ikke ser "skogen for bare trær." Dessuten har de også sin prestisje å ta vare på. Betyr ikke Guds ord mer enn prestisje? De er i sannhet blinde veiledere for seende og andre blinde hva som gjelder akkurat dette aspektet.

Store deler av det kristne lekfolket er for øvrig klar over dette, men de synes ikke de har kunnskaper nok til å "sette seg opp imot teologene", men det som det hviskes om i krokene skal fram i lyset — både nå og senere. Med sin store utdannelse og kunnskap kunne teologene ha nådd langt hva som gjelder forståelse av og innsikt i Guds ord, men nå skjer bare det at de på grunn av sin kunnskap fjerner seg mer og mer fra en riktig forståelse av det profetiske ord og Israels plass i frelseshusholdningene.

Hovedårsaken til teologenes dilemma er at de har tolket de utsagn i Guds ord som er bestemt for Israel, på kirken/menigheten. De mener at kirken er det nye Israel, og at profetiene til Israel må forstås som at disse er gitt til kirken. I og med at

Jesus kom og fullbyrdet frelsesgjerningen på Golgata, har Israel utspilt sin rolle, og kirken er den eneste bærer av Guds-riket — både nå og i framtiden.

Seth Erlandsson uttaler f.eks. i sin bok, Guds folk Israel, følgende: "Men på samme måten som løftene til det gamle Gudsfolket (jødene) får sin oppfyllelse i den nye pakts gudsfolk (kirken/menigheten), slik er det også med de herlige løfter som ble knyttet til landet, Jerusalem og templet. Løftene om Jerusalem, Sions berg og templet gjelder den kristne menighet og dens hode, Kristus."

På samme måte uttrykker også prof. Ivar P. Seierstad seg i sin lille bok, Profeti og oppfyllelse: "Og alle de gammeltestamentlige profetier om Jerusalem og Israels herlighet i den messianske tid, finner sin oppfyllelse på Jesu Kristi menighet som består av troende jøder og troende fra hedningefolkene."

Jeg vil på det mest bestemte ta avstand fra en slik sjonglering med Guds ord, en slik radbrekking av det profetiske ord og en slik undervurdering og omtolkning av Guds løfter til Israel. La dette stå fast: Israel er ikke det samme som kirken/menigheten. Begge har fått sine oppgaver, sine profetier og sin tilmålte tid av Livets Herre. Alt som er sagt til Israel og om Israel i GT, skal ha sin oppfyllelse. Gud er ikke den som ikke holder hva han lover, eller den som overgir løftene til sitt eget folk, Israel, til et annet folk eller til kirken/menigheten.

Kirken/menigheten har også fått sine profetiske utsagn og sin tid av den samme Gud, Abrahams, Isaks og Jakobs Gud men nå ved slutten av kirkens avmålte tid, trer igjen Israel fram på den frelses-historiske arena. Dette forvirrer sant nok det teologiske skjema og system, men Gud holder det han har lovet sitt eget og utvalgte folk, Israel. Opprettelsen av staten Israel, tilstrømningen av jøder til landet og alt det som skjer i og med Israel i dag, er den største utfordring som teologene noen gang er blitt satt overfor. Det er Gud og det profetiske ord som utfordrer teologene og det teologiske system i dag.

— — —

For å si det rett ut: Det som har skjedd med Israel og jødene i løpet av f.eks. de siste 30 år, og det som skjer med og i Israel i dag, er en gedigen oppfyllelse av det profetiske ord. Det står da også i NT at alt det loven og profetene talte om skal skje. Det står ikke at det skal omtolkes. "Dere må ikke tro at jeg (Jesus) er kommet for å oppheve loven eller profetene, jeg er ikke kommet for å oppheve, men for å oppfylle. For sannelig sier jeg dere: Før himmel og jord forgår, skal ikke den minste bokstav eller en eneste tøddel forgå av loven, før det er skjedd alt sammen." (Matt. 5, 17—18)

Man kan (nesten) ikke lese en bok som er skrevet av enten teologer ved Universitetet eller Menighetsfakultetet, uten at de gir uttrykk for dette uriktige synet. En skulle forvente mer av Menighetsfakultetet hva som gjelder dette, men i disse problemstillinger er våre to presteskoler helt på linje, langt borte fra det profetiske ord, som er Guds eget ord.

Når det gjelder Israels befrielse, tilbakevending til Israel og landløftet sier Seierstad: "Men Gud har aldri lovet et vantro Israel politisk befrielse og tilbakevending til landet. Israels folk utenfor Kristus kan ikke påberope seg noe gammeltestamentlig løfte som legitimasjon for verdslig — politiske krav i Israel."

Jeg er naturligvis dypt uenig i denne uttalelsen. Dessuten tilføyer Seierstad seg selv store problemer og ulemper ved at han deler jødene opp i to forskjellige grupperinger. 1. Det vantro Israel og 2. Det gjenfødte Israel i endens tid. Han mener at landløftene ikke gjelder den første gruppering, men bare den siste. Dette har han ikke bibelsk grunnlag for å uttale. (Se artikkelen: Israels løfter.)

Likeledes sier han: "Like lite som Messias noen gang skal innta et jordisk kongesete på Davids trone, like lite vil det noen gang bli et jordisk sentrum i Jerusalem for det nytestamentlige gudsrike, det vil være å kjøre åpenbaringshistorien baklengs."

Jeg er både skuffet og vonbroten (for å sitere Kjell Bondevik) og rystet i det innerste av min sjel og ånd over at slike uttalelser kan komme fra de høyeste teologiske kretser, men dette dekker godt det synet teologene står for når det gjelder problematikker som: forholdet mellom Israel og kirken/menigheten, synet på Israels landløfter og synet på Jerusalems betydning i det framtidige 1000-års-riket.

Seierstad uttaler seg også om slike som har et annet syn enn ham på disse ting: "Derfor må vi avvise enhver tolkning av profetiene som ikke er orientert ut fra Kristus. Hvis noen spesialiserer seg på å samle på en rekke profetier i Skriften og tyder dem som forutsigelse om ting som er hendt eller skal hende i de tider som skal komme, løsrevet fra det sentrale i Skriftens vitnesbyrd om Kristus, da farer han visselig vill."

Til dette er å si at vi som har et annet syn på disse ting enn Seierstad og de fleste teologer, vi orienterer også det profetiske ord ut fra Kristus, både det som han gjorde på Golgata for oss, det som han gjør nå, og det som han skal gjøre i fortsettelsen. Og dette er **s t o r t a b b e n** som teologene gjør at de mener, at all profeti fikk sin oppfyllelse i det som Kristus gjorde på Golgata, og så glemmer de at mye av det profetiske ord **i k k e e r o p p f y l l t e n n å**. De velter med andre ord fra seg det profetiske ord i en stor og uoversiktlig haug på Golgata. Dette er et **h å n** mot det profetiske ords egenart — som et lys for oss som skinner på et mørkt sted, for at vi skal ha greie på hva som skal skje og tro det, både før det skjer, og når det skjer.

Seierstad sier videre om det profetiske ord: "En kan ikke bruke Bibelen til å finne ut at de og de bestemte nasjoner vil danne de og de maktkonstellasjoner og føre de og de kriger osv. Bibelen inneholder ingen forutsigelse av når og hvor den tredje verdenskrig vil brake løs. Den inneholder heller ingen dulgte hentydninger til bomber og tanks, ingen spådommer om vanntunneller og demninger i Israel og Syria."

Her blander Seierstad godt de forskjellige problemstillinger og utvatner totalt det profetiske ords budskap og kraft. Hadde en ikke visst bedre, skulle en tro at han gjør det av mangel på kunnskaper, men det er ikke tilfelle. Han har sikkert store kunnskaper, men akkurat på grunn av dette fjerner han seg bare mer og mer fra sannheten når han forenkler og sår tvil om det profetiske ords evne til forutsigelse, slik som han gjør her. At ikke det profetiske ord gir oss noen beskjed om når og hvor den tredje verdenskrig vil finne sted, det er for så vidt riktig, men at ikke Bibelen taler om krig, våpen og maktkonstellasjoner i framtiden, det er **i k k e s a n t**. Se f.eks. Esek. 38 og 39.

I boken, Så sier Kirkens Herre, som er utgitt av teologer ved Menighetsfakultetet,

heter det bl.a.: Kirken må vokte seg for å bruke politiske hendelser i tiden som f.eks. opprettelsen av staten Israel — som bevis på jødenes snarlige omvendelse eller Jesus nære forestående komme. Heller ikke må man forsøke å bevise at Bibelen — d.v.s. GTs profetier "har rett" ved å sammenligne Israels landegrenser i dag med landbeskrivelser i GT. Dette har trosstyrkende betydning for jødene som tegn på Guds trofasthet og løftesoppfyllelse (dette siste er forøvrig en gedigen logisk inkonsekvens og umulighet. Går det an å stole på noe som ikke skal oppfylles? Det som står i parentes er undertegnede egen vurdering). Men kristen teologi må se dette annerledes, likesom NT selv gjør."

Jeg tar avstand fra disse og lignende uttalelser og advarer på det sterkeste mot et Skrift-prinsipp der det profetiske ord (Guds ord) blir ødelagt, radbrekket og gjort narr av som akkurat her. Som en følge av dette blir også Israel og jødene fratatt de landløfter som Gud selv har lovet dem. — "de som er isralitter, de som barnekåret og herligheten og paktene og lovgivningen og gudstjenesten og l ø f t e n e tilhører." (Rom. 9, 4)

Hva som gjelder landegrensene i Midt-Østen, så behøver ikke teologene å være redde for at ikke Israel skal få det de er blitt lovet av Gud. De har fått det allerede for lang tid siden (1. Mos. 15, 18), så nå når de tar sitt land tilbake igjen fra araberne, så er det sin egen eiendom de tar av. Araberne burde takke for lånet og komme til fredelig ordninger med jødene. Dersom dette hadde vært tilfelle, ville hele ørkenen overalt i Midt-Østen ha blomstret som en Edens hage — for det er land nok til alle, og dessuten skal araberne ifølge Bibelen bo østenfor sine brødre (jødene). (1. Mos. 16, 12)

Men vi har også teologer som ser dette annerledes. Aksel Valen Sendstad er en av dem. I sin nye Dogmatikk uttaler han bl.a. "Rokker man ved Guds utvelgelse av Israel og landløftet, rokker man i virkeligheten ved Guds nåde og hans ords sannhet og troverdigheten mot alle mennesker."

Dette er forøvrig ingen oppsiktsvekkende teologisk uttalelse. Lignende ting er blitt uttalt tusenvis av ganger før av teologer, forkynnere og troende av lavkirkelig merke, men uttalelsen blir lagt merke til og mottatt med takk av dem som har dette synet. Det er ikke bare det at uttalelsen er riktig, men desto gledeligere er det at det er en teolog som uttaler dette.

Dette teologenes dilemma kommer også til uttrykk i Per Lønnings kronikk (Palestinerne) i Dagen den 1/2-80 selv om han ikke går noe særlig inn på denne problematikken med Israels landløfte. Sett under ett er imidlertid kronikken god og dekker også mitt syn på mange ting, men her hadde Lønning hatt en ypperlig anledning til å kommet inn på Israels landløfter og Jerusalems stilling som hovedstad i den nye staten. Dersom han hadde vært villig til å diskutere dette og gitt enkorrekt og fullstendig bibelsk utgreiing om disse emner, hadde han både hjulpet sine (og våre) venner araberne og jødene. En må si rett ut: At landet (1. Mos. 15, 18) tilhører jødene, og at Jerusalem er den store konges stad, som tilhører Gud, og som jødene har ansvaret for inntil Jesus kommer tilbake for å opprette sitt fredsrike på denne jord. (Hva som gjelder Jerusalem og dets tilknytning til Herren vår Gud, har jeg gjort rede for dette i en annen artikkel,

Jerusalem.

I stedet for å ta disse ting fram og diskutere dem på bred og riktig front, skjuler Lønning seg bak følgende runde formuleringer: "I dramaet Israel og araber-statene er det ikke uten videre en helt og en skurk. Ingen av partenes sak, og slett ikke fredens, er tjent med en polarisering av den internationale opinion i en Israel-lobby og en Palestina-lobby. I Norge, som i Vest-Europa for øvrig, finner vi i dette spørsmålet en lidenskapenes konfrontasjon som neppe i noe annet utenriks spørsmål. I aktive kristne kretser merkes det særskilt påtrengende. En konvensjonell kirke (og enda mer: konvensjonell frikirkelig opinion setter raskt og ubesværet Israel, Guds utvalgte folk, og dagens statsvirkelighet Israel. (Uklare formuleringer. Undertegnedes kommentar) Konklusjonen blir i ekstreme tilfelle: å kritisere Israels politikk er å underkjenne Guds løfter til sitt folk, standpunkttagen mot Gud."

Hva som gjelder det siste som Lønning her sier, så er det vel ingen ansvarlig person i Norge som hevder dette. Hadde det ikke vært bedre og naturligere at Lønning trakk opp det riktige forhold mellom Israels tilblivelse og eksistens på den ene side og det profetiske ord på den andre side, men det er ikke sikkert at Lønning har noe positivt å si om dette, og da er det for øvrig bedre å tie stille.

Jeg vet ikke om jeg skal si så mye mer i denne artikkelen om disse problematikker. Bøker kunne ha vært skrevet om dette og nok stoff er det å ta av hva som gjelder en negativ kritikk over teologenes behandling av dette aspektet av Guds ord. Og dette er også teologenes store dilemma i dag, og spørsmålet fra deres side er: Skal vi holde fast på vår feilaktige og foreldede teologi hva som gjelder forholdet mellom Israel og kirken/menigheten og de profetiske utsagn om Israel og 1000-års-riket, eller skal vi hoppe av og snu mens det ennå er tid?

Dette får bli opp til hver enkelt, men Guds ord er klart på disse punkt, så får enhver være ansvarlig overfor Livets Herre hvordan han lærer og formidler videre det profetiske ord. Men en ting er i alle fall sikkert: At dersom man ikke har bruk for Israel i sitt teologiske system og ikke har noe syn for sammenhengen mellom Israel og det profetiske ord, så er dette systemet galt. Tør du å møte Livets Herre med et galt og forvirrende syn på hans eget utvalgte folk, Israel, og hans øyesten?"

Simeon har fortalt hvorledes Gud fra først av drog omsorg for å få et folk av hedninger for sitt navns skyld (utkallelse av kirken/menigheten), og dermed stemmer profetenes ord overens, således som det er skrevet: Deretter vil jeg (Jesus) vende tilbake og igjen (nok en gang) oppbygge Davids falne hytte (Israels land og folk i tiden for utlendigheten), og det nedbrutte av den vil jeg atter oppbygge, og jeg vil igjen oppreise den, forat alle andre mennesker skal søke Herren (i 1000-års-riket), ja, alle hedningefolkene som mitt navn er blitt nevnt over, sier Herren, som gjør dette som er kjent av ham fra evighet av." (Ap.gj. 15, 14–18)

Tingvoll den 3. febr. 1980
Oskar Edin Indergaard

TEOLOGENES ESKJATOLOGISKE ENGASJEMENT

Undertegnede har ved en rekke anledninger — både i skrift og tale — etterlyst teologenes eskjatologiske engasjement og en riktig forståelse fra deres side av det profetiske ord, som et lys som skinner for oss på et mørkt sted, for at vi skal tro og forkynne det riktige, både før det skjer, og når det skjer. Nå er ikke undertegnede primært ute etter å kritisere teologene og prestene, men jeg er skuffet over deres behandling av det profetiske ord og deres manglende forståelse av det. (Dette gjelder naturligvis ikke alle av dem, men de aller fleste.)

Hvordan kan jeg så vite at dette er sant: At de mangler eskjatologisk engasjement og en riktig forståelse av det profetiske ord? Dette gjøres på en ganske enkel måte. Jeg sammenligner det som teologene (og mange av forkynnerne) sier i sine prekener og i sine taler, og det de skriver i sine bøker med det som står i Bibelen. Av denne sammenligningen går det tydelig fram at Bibelen sier en ting, mens "forkynnerne" sier noe annet. For min del er da saken klar: Jeg holder meg til det som står skrevet.

Hvordan kan jeg så vite at jeg har rett i mitt syn og ikke teologene? Rett har den som holder seg til Bibelens ord, og ikke fortolker eller borttolker (mistolker) det som står, men forstår det slik som det står — rett fram og enkelt.

H o v e d t a b b e n som teologene gjør — og dette har jeg skrevet og sagt mange ganger før, men det kan ikke sies for ofte, er at de ikke skiller mellom det som blir sagt til og lovet jødene (Israel), og det som blir sagt til og lovet kirken/menigheten. Det er her f e i l e n ligger — så enkelt er det. Dessuten mener de at kirken/menigheten har overtatt de løfter som er gitt til Israel.

Dersom man er villig til å gjøre denne to-delingen idet man skiller mellom Israel og kirken, kommer det profetiske ord til sin rett og får en fantastisk spennvidde og elastisitet. Da først blir det interessant å lese og arbeide med det profetiske ord. Da først greier man å plassere de forskjellige profetiske utsagn og få dem i overensstemmelse med hverandre. Da først får man det profetiske ord til å "gå opp."

Nå betyr ikke dette at undertegnede har forstått alt, nei, langt ifra. Som kristne så vet vi at vi både feiler i dette arbeidet, og at vi går fra lys til lys, men dette er i alle fall den erfaringen jeg har gjort — og mange med meg — : At skal du begynne å forstå det profetiske ord, så må du starte med denne to-delingen mellom det som er sagt til og lovet Israel, og det som er sagt til og lovet kirken/menigheten. Dette er det g o d e r å d jeg vil gi til alle — både teologer og lekfolk.

Som jeg sa innledningsvis, har jeg ofte kritisert teologene for deres feilaktige forståelse av det profetiske ord, men jeg har ikke fått noen respons på dette fra deres side. Dette kan da tolkes på så mange måter. Jeg vil ta fram de tolkninger som er mest sannsynlige.

For det første er det ikke sikkert at de vil nedverdige seg til å ta til gjenmæle overfor en lekmann, som har et feilaktig og forkvaklet syn på det profetiske ord. (Dette sees da ut fra deres synspunkt og ståplass).

På den andre siden anser jeg denne tolkningen som lite god, for alle kristne mennesker er oppmerksomme på at man ikke behøver å ha noen særskilt teologisk utdannelse for å få innsikt i Guds ord og det profetiske ord. Hva som gjelder dette, er det en annen person som åpner dørene for oss, og det er den tredje personen i Gud, den Hellige Ånd. Et kristent menneske kan ikke ta og forstå det som den Hellige Ånd ikke gir. Utdannelse er en god og positiv ting, men det er bedre å la seg veilede av Gud der all kunnskap og visdom er skjult tilstede. Det ene utelukker imidlertid ikke det andre, og der begge faktorer (utdannelse og den Hellige Ånds veiledning) er tilstede, der blir resultatet best — under forutsetning av at utdannelsen blir en lydig tjener for et nyttig redskap for den Hellige Ånd.

For det andre kan det jo tenkes at teologene og forkynnerne etter hvert begynner å bli en smule usikre på hvorvidt deres gamle teologiske system er så godt og vanntett lenger, slik at det er best ikke å si imot for mye, men vente og se. Dette tror jeg er en meget sannsynlig tolking. De vil vente og se. De vil sitte på gjerdet enda en stund, før de eventuelt tar stilling til det som blir sagt og skrevet. Men uansett hva de gjør — om de sitter på gjerdet eller tar til motmæle — så svikter de sitt kall. Ved ikke å uttale seg er de ikke veiledere for sin menighet, og ved å ta til motmæle kommer de i konflikt med Guds ord og det profetiskeord. De er i sannhet i en fortvilt og fortrengt posisjon.

Nå er det ikke slik å forstå at jeg synes synd på dem. De har nok ressurser å ta av. Intellektuelt og kunnskapsmessig er de fleste av dem på topp, men de mangler kraften til å forsvare sitt syn. Eller bedre: De får ikke kraft til å forsvare et syn som er galt. Den Hellige Ånd er ikke villig til å gi kraft til et syn hvor det profetiske og eskjatologiske ord er så forandret og fremmedgjort som i det teologiske systemet. Dette er hovedgrunnen til at de ikke er i stand til å forsvare seg mot de angrep som rettes mot dem, hva som gjelder akkurat dette aspektet ved Guds ord.

Nå har en sagt at det har ingen hensikt å angripe teologene, for de kryper bare inn i skapet sitt (presteskapet), og så kommer de ut igjen så snart som striden er over, og det er rolige forhold igjen. Selv om dette er en morsomhet, så tror jeg at den har myeforseg. Vi savner teologenes engasjement i den offentlige kirkedebatt, som går for seg, og skulle håpe at de tok klarere standpunkt imot liberale og ateistiske tendenser og lærdommer, som utfolder seg i tiden.

Som mange vet, er også min far, dyrlegen, (O. K. Indergaard) interessert i eskjatologiske spørsmål og problemstillinger. Han spurte en gang en teolog om en eskjatologisk problemstilling, men ble avvist med at "slike ting hadde han (teologen) ikke greie på." Min far repliserte vedkommende på følgende måte: "Hvordan tror du det hadde gått med meg om jeg ikke hadde hatt greie på ku?"

Denne historien — som er sann — viser på en fin måte det dilemma teologene er ute i hva som gjelder forståelse av og veiledning i det profetiske og eskjatologiske ord. Jeg kan ikke forstå annet enn at de for en stor del er blinde veiledere for andre blinde, hva som gjelder akkurat dette aspektet av Guds ord.

En av de viktigste grunnene til at det er så nødvendig å ha en riktig forståelse av det eskatologiske ord akkurat i vår tid, er det faktum at jødene tar sitt land (Israel) og sin by (Jerusalem) i besittelse igjen etter en ca. 2000 årig landflyktighet. Dette skjer i samsvar og i full forståelse med de forskjellige utsagn i det profetiske ord. Det er av den største betydning at vi som kristne mennesker forstår og forkynner dette til en verden som ligger i uforstand og i det onde. Det er så viktig — ikke bare for vår egen del, men også for våre brødre, jødene, som vi skylder så meget —, at vi sier tydelig ifra om at landet (Israel med tilliggende herligheter) og at byen (Jerusalem) er deres, og at de har fått dette av Gud.

Vil teologene og forkynnerne være med på å forkynne dette, eller vil de fortsatt stikke dette under stol? Dersom de ikke er villige til det, så er også de med på å s v i k e I s r a e l , som så mange andre i vår tid. Det lønner seg ikke å svi ke Israel. "Og jeg (Gud) vil velsigne dem som velsigner deg (Israel), og den som forban-ner deg, vil jeg forbanne, og i deg skal alle jordens slekter velsignes." (1. Mos. 12, 3)

Tingvoll den 19. mars 1980
Oskar Edin Indergaard

KIRKEN SVIKER ISRAEL

Hva som gjelder forholdet mellom kirken og jødene, har den kristne kirke stått overfor to jødiske utfordringer i det tyvende århundre, og tapt begge to.

Den første utfordringen var da Hitler og nazistene forfulgte og tok livet av 6 millioner jøder. Kirken var ikke i stand til å fordømme dette og komme jødene til hjelp. Naturligvis har vi eksempler på at også det motsatte var tilfelle, men disse forsøkene på å hjelpe jødene var så små og av et så lite omfang at de kom bort og druknet i den himmelskrikende urett og skjensel, som ble gjort mot jødene i løpet av 1930 og 1940 årene i Europa.

H. D. Leuner sier om dette sviket og denne unfallenheten: "Auschwitz var endestasjonen for erstatningsteologien, hvoretter kirken var trådt i Israels sted som Guds folk. Det var avslutningen på "Ekklesia Triumphans." Det finnes ikke mer noen "triumferende kirke." Jeg er enig med ham.

Den andre utfordringen som den kristne kirke står overfor i dag på dette området, er hvorvidt den er villig til å forsvare jødene og deres kamp mot araberne — for å overleve, for det er det saken gjelder — hverken mer eller mindre.

I utgangspunktet er nok kirken villig til dette. På papiret og i tankenes verden er nok kirken villig til det, men når dette skal uttrykkes i ord og i konkret handling, vegrer kirken seg til dette og vrir seg unna. Er det ikke snart på tide at f.eks. den norske kirke sier klart ifra om at den forbeholdent står på jødenes side i denne konflikten og lar dette komme til uttrykk både i resolusjoner og til og med ifra prekestolen. Ikke bare en gang, men så ofte som det gir seg en anledning til det. Kirkens forsvar av jødene i dag når ikke høyere enn til spurvekvitter, som det står i Predikeren 12. Det skulle ikke være det at kirken begynner å bli gammel og uten kraft?

Hva er årsaken til at dette er tilfelle? Hva er årsaken til at kirken og de fleste av teologene ikke tør forsvare jødene og deres tilhørighet til Eretz Israel (jødenes land)? Årsaken til det er ganske enkel. Kirken har ikke noe åndelig fundament og noen åndelig basis å stå på i sitt forsvar for jødene. Det vil si: Kirken har et åndelig fundament å stå på, nemlig Bibelen, men den har sveket dette fundamentet hva som gjelder akkurat denne problematikken. Kirken tør ikke hevde Bibelens ord på dette punktet. Den vil heller høre etter hva denne verdens herrer og PLO sier om dette enn å lese opp for folket hva Bibelen sier om landet og om jødene. Det er mye vanskeligere å få en teolog til å uttale: At Palestina hører jødene til enn å temme en hest eller en vill okse — enda det står i Bibelen på mange steder, og er en del av vårt åndelige fundament og en del av det som vi kristne skal forkynde videre til en Kristus-fremmed verden.

Hva er så grunnen til at teologene (de fleste av dem) ikke tør forkynne dette budskapet, som de i grunnen er satt til å formidle videre? Det er ganske enkelt å svare på. De tror ikke at det som står i Bibelen er riktig. De tror at det som står er foreldet. De tror at Gud har forandret oppfatning. De tror at Gud har forandret på sine planer med Israel og med jødene. De tror at da Jesus kom, så fikk løftene til jødene en ny betydning. De tror at kirken har overtatt løftene til jødene.

Når f.eks. Bibelen sier at jødene har fått landet (Palestina) til en evig eiendom (1. Mos. 13, 15 – 15, 18 – 17, 8 – 24, 7 – 26, 3 – 28, 13 – 5. Mos. 34, 4 – Josva 21, 43 – Neh. 9, 8 – Esaias 60, 21 og mange andre steder), så tror teologene at dette er et uttrykk for kirkens vekst og ekspansjon.

Hva som gjelder jødenes løfter fra Gud om at de skal eie Jerusalem og ha styretten over denne byen, så mener teologene og fortolkningen at det ikke her er snakk om noe Jerusalem i geografisk og jordisk betydning, men at det er snakk om det "himmelske Jerusalem", altså selve himmelen hvor Gud bor.

Hva som gjelder jødenes hjemvenden til Eretz Israel, så mener også mange av teologene at dette er uttrykk for politiske avgjørelser i FN og andre fora. Bibelen derimot sier noe annet. Den sier at det er Gud som fører dem hjem til landet for å frelse dem der. "For dere (jødene) skal kjenne at jeg er Herren, når jeg fører dere til Israels land, til det land som jeg med løftet hånd har svoret å gi deres fedre." (Esaias 20, 42)

Jeg har naturligvis mange utsagn fra "kristen litteratur" som belegg for mine ovenfornevnte påstander, slik at ikke noen skal tro at jeg bærer falskt vitnesbyrd mot min neste og mine medkristne. I denne anledningen vil jeg bare ta for meg noen få utsagn, men til tross for at de er få, er de dessverre representative for hva kirken og teologene står for.

Seth Erlandsson sier f.eks. i sin bok, Guds folk Israel: "... Men på samme måten som løftene til det gamle gudsfolket får sin oppfyllelse i den nye pakts folk, slik er det også med de herlige løfter som ble knyttet til landet, Jerusalem og templet. Løftene om Jerusalem, Sions berg og templet gjelder den kristne menighet og dens hode, Kristus."

Oskar Skarsaune sier i sin brosjyre, Endetidsprofetiene, som forøvrig er noe av det mest forvirrende og feiaktige undertegnede har lest om dette: "Den gamle frelseshistorien som GT forteller om, er full av forbilder, modeller, mønstre på det som det nye testamente forteller om." Videre sier han: "All gammeltestamentlig profeti er oppfylt eller skal oppfylles i Kristus. Alle frelsesløftene i den gammeltestamentlige profeti gjelder frelsen i Kristus."

Jeg tar naturligvis avstand fra det som her er sagt fra teologenes side, og avviser det som tull og tøys idet jeg henviser til og holder meg til det som Bibelen sier om de samme problematikker. Og Bibelen sier det motsatte av det som disse teologer sier – og mange flere med dem.

Jeg vil også bemerke det i en liten setning: At mye av kristenfolket lengter etter en skikkelig og Bibel-tro forkynnelse på dette området, og er lei av den framstilling som de fleste av teologene gir den kristne menighet.

Hvor mye mer oppløftende er det da ikke å lese i professor Aksel Valen-Senstads

nye dogmatikk, Kristen Dogmatikk, Hvor han skriver på s. 227: "At alle løfter får sitt ja og ammen i Jesus, betyr ikke at Jesus erstatter de gamle løfter, utvelgelsen og nådepakten." . . . "Til utvelgelsen av Israel hører også landløftet til. Det står fremdeles ved lag. Det fins intet Israel uten landløftet. Israels folk er etter Guds utvelgelse og løfte knyttet til Palestina. Dette løftet står fast den dag i dag — til Kristus kommer igjen. Det er ikke omstøtt, ikke erstattet med eller transformert i noe annet løfte."

Dette er riktige og Bibeltro tanker, men vil teologene f.eks. følge Aksel Valen-Senstad på dette punkt, eller vil de fortsette med sine Bibel-fornektende utlegginger om: At kirken er det nye Israel, og at kirken har overtatt alle løftene til jødene — med unntak av domsløftene — naturligvis?

Kirken og de fleste av teologene sviker og svikter jødene og Israel slik som de bestandig har gjort. Det var meget å ønske at de kunne få et annet syn på dette og komme i samsvar med Bibelens klare ord på dette punktet. Vi må be om at dette vil skje, men personlig så tror jeg ikke at dette kommer til å skje — dessverre, men så må vi også huske på at den som løfter på Israel, jødene og Jerusalem, skal skade seg selv. (Sak. 12, 3)

Kirken og teologene har allerede i mange år løftet på Israel og Jerusalem ved sin feilaktige forståelse av det profetiske ord og ved sin feilslåtte eksegesi (fortolkning). Vil de forandre på dette, eller vil de fortsette i det gamle sporet. Det får de selv svare på. Vi venter i alle fall spent på hva de vil gjøre med den jødiske utfordringen og med utfordringen fra det profetiske ord.

Tingvoll den 19 sept. 1980
Oskar Edin Indergaard

HVORDAN KAN DET VÆRE MULIG?

Hvordan kan det være mulig at kristne mennesker ikke har syn for Israel og f. eks. kan uttale offentlig: At Jerusalem ikke er jødenes rettmessige by og hovedstad. Hva er årsakene til at en del kristne lever i denne villfarelsen og i denne for dem selv og andre så skjebnesvangre feilvurdering av Guds ord?

For det første har vi det fatale og ubibelske Skrift— og tolkningsprinsippet som store deler av den lutherske kirke er belemret med, og som går ut på at kirken har overtatt for godt Israels rolle i frelseshistorien, og at de gammeltestamentlige profetier som går på Israel, enten skal omtolkes eller forstås annerledes enn slik som de står og opprinnelig var ment. I vår kirke har man ikke lært at Israel og kirken er to forskjellige åndelige størrelser, som har sin egenart og forskjellige løfter og oppgaver. Dette er villet av Gud, og dette kommer tydelig til uttrykk i Guds ord, men i den lutherske kirke tror man at kirken er "det nye åndelige tolvstammefolket", "det nye Israel", og at den har overtatt de løfter som opprinnelig ble gitt til Israel og jødene.

Når man har et slikt syn på det profetiske ord, som det som ovenfor er skissert, forstår en fort at en ikke kan bruke Bibelen til å forsvare jødene og likeledes deres rett til å innta sitt gamle fedrenes land og sin gamle hovedstad og hellige by, Jerusalem. Der dette er tilfelle, må en greie seg med historisk, juridisk og humanitær argumentasjon dersom en er interessert i å forsvare jødene. Og det er greit nok, men det viser seg — og det har vi mange eksempler på — at dersom en kristen sviker Israel, hva som gjelder det bibelske og kristne forsvaret, så vil han også mer eller mindre gjøre det hva som gjelder det verdslige forsvaret.

Jeg vil ta med noen sitater fra kristen litteratur som viser dette fatale og misvisende syn på Israels forhold til det profetiske ord.

Jeg siterer fra boken, Så sier Kirkens Herre, som er utgitt av Menighetsfakultetet: "Kirken må vokte seg for å bruke de politiske hendelser i tiden f.eks. opprettelsen av staten Israel som bevis på jødenes snarlige omvendelse eller Jesu nære forestående komme. Heller må man ikke forsøke å bevise at Bibelen d.v.s. GT's profetier "har rett" ved å sammenligne Israels landegrenser i dag med landebeskrivelser i GT. Dette har trosstyrkende betydning for jødene som tegn på Guds trofasthet og løftesoppfyllelse. Men kristen teologi må se dette annerledes, likesom NT selv gjør."

Jeg kan ikke i en liten artikkel ta meg til å analysere denne uttalelsen, men en ser fort at den for det første ikke stemmer.

For det andre er utsagnene delvis motstridende — og det er til liten ære for den/de som har forfattet dette.

For det tredje er uttalelsen med på å svekke forsvaret av jødene og Israel.

Jeg vil ta med enda et sitat som klart viser at dette Skrift— og tolkningsprinsippet er med på å svekke Israel og Jerusalems betydning for jødene. Seth Erlandsson sier i sin bok, Guds folk Israel, s. 52—53: "Det gamle pakts Guds folk var det kjødelige Israel. Det var identisk med et ganske bestemt folk, knyttet til et ganske bestemt land, Kanaan, og en ganske bestemt by, Jerusalem. Vi har tidligere kommet til at den nye pakts gudsfolk ikke er avhengig av en bestemt opprinnelse. Derfor er det heller ikke bundet til et bestemt folk, et bestemt land eller en bestemt by." (Så langt er alt riktig, men så kommer det som er galt.) "Men på samme måten som løftene til det gamle Gudsfolket får sin oppfyllelse i det nye pakts gudsfolk, slik er det også med de herlige løfter som ble knyttet til landet, Jerusalem og templet. Løftene om Jerusalem, Sions berg og templet gjelder den kristne menighet og dens hode, Kristus."

Disse to sitatene, som jeg ovenfor har tatt med, er gale, misvisende og fatale hva som gjelder Israels forhold til løftene, og dette tolkningsprinsippet gjør at vi ikke kan bruke det profetiske ord til et forsvar for Israel og deres rett til Jerusalem, men uttalelsene er dessverre representative for den lutherske kirke i Norge. Derfor uttaler også biskop Aarflot og co. seg slik som de gjør, men jeg kan forsikre de høye og selsikre herrer om at de farer vill og tilføyer både seg selv, kirken og Israel stor og ubotelig skade. (Se artikkelen: Åpent brev til biskop Aarflot.)

For det andre vil jeg si bare ganske kort til slutt i denne artikkelen at det finnes mange flere argumenter — både av åndelig og verdslig karakter — når en skal forklare og analysere denne problematikken, som jeg her har tatt opp, men de skal jeg ikke utdype her. Likevel anser jeg det argumentet som jeg har forsøkt å belyse ovenfor for å være det mest betydningsfulle og mest relevante i denne sammenhengen. Vår offisielle kirkes syn på Israel og store deler av det profetiske ord er gal og misvisende og har satt både forståelsen av dette og den teologiske forskningen på dette område flere hundrede år tilbake i tiden.

For å si det rett ut: Så tror store deler av vår kirke at den er det samme som Israel, og uttaler dette gang på gang. Etter min vurdering blir dette en altfor enkel teologi, men konsekvensene av en slik teologi er fatale og dypt skjebnesvanger både for kirken selv og Israel. Kirken svikter Israel nok en gang — og det er ikke noe nytt — og Israel går mot stupet nok en gang — og det er heller ikke noe nytt.

Helt til slutt vil jeg minne om hva Gud har lovet dem som forsvare Israel, og hvordan det går med dem som ikke gjør det: "Og jeg (Gud) vil velsigne dem som velsigner deg (Israel) og den som forbanner deg, vil jeg forbanne, og i deg skal alle jordens slekter velsignes." (1. Mos. 12, 3)

Tingvoll den 1. sept. 1980
Oskar Edin Indergaard

MENIGHETENS TIDSALDER OG 1000-ÅRS-RIKET

Da jødene på Jesu tid ikke ville ta imot det konkrete Gudsriket, slik som Jesus bød det fram med seg selv som konge og Messias, og slik som apostlene med Peter og Paulus i fremste rekke forkynte det, så forsvant tilbudet om riket for Israel etter hvert inn i en hemmelighetstilstand — hvor det forøvrig ennå befinner seg. I ste-
det for 1000-års-riket fikk vi altså menighetens
tid eller nådens tidshusholdning, som i tid strekker seg fra pinsefestens dag og til Jesu komme i lufthimmelen for å hente menigheten til seg i himmelen, og etter den tid skal vi (de kristne) alltid være sammen med Herren. (1. Tess. 4, 17)

Hva som gjelder 1000-års-riket, var alt gjort istand fra Guds side til at det kunne komme synlig fram med Jesus som konge ut ifra Jerusalem og Israel, men da jødene hverken ville ta imot kongen, Jesus Kristus Messias, eller omvende seg, ble konsekvensen av dette at riket forsvant inn i en hemmelighetstilstand, slik at det ble ut-satt.

Døperen Johannes forkynte både at riket skulle komme, og at jødene måtte omvende seg. "I de dager stod døperen Johannes fram og forkynte i Judeas ørken og sa: Omvend dere, for himlenes rike (1000-års-riket) er kommet nær." (Matt. 3, 1–2)

Jesus sa akkurat det samme som døperen Johannes, både om omvendelsen som forutsetning for at riket kunne komme og om selve riket. "Fra den tid begynte Jesus å forkynne og si: Omvend dere, for himlenes rike er kommet nær. (Matt. 4, 17)

Det store flertall av folket var i undring og tenkte på om Jesus virkelig kunne være Messias, og det var også en rekke jøder som klart gav uttrykk for at det var Messias som var kommet og stod i ferd med å opprette 1000-års-riket for Israel. Maria, Jesu mor hadde grei beskjed om dette, for engelen Gabriel hadde fortalt henne om dette: "Han (Jesus) skal være stor og kalles den Høyestes Sønn, og G u d H e r r e n s k a l g i h a n s f a r D a v i d s t r o n e, og han skal være konge over Jakobs hus evindeligh, og det skal ikke være ende på hans kongedømme." (Luk. 1, 32–33)

Peter gav også — på vegne av de andre disiplene — uttrykk for at Jesus var Messias. "Men da Jesus var kommet til landet ved Cesarea Filippi, spurte han sine disipler og sa: Hvem sier folk at Menneskesønnen er? De sa: Noen sier døperen Johannes, andre Elias, andre igjen Jeremias eller en av profetene. Han sa til dem: Men Dere, hvem sier Dere at jeg er? Da svarte Simon Peter og sa: Du er Messias, den levende Guds Sønn." (Matt. 16, 13–16)

Døperen Johannes gav også uttrykk for at Jesus var Messias: "Men da folket gikk i forventning, og alle tenkte i sitt hjerte på Johannes, om ikke han var Messias, da

svarte Johannes og sa til alle: Jeg døper dere med vann, men den kommer som er sterkere enn jeg, han hvis skorem jeg ikke er verdig til å løse, han skal døpe dere med den Hellige Ånd og ild." (Luk. 3, 15–16)

Marta var også klar over at Jesus var Messias. "Hun sier til ham: Ja, Herre, jeg tror at du er Messias, Guds Sønn, han som kommer til verden." (Joh. 11, 27)

Jesus gav også selv en rekke ganger uttrykk for at han var Messias. Dette skjedde både etter at han var blitt presset til å si det, eller han frivillig gav uttrykk for dette. Vi skal også ta med to eksempler på dette. "Men han (Jesus) tidde og svarte intet. Atter spurte ypperstepresten ham og sa til ham: Er du Messias, den Velsignedes Sønn? Jesus sa: J e g e r d e t , og Dere skal se Menneskesønnen sitte ved kraftens (Guds) høyre hånd og komme med himmelens skyer (til dom og til opprettelse at 1000-års-riket.)" (Mark. 14, 61–62)

"Kvinnen (den samaritanske kvinne) sier til ham: Jeg vet at Messias kommer, det er utlagt: Kristus, når han kommer, skal han forkynne oss alt. Jesus sier til henne: D e t e r m e g , jeg som taler med deg. (Joh. 4, 25–26)

Etter at Jesus var stått opp fra de døde, spurte også disiplene Jesus rett ut om han kom til å opprette riket for Israel, men da Jesus visste at jødene ikke var villige til å ta imot ham som kongen i dette riket og likeledes omvende seg, så svarte ikke Jesus direkte på dette spørsmålet, men henviste til den store oppgaven som lå foran dem, nemlig å formidle frelsesverket ut til all verden. "Da de nå var kommet sammen, spurte de ham: Herre gjenreiser du på den tid riket for Israel? Han sa til dem: Det tilkommer ikke dere å vite tider eller timer som min Fader har fastsatt av sin egen makt, (Dette betyr med andre ord: At det er Faderen som skal bestemme når riket skal opprettes, men det skal opprettes en gang i framtiden.) men Dere skal få kraft idet den Hellige Ånd skal komme over dere, og Dere skal være mine vitner både i Jerusalem og i hele Judea og Samaria og like til jordens ender." (Ap.gj. 1, 6–8)

Jesus visste også at jødene ikke ville ta imot ham som konge i det konkrete Guds-riket og omvende seg, men likevel måtte han tilby dem det. Det var jo en del av Guds planer og en del av hans oppgave. På samme måte som muligheten stod åpen for jødene til å ta imot det konkrete Guds-riket som Jesus bød dem med seg selv som konge og Messias, på samme måte gav også Jesus uttrykk for at Guds-riket skulle taes ifra jødene, og at de — som folk og nasjon — skulle gå inn i vanskelige trengselstider. "Derfor sier jeg dere: Guds rike skal taes ifra dere og gis til et folk (menigheten) som bærer dets frukter." (Matt. 21, 43)

"Da tok Paulus og Barnabas til orde og sa: Det var nødvendig at Guds ord ble talt først til dere (jødene), men siden Dere støter det fra dere og ikke akter dere verdige til det evige liv, så vender vi oss nå til hedningene." (Ap.gj.13, 46)

"Men da de (jødene) stod imot og spottet, rystet han (Paulus) støvet av sine klær og sa til dem: Deres blod komme over deres eget hode. Jeg er ren, fra nå av går jeg til hedningene." (Ap.gj. 18, 6)

"Så være det dere (jødene) vitterlig at denne Guds frelse er blitt utsendt til hedningene, hos dem skal den også finne øre." (Ap.gj. 28, 28)

På grunn av at jødene ikke ville ta imot tilbudet om det konkrete Guds-riket og

kongen i dette riket, som er Jesus, så ble konsekvensene av dette at de som folk og som nasjon gikk vanskelige tider i møte. Den verdslige historie stadfester til fulle at det profetiske ord om dette har gått i oppfyllelse. Og på samme måte som jødene har hatt vanskelige tider, så sier Guds ord at de også i framtiden skal stå overfor store vanskeligheter, men Gud, som fører dem fram både gjennom verdens- og frelseshistorien, skal føre dem fram slik at de står som seierherrer til slutt. Det går slik som det profetiske ord sier. Vær sikker på det.

“For de dager skal komme over deg (Jerusalem) da dine fiender (romerne) skal kaste en voll opp om deg og kringsette deg og trenge deg fra alle sider, og slå deg til jorden og dine barn i deg, og ikke levne sten på sten i deg, fordi du ikke kjente din besøkestid.” (Luk. 19, 43–44)

“Og Jesus sa til ham: Ser du disse store bygninger (templet)? Det skal ikke levnes sten på sten som ikke skal brytes ned.” (Mark. 13, 2)

“Da skal de (hedningene) overgi dere (jødene) til trengsel og slå dere i hjel, og Dere skal hates av alle folkeslag for mitt navns skyld.” (Matt. 24, 9)

“Og de (jødene) skal falle for sverds egg og føres fangne til alle folkeslag, og Jerusalem skal ligge nedtrådt av hedninger, inntil hedningenes tid er til ende.” (Luk. 21, 24)

“Se, deres hus (jødenes land) skal overlates dere selv. Jeg sier dere at Dere ikke skal se meg før den stund kommer da Dere sier: Velsignet være han som kommer i Herrens navn. (Og dette er Jesu andre komme for å frelse jødene og opprette 1000-års-riket i Israel)” (Luk. 13, 35)

Dette at jødene ikke ville ta imot Jesus og omvende seg, førte til at de aller fleste av dem forherdet sitt hjerte, slik at de ikke så/ser at Jesus var/er deres lenge etterlengtede Messias. Dette er den store forherdelsen i frelseshistorien, og den har vart nå i 2000 år. På grunn av dette har Gud lagt en kollektiv skyld over jødefolket, som gjenspeiler hele deres historie fra år 70 e.Kr. og fram til i dag. På grunn av at jødene ikke ville ta imot Jesus som Messias, ble konsekvensene av dette følgende:

For det første ble opprettelsen av 1000-års-riket utsatt med i alle fall ca. 2000 år, og vi fikk menighetens tidsperiode.

For det andre ble landet inntatt og ødelagt av romerne i år 70 e.Kr., og jødene ble bortvist fra Israel og måtte dra ut i den store landflyktigheten.

For det tredje har denne bortvisningen ført til de forferdeligste lidelser for det jødiske folk. Noe av dette er direkte straff fra Gud, mens en god del er forvoldt av hedningene.

For det fjerde har Gud lagt et åndelig dekke over jødene som nasjon i denne tiden slik at de ikke med sin beste vilje er i stand til å se og forstå at Jesus var/er Messias. Dette dekket gjør også at de er fiender av forkynnelsen av evangeliet. (Rom. 11, 28)

For det femte står de overfor store vanskeligheter, både i Israel og hvor de enn måtte være i verden, men Gud, som har begynt å føre dem hjem til Eretz Israel i

dette århundrede, skal se til at hedningene ikke greier å ta knekken på jødene, men føre dem fram i overensstemmelse med det profetiske ord.

Denne forherdelsen er så dyptgripende, og den har en slik karakter og har hatt slike forferdelige konsekvenser for det jødiske folk at deres lidelser (både åndelige og legemlige) ikke kan sammenlignes med lidelsene til noe annet folk som vi kjenner fra historien. Det at jødene ikke ville ta imot Jesus som deres Messias, er selve hovedårsaken til deres mange vanskeligheter i disse 2000 år. Det at de ikke ville ta imot Jesus er selve grunntragedien i hver enkelt jødes liv og i deres historie.

Da jødene ikke ville ta imot Jesus som deres Messias, la Gud selv et åndelig dekke over jødene som folk og som nasjon, og dette dekket er av en slik forherdelsens kvalitet at de ikke er i stand til å se og forstå at Jesus er Messias. Dette dekket er det bare Gud, han som i sin tid la på dem dekket, som kan ta bort, og når han engang i framtiden tar det bort, så oppdager jødene at Jesus er Messias. Dette er det samme som Israels frelse. "Men deres (jødenes) sinn er blitt forherdet, for like til denne dag blir det samme dekket liggende når de leser den gamle pakt, uten at det blir åpenbart at den oppheves i Kristus. Men til denne dag ligger et dekke over deres hjerter når Moses leses, men når det (jødene) omvender seg til Herren, blir dekket tatt bort." (2. Kor. 3, 14–16)

Dette vil ikke si det samme som at dette åndelige dekket ligger over enhver jøde. På samme måte som det finnes hedninger som tror at Jesus er jødernes Messias, finnes det også jøder i denne tidshusholdning som tror at Jesus er Messias. Dette er de såkalte messianske jøder, og de hører med til menigheten. Forherdelsen er derfor bare delvis og heldigvis ikke total. Gud tar imot alle som vil omvende seg og tro på Jesus. Dette gjelder både jøder og hedninger. Gud gjør ikke forskjell på folk, men etter at menigheten er tatt ut, skal Israel bli omvendt som helt folk og som hel nasjon. Dette betyr at alle jøder, som har overlevd den store trengsel, skal bli troende (messianske) jøder og være hovedbærere for utbredelsen av evangeliet i 1000-års-riket — sammen med Jesus som skal være konge over hele verden ut ifra Jerusalem og Israel. "For jeg vil ikke, brødre, at Dere skal være uvitende om denne hemmelighet — forat Dere ikke skal tykkes dere selv kloke — at forherdelse delvis er kommet over Israel, inntil fyl den av hedningene er kommet inn (uttagelsen av den kristne menighet) og således skal hele Israel bli frelst, som skrever står: Fra Sion (Jerusalem) skal redningsmannen (Messias) komme, han skal bortrydde ugudelighet fra Jakob (Israels frelse), og når jeg borttar deres synder, da er dette min pakt med dem." (Rom. 11, 25–27)

Da jødene som folk bare forherdet seg mer og mer og ikke ville tro på Jesus, fikk dette følgende konsekvenser for forholdet mellom jøder og hedninger i frelsesholdningen.

For det første forsvant tilbudet om opprettelsen av 1000-års-riket etter hvert inn

i en hemmelighetstilstand, og menighetens tidsalder (nådens tid) trådte fram. Både framstillingen i Ap.gj. og i Bibelen forøvrig viser at dette er riktig. I Jakobs utsagn i Ap.gj. 15, 14–18 kommer det tydelig fram at Gud hadde gitt opp sin opprinnelige plan med å frelse jødene og opprette 1000-års-riket på dette tidspunktet. Her blir det nemlig poengtert at: For det første så tar Gud ut den kristne menighet, og for det andre så skal han (Jesus), etter at dette er gjort, komme igjen for å oppbygge Davids falne hytte. Dette er det samme som å oppreise Israel som folk og som nasjon og opprette 1000års-riket i Israel. Hovedhensikten med dette er at alle hedningefolkene skal søke til Israel i 1000-års-riket, og at Jesus skal være konge over hele verden. "Simeon (Peter) har fortalt hvorledes Gud fra først av drog omsorg for å få et folk av hedninger for sitt navn. Og dermed stemmer profetenes ord overens, således som det er skrevet: Deretter vil jeg (Jesus) vende tilbake og igjen oppbygge Davids falne hytte, og det nedbrutte av den vil jeg atter oppbygge, og jeg vil igjen oppreise den, forat alle andre mennesker skal søke Herren, ja alle hedningefolkene, som mitt navn er blitt nevnt over, sier Herren, som gjør dette som er kjent av ham fra evighet av." (Ap.gj. 15, 14–18)

For det andre gled etter hvert den største del av det jødiske folk inn i den store forherdelsen, slik at de ikke lenger kunne være i stand til å være objekt for mottagelsen av Guds ord og evangeliet. Dette vil si det samme som at det store flertall av jødene ikke var i stand til å ta imot det kristne budskapet og bli frelst. Frelsestilbudet gled over til hedningene, som gledde seg over at de var verdige til å tilhøre Guds-riket eller menigheten. "For løftet hører dere (jødene) til og deres barn og alle dem som bor langt borte (hedningene), så mange som Herren vår Gud kaller til." (Ap.gj. 2, 39)

"Peter opplot da sin munn og sa: Jeg skjønner i sannhet at Gud ikke gjør forskjell på folk, men blant ethvert folkeslag tar han imot den som frykter ham og gjør rettferdighet." (Ap.gj. 10, 34–35)

"Da de hørte dette, slo de seg til ro, og de priste Gud og sa: Så har da Gud også gitt hedningene omvendelse til livet." (Ap.gj. 11, 18) "Da tok Paulus og Barnabas til orde og sa dem (jødene) rett ut: Det var nødvendig at Guds ord ble talt først til dere, men siden Dere støter det fra dere og ikke akter dere verdige til det evige liv, så vender vi oss nå til hedningene. For så er Herrens bud til oss: Jeg har satt deg (Jesus) til et lys for hedningene, forat du skal være til frelse inntil jordens ende. Da hedningene hørte det, ble de glade og priste Herrens ord, og de tok ved troen så mange som var utsett til evig liv." (Ap.gj. 13, 46–48)

"Simeon (Peter) har fortalt hvorledes Gud fra først av drog omsorg for å få et folk av hedninger for sitt navn. (Ap.gj. 15, 13)

For det tredje gled også formidlingen av Guds ord bort ifra jødene og over til hedningene. Det ble ikke lenger Jerusalem og de andre byene i Israel som ble sentrum for kristendommen, men Antiokia og de forskjellige byene i Lille-Asia, hvor det ble dannet kristne menigheter. På samme måte som Kristi legeme består både av jøder og hedninger, besto også disse menighetene av begge kategorier mennesker.

For det fjerde ble det ikke lenger templet i Jerusalem og de forskjellige synago-

gene rundt omkring i Israel som ble sentrum for Guds-tilbedelsen i kristendommen. Det ble etter hvert opprettet kristne kirker hvis medlemmer bestod både av jøder og hedningekristne.

For det femte forandret forkynnelsen både karakter og siktemål etter at jødene ikke ville være bærere for Guds-ordet i Guds-riket (1000-års-riket). Jødene hadde jo fått i oppdrag å forkynne evangeliet for hele verden (alle folkeslag). "Og Jesus trådte fram, talte til dem (de elleve apostler) og sa: Meg er gitt all makt i himmel og på jord, gå derfor ut og gjør alle folkeslag til disipler, idet Dere døper dem til Faderens og Sønnens og den Hellige Ånds navn, og lærer dem å holde alt det jeg har befalt dere. Og se, jeg er med dere alle dager inntil tidsalderens ende." (Matt. 28, 18–20)

Verdensmisjonsoppdraget ble gitt til jødene, og det er en misforståelse å si og mene at det er blitt gitt eller overtatt av kirken. Det var Israel som fikk dette oppdraget av Gud, og selv om jødene sviktet, så står Guds kall til folket ved lag. Etter at menigheten eller den sanne kirke er blitt opprykket til Gud, etter at domstiden (høsten) er begynt på jorden, og etter at jødene har gitt seg over til Gud som folk og nasjon, så vil vi bli vitne til den fantastiske foreteelsen at troende jøder tar over den kristne forkynnelsen i den siste delen av Guds-rikets hemmelighetstilstand på denne jord. Denne forkynnelsen blir en riktig forkynnelsen i og med at de både forkynner frelsen i Jesus Kristus, og at de forkynner riket for Israel. Da er de altså kommet på sin rette plass igjen som formidlere for Guds ord og Guds ordninger, men det leie og det fatale er at ca. 2000 år er gått uten at jødene har kunnet være aktivt med i utbredelsen av Guds-riket og Guds ordninger i alle disse år. "Og dette evangelium om riket (det konkrete 1000-års-riket) skal forkynnes over hele jorderike som et vitnesbyrd for alle folkeslag, og da skal enden (tidsalderens ende) komme." (Matt. 24, 14)

"Og først må evangeliet forkynnes for alle folkeslag." (Mark. 13, 10)

Hvordan kan vi vite at det er jødene som skal være formidlere for denne forkynnelsen og ikke kirken eller menigheten? Dette er enkelt å svare på, men likevel er det så viktig at dette blir rett forstått og rett forkynt. Dette er en av nøklene til en riktig og full forståelse av menighetens forhold til Israel.

For det første er Matt. 24 sagt til jødene og ikke til kirken.

For det andre angår hele konteksten fra vers 9 og ut kapitlet den store trengsel, og menigheten er på det tidspunktet ikke på jorden, men er opprykket til Gud i himmelen. (1. Tess. 1, 10 og Joh. Åp. 3, 10)

I full overensstemmelse med Matt. 24, 14 står det også i Lukas at, etter at trengselstiden for Israel og for verden forøvrig er begynt, så kommer 1000-års-riket. "Således skal også dere (jødene), når Dere ser dette skje, vite at Guds rike er nær." (Luk. 21, 31)

Etter at jødene er blitt omvendt til Jesus, og etter at Jesus er kommet tilbake, skal altså jødene fortsette sitt kall som verdensmisjonærer og i hast gå ut i all verden

og forkynne evangeliet om riket som et vitnesbyrd. Etter at dette er skjedd, skal den nye tidsalder komme, det konkrete og historiske 1000-års-riket, med Jesus som konge ut ifra Jerusalem. Se Matt. 22, 1–10.

Lignelsen om kongesønnens bryllup forteller oss for det første om jødenes forkynnelser blant sine egne i den første kristne tiden.

For det andre forteller den om jødenes slapphet og passivitet overfor innbydelser om å komme til bryllupet, som er det samme som 1000-års-riket.

For det tredje forteller den oss om Jerusalems ødeleggelse vers 7.

For det fjerde forteller den oss om hvordan jødene vil ta opp igjen forkynnelsen i sluttfasen av hemmelighetstilstanden for riket. Og denne forkynnelsen skal gå ut til hedningene. Dette er det samme som Matt. 24, 14 omhandler.

“Og Jesus tok atter til orde og talte til dem i lignelser og sa: Himlenes rike er å ligne med en konge (Gud) som gjorde bryllup for sin sønn (Jesus). Og han sendte sine tjenere ut for å be de innbudne (jødene) komme til bryllupet, men de ville ikke komme. Atter sendte han andre tjenere ut og sa: Si til de innbudne: Se, jeg har gjort istand mitt måltid, mine okser og mitt gjøfe er slagtet og alt er ferdig, kom til bryllupet (1000-års-riket). Men de brydde seg ikke om det og gikk sin vei, den ene til sin åker, den annen til sitt kjøpmannskap, og de andre tok fatt på hans tjenere, hånte dem og slo dem i hjel. Men kongen ble harm, og sendte sine krigshærer ut og drepte disse manndrapere og satte ild på deres by. (Jerusalems ødeleggelse år 70 e.Kr.) Deretter sier han til sine tjenere (det er fortsatt jødene han taler til, men nå de frelste jøder ved avslutningen av vår tidshusholdning): Bryllupet er vel ferdig, men de innbudne (de vantrø jøder) var det ikke verd, gå derfor ut på veiskjellene (ut til hedningene) og be til bryllups så mange Dere finner. Så gikk da disse tjenere ut på veiene og fikk sammen alle dem de fant, både onde og gode, og bryllupshuset ble fullt av gjester.” (Matt. 22, 1–10)

De som ikke vil ta imot denne forkynnelsen og dette budskapet, de skal Jesus selv fordømme når han kommer tilbake, og de skal ikke få anledning til å være medlemmer i 1000-års-riket her på denne jord. “Men når Menneskesønnen kommer i sin herlighet og alle englene med ham, da skal han sitte på sin herlighetstrone (i Jerusalem). Og alle folkeslag skal samles for hans åsyn, og han skal skille dem fra hverandre, likesom hyrden skiller fårene fra gjetene, og han skal stille fårene (de frelste) ved sin høyre side, men gjetene (de ufrelste) ved den venstre. Da skal kongen si til dem ved sin høyre side: Kom hit, Dere min Faders velsignede! arv det rike (1000-års-riket) som er beredt dere fra verdens grunnvoll ble lagt.” (Matt. 25, 31–34)

Men det er ikke bare de vantrø hedninger som ikke kommer inn i riket. Dette gjelder også de vantrø jøder. At vantrø hedninger ikke kommer inn, det er naturlig og forståelig, men at rikets barn ikke kommer inn, det er en katastrofe — for 1000-års-riket er jo først og fremst jødenes rike og et tilbud til dem, men vi hedninger får jo også nytte godt av det dersom vi stiller oss slik at vi kan få innpass i dette riket. Og det bestemmer vi selv — både jøder og hedninger. Det er valget i tiden som bestemmer hvor vi skal tilbringe evigheten.

“Men jeg (Jesus) sier dere (jødene) at mange skal komme fra øst og fra vest og sitte til bords med Abraham og Isak og Jakob i himlenes rike (1000-års-riket), men rikets barn (jødene) skal kastes ut i mørkret utenfor, der skal være gråt og tenners gnissel.” (Matt. 8, 11–12)

“Menneskesønnen skal utsende sine engler, og de skal sanke ut av hans rike alt det som volder anstøt, og dem som gjør urett, og de skal kaste dem i ildovnen, der skal være gråt og tenners gnissel. Da skal de rettferdige skinne som solen i sin Faders rike (1000-års-riket). Den som har ører, han hører!” (Matt. 13, 41–43)

“Der skal være gråt og tenners gnissel når Dere (jødene) får se Abraham og Isak og Jakob og alle profetene i Guds rike, men dere selv kastet utenfor.” (Luk. 13, 28)

I tillegg til det som allerede er nevnt om jødenes rolle som verdensmisjonærer etter at nådens tidshusholdning er avsluttet og i 1000-års-riket, så må vi huske på at dette er i full overensstemmelse med de mange gammeltestamentlige profetier og løfter om dette.

“Og det skal skje i de siste dager, da skal fjellet der Herrens hus (templet) står, være grunnfestet på toppen av fjellene og høyt hevet over alle høyder, og alle hedningefolk skal strømme til det. Og mange folkeslag skal gå avsted og si: Kom, la oss gå opp til Herrens berg, til Jakobs Guds hus, så han (Jesus) kan lære oss sine veier, og vi ferdes på hans stier. For fra Sion skal lov utgå, og Herrens ord fra Jerusalem. (Esaia 2, 2–3)

“Og mange hedningefolk skal gå avsted og si: Kom, la oss gå opp til Herrens berg og til Jakobs Guds hus, så han kan lære oss sine veier, og vi kan ferdes på hans stier. For fra Sion skal lov utgå, og Herrens ord fra Jerusalem.” (Mika 4, 2)

Disse mektige vitnesbyrd forteller oss at jødene ikke bare skal være verdensmisjonærer i 1000-års-riket, de forteller oss også at hedningefolkene frivillig og av seg selv skal komme til Jerusalem for å tilbe Jesus der. Det konkrete 1000-års-riket blir på denne måten glanstiden av tidshusholdningene på denne jord. Det blir en tidshusholdning da det blir et intimt samarbeid mellom himmelen (Guds bolig) og jorden, og hvor alt er gjenopprettet som profetene talte om.

Paulus beskriver denne tidshusholdningen på følgende måte: “idet han (Gud) kunngjorde oss sin viljes hemmelighet etter sitt frie råd, som han fattet hos seg selv om en husholdning (1000-års-riket) i tidenes fylde at han atter ville samle alt til ett i Kristus, både det som er i himlene og det som er på jorden. (Efes. 1, 9–10)

Det er ikke bare det at jødene skal være verdensmisjonærer i slutten av Guds rikets hemmelighetstilstand, de skal også fortsette evangeliseringen i selve Israel — en oppgave som de også sviktet, og som fra deres side har ligget nede i snart 2000 år. “Men når de (hedningene i den store trengsel) overgir dere, da vær ikke bekymret for hvorledes eller hva Dere skal tale, for det skal gis dere i samme stund hva Dere skal tale. For det er ikke Dere som taler, men det er deres Faders Ånd som taler i dere . . . Men når de (hedningene) forfølger dere i den ene by, da fly til den andre, for sannelig sier jeg dere: Dere skal ikke komme til ende med Israels byer før Menneskesønnen kommer.

(til dom og til opprettelse av 1000-års-riket)" (Matt. 10, 19–20 og 23)

Som vi sa innledningsvis under punkt fem, så forandret forkynnelsen både siktemål og karakter etter at jødene ikke ville ta imot Jesus og være budbærere for Guds-ordet i det kongkrete Guds-riket. Dette gjaldt både omfanget av forkynnelsen, som vi allerede har påvist i og med at verdensmisjonærene, jødene, ble satt inn på et side-spor i frelseshusholdningen, og dette gjaldt også forkynnelsens karakter. I og med at jødene ikke ville være bærere for verdensmisjonsoppdraget, så forsvant også denne oppgaven, og vi fikk forkynnelsen om utkallelsen av Jesu legeme. Denne tar ikke sikte på at alle folkeslag skal omvende seg — dette er en umulighet i vårtidshusholdning — men den tar derimot sikte på å ta ut medlemmer til Kristi hemmelige legeme, som består både av frelste jøder og frelste hedninger i denne tidshusholdningen. "For løftet hører dere (jødene) til og deres barn og alle dem (hedningene) som bor langt borte." (Ap.gj. 2, 39)

"Simeon (Peter) har fortalt hvorledes Gud fra først av drog omsorg for å få et folk av hedninger (utkallelsen av menigheten) for sitt navn." (Ap.gj. 15, 13)

Av dette ser og forstår vi at både forkynnelsens omfang og karakter er begrenset i vår tidshusholdning. Kirken eller de kristne har fått det oppdraget å forkynne Kristus og nådens evangelium om at synden er sonet og gjelden betalt, slik at alle som vil, kan oppnå frelse ved å tro på Jesus. Den tjenesten vi er satt inn i heter "forlikelsens tjeneste", og i den skal også vi forsøke å nå så langt utover til hedningene som råd er, slik at så mange som mulig av hedningene kan bli medlemmer i Jesu mystiske legeme. Men vi kan ikke vente å nå ut til alle hedningefolk i vår tidshusholdning. Bibelen forteller oss dette tydelig at den egentlige verdensmisjon er det jødene som skal forestå og være formidlere av.

Som vi allerede har sagt, har kirken ikke fått den virkelige verdensmisjonsopp-gaven, men "forlikelsens tjeneste", og når Jesu mystiske legeme er fulltallig, kommer Jesus ned i lufthimmelen og henter sin menighet til seg, og da skal vi bestandig være sammen med Herren. "Men alt dette er av Gud, som forlikte oss med seg selv ved Kristus og gav oss forlikelsens tjeneste, fordi Gud i Kristus forlikte verden med seg selv, så han ikke tilregner dem deres overtredelser og har nedlagt i oss ordet om forlikelsen. Så er vi da sendebud i Kristi sted, som om Gud selv formante ved oss, vi ber i Kristi sted: La dere (alle mennesker) forlike med Gud. Han som ikke visste av synd, har han gjort til synd for oss, forat vi i ham skal bli rettferdige for Gud." (2. Kor. 5, 18–21)

Jeg har i denne artikkelen behandlet en del aspekter angående forholdet mellom menighetens tidsperiode og 1000-års-riket. Jeg vil i det følgende poengtere hvorfor det er så viktig at vi skiller mellom disse to tidshusholdningene.

For det første lever vi i sluttfasen av nådens tidshusholdning, i og med at Gud fører jødene hjem igjen til landet, Eretz Israel. Dette at Gud fører jødene hjem igjen, er det største bevis vi har i dag på Guds allmakt og eksistens, at han holder det han lover, og at det profetiske ord går i oppfyllelse slik som det er gitt oss — konkret

og direkte. Etter som frafallet bare mer og mer sprer seg og blir omfattende både i den kristne kirke (liberal og ateistisk teologi) og i kristenheten ved fornektelse av de kristne sannheter og ved antikristen oppførsel, så vil Israel og jødene mer og mer by seg fram som bærere av Guds-rikets tanker og ideer i framtiden.

Av det som er nevnt ovenfor, er det derfor så viktig at vi har et rett og positivt syn på Israel og deres plass i frelseshusholdningene. Dersom dette skjer, forstår vi bedre Guds planer med sitt eget utvalgte folk, jødene, og da forstår vi også at når Gud nå fører dem inn igjen, så er nådens tidsalder i ferd med å ebbe ut, hva som gjelder den jordiske fasen av denne. Den sanne menighet skal til himmelen og få lønn for sin trofasthet, mens de frelste jøder i endens tid skal være Guds folk på jorden. "Lær en lignelse av fikentreet (bilde på Israel): Så snart det kommer saft i dets grener (nasjonale hjemvenden), og dets blader springer ut, da vet dere at sommeren (1000-års-riket) er nær." (Matt. 24, 32)

For det andre er det riktige forholdet mellom menighetens tidsperiode og 1000-års-riket svært så lite kjent og enda mindre forkynt. Dette kommer av at de aller fleste teologene og mange av forkynnerne ikke skiller mellom disse to periodene, men mener fortsatt at menigheten (kirken) har overtatt jødenes rolle og jødenes løfter. Men så viser det seg plutselig at Gud er slik som han har sagt i sitt ord at han er. Nemlig: At han for det første har gitt oss det profetiske ord som et lys som skinner på et mørkt sted (framtiden), og for det andre at han holder det han lover — både til menigheten og til jødene.

Jødene s hjemvenden til Israel i dette århundre forvirrer sant nok det teologiske systemet, som stort sett er galt når det gjelder en riktig forståelse av forholdet mellom menigheten og jødene, men Gud tar ikke hensyn til det som er galt — det skal bort. Han har bundet seg til det profetiske ord og til de forskjellige løfter, og det er dette han er interessert i å holde seg til. Han er i det hele tatt ikke interessert i å holde seg til eller forsvare et teologisk system som både er galt og avleggs i forhold til det profetiske ord.

Hva som gjelder Guds-riket i vår tidsperiode, nådens eller menighetens tid, så er dette ikke noe konkret rike, men et "nåde-rike", som en ikke kan se med sine egne øy-

ne. Guds-riket i vår tidsperiode er skjult til stede i en hemmelighetstilstand, og medlemmene er alle mennesker, både jøder og hedninger, som har den Hellige Ånd til innsegl og pant til forløsningens dag (Jesu gjenkomst for menigheten). (Efes. 4, 3)

Hva som gjelder Guds-riket i framtiden, så skal dette bli et konkret og fast historisk Guds-rike, 1000-års-riket, med Jesus som konge og de frelste jøder som hovedbærere for dette riket ut ifra Jerusalem og Israel. Vi ser fram til og gler oss til det nye som kommer. Vi ser fram til den konkrete manifestasjon av Guds-riket på jord, og i denne vår glede vil vi være med på å peke på Guds planer med jødene og på en ny

og revidert forståelse av det profetiske ord og av Guds-riket på denne jord.

Gud har ikke forkastet sitt folk jødene. Han fører dem fram gjennom frelseshistorien og frelsetidshusholdningene, som en god hyrde som vokter sin hjord. Gud har store og gode planer med jødene i Midt-Østen, og han fører dem fram i full forståelse med det profetiske ord. Ja, ikke bare det, men mye av det profetiske ord er allerede blitt historie og samtidshistorie i Israel. Er det da ikke snart på tide at vi ser og forstår at Israels Gud er Historiens Herre, og at historiens forløp går slik som han har bestemt. Det som vi mennesker har funnet på i løpet av historiens gang vil vise seg bare å være små krusninger på historiens overflate, som på ingen måte vil få varig verdi eller være i stand til å forandre historien. Gud har bestemt historiens hovedtrekk for lenge siden, og når vi mennesker forsøker å forandre historien eller bygge storverk på jorden, så dilter vi bare etter vår Herre, som går foran og bestemmer retningen. Og historiens retning går imot jødene og Israel. Verden vil bare bli mer og mer opptatt av jødene — både på godt og vondt. Og skjult bak jødene i Midt-Østen ligger Guds-riket i sin synlige og konkrete manifestasjon. Viber om at så mange som mulig må få se og forstå dette.

Tingvoll den 18. april 1981

Oskar Edin Indergaard

DEL III
ISRAEL OG GUD

HVA GALT HAR JØDENE GJORT?

Ja, en må uvilkårlig stille dette spørsmålet når en leser jødefolkets historie og ser hvordan dette lille, ensomme og fortapte folket er blitt forfulgt og hundset gjennom de mange år. Usikkerhet for morgendagen og et nedverdigen liv i ghettoene har vært det faste holdepunkt for de fleste av dem. I det kristne Europa har dette lille og forsvarsløse folket stadig vært på flukt fra sine overlegne fiender, som har gjort med dem hva de selv måtte ønske — uten at jødene har hatt den ringeste anledning til å forsvare seg. Det er i det hele tatt et G u d s u n d e r at det eksisterer en eneste jøde, at jødene har beholdt sitt språk, sin religion og sin identitet, og at de ikke er blitt assimilert blant fremmede folkeslag i disse ugjestmilde og nedverdigen- de utlendighets år, men slik har det ikke gått. Da tiden var inne til det, hentet Herren dem på underfullt vis ut fra fengslene, tilintetgjørelsesleirene, ghettoene og diasporaen og "bar dem på ørnevinger" hjem til landet — Eretz Israel — hvor de er kommet for å bli.

Men, tilbake til spørsmålet og utgangspunktet: Hva galt har jødene gjort? Jo, de har gjort en del tabber og feil opp gjennom sin historie i sitt forhold til den eneste sanne Gud, Jahve, og jødenes ulydighet har bl.a. gitt seg utslag i 2 bortvisninger fra landet som Gud lovet Abraham og hans etterkommere. Bortvisningen til Babylon varte i bare 70 år. Den siste bortvisningen "til alle folkeslag" har vart snart 2000 år, og dette var straffen fra Gud for at de ikke var villige til å ta imot Kristus som sin frelser og konge og ta imot det konkrete Gudsriket, riket for Israel eller 1000-års- riket som ble tilbudt dem. Denne siste ulydigheten hadde k a t a s t r o f a l e f ø l g e r både for jødene og for hedningene i og med at den konkrete opprettelse av Guds-riket på denne jord er blitt utsatt i snart 2000 år. Tenk hvilke lidelser verden kunne ha vært spart for dersom jødene hadde tatt imot Kristus, da han kom første gangen.

— — —

Det er altså ikke nok at Gud har straffet dem på denne måten og latt dem leve i diasporaen i alle disse år, men vi (de kristne) har lagt sten til jødenes byrde, satt oss i Guds sted og straffet dem med de forferdeligste straffedommer. Vi har s t o r s k y l d på oss for våre feilgrep mot jødene, og vi skylder dem alt i et forsøk på å gjøre godt igjen noe av alt det onde som vi har gjort mot dem, men vi fortsetter bare med å føre falsk propaganda og falskt vitnesbyrd mot jødene, holder igjen øynene når de er i vanskeligheter og nekter dem livsviktige varer som f.eks. olje når de er presset av sine fiender — slik som de er nå.

Det ligger en G u d s s t r a f f over den person og det folk som ikke er villig til å hjelpe jødene. "Og jeg vil velsigne dem som velsigner dig, og den som forbanner

dig, vil jeg (Gud) forbanne, og i dig skal alle jordens slekter velsignes." (1. Mos. 12. 3)

Ingen stat og ingen nasjon har en slik lidelseshistorie å vise til som jødene. Leon Pinsker uttaler seg om dem på denne måten: "Jødene har en fortid, en historie, en felles ublandet avstamning, en uttryddelig livskraft, en urokkelig tro, og en eksempelløs lidelseshistorie å oppvise. Mer enn noen annen nasjon har folkene forsyndet seg mot dem."

En må jo uvirkelig spørre: Hva er årsaken til dette hav av antisemittisme eller antisionisme, som det nå heter? Disse to benevnelsene går ut på akkurat det samme selv om man har funnet det formålstjenlig å bytte ut det førstnevnte begrepet med det sistnevnte. Og siktemålet er nå som alltid: Et stadig og vedvarende forsøk på å undertrykke, ydmyke, ødelegge for, pine, plage, ta livet av jødene og forsøke å ødelegge den jødiske identitet.

Når det imidlertid viste seg at det store flertall av jødene nektet å oppgi sin identitet og la seg assimilere blant de fremmede folk, men derimot tok sitt gamle land i eie igjen fra 1948, går nå forsøkene ut på både å ta knekken på dem ved krig og ved å isolere dem politisk, kulturelt og handelsmessig. Og dette er også Norge med på å gjøre — vi som selv for noen år tilbake var truet av en stormakt og måtte kjempe for vår frihet — og vet hva det vil si å være liten.

Dypest sett er disse forsøkene på å ødelegge for jødene opp gjennom den verdslige historie et krampaktig og lite heldig foretagende fra denne verdens fyrste — som er Satan — om å forpurre og ødelegge Guds planer — både med Israel og verden forøvrig. Da Nietzsche sa: At Gud var død, var det en naturlig konsekvens av dette at Hitler forsøkte å utrydde Guds folk med alle midler, men også dette blodige og grufulle anslaget mot jødene slo feil, og jødene står — som de alltid har stått — ved gravene til sine fiender, og bare venter på det neste som måtte komme — i bønn til ham som de tror på.

Andre Schwartz-Bart har skildret jødernes tillit til Gud i vanskelige situasjoner på en fin og stemningsfull måte i sin bok, Den siste rettferdige, der vi møter jødene i gasskamrene: "Da gassteppet hadde dekket alt sammen, ble det stille omkring et minutt under gasskammerets svarte himmel, en stillhet som bare ble brutt av høye hosteanfall og av de siste livsytringene fra dem som alt var så langt inne i dødskampen, at de ikke lenger kunne hoste. Så lød kvadet, først som en liten bekk, siden som en mektig og majestetisk flom som ingen kunne stanse, det kvadet som gjennom historien hadde lydt ut av røyken fra brannene og ut av flammene fra bålene, det gamle kjærlighetskvadet som jødene — som i to tusen år ikke hadde båret sverd og verken hatt krigerske konger eller fargete slaver — hadde skrevet med blod på jordens harde skorpe. Det fylte hele gasskammeret og beseiret dets bunnløse kaldflir: "CHEMA ISRAEL ADONAI ELOHENOU ADONAI EH OTH . . . Hør Israel, Den evige er vår Gud, Den evige er en. Å Herre, ved din nåde gir du de levende deres føde, og ved din store barmhjertighet lar du de døde gjenoppstå, og du støtter den svake, helbreder de syke, bryter slavens lenker og holder trofast dine løfter til dem som sover i støvet. Hvem er som du, å barmhjertige Fader, og hvem kan ligne deg?"

Jeg tror ikke at de som har kjempet mot jødene, og som fremdeles gjør det, er

fullt klar over hva de har innlatt seg på. De kjemper ikke bare mot jødene, men også mot den evige Gud, jordens og himmelens skaper og opprettholder. Det er han som kjemper for jødene og fører dem fram i full forståelse og i overensstemmelse med sine planer, sin frie vilje og det profetiske ord. "Herren skal stride for dere, og Dere skal være stille." (2. Mos. 14, 14)

Slik går dette gåtefulle folket gjennom historien i de mange år som de som er få, men likevel er mange; som de som taper, men likevel vinner, som de som er sørgmodige, men likevel glade, som de som ingenting eier, men eier alt, for Gud har valgt dem ut til å være hans eiendomsfolk framfor alle andre folk på jorden. Når Gud er for jødene, hvem er da imot dem?

Det er denne hemmelige kunnskapen om at Gud har en spesiell plan og et siktemål med alt som skjer med jødene — enten det gjelder den enkelte eller de mange — som gjør jøden annerledes og irriterende sterk og rank i sin motgang. Enhver jøde bærer på denne hemmelige kunnskapen i sitt sinn: At Gud er med ham og vil noe spesielt med hans liv, og det er også dette som tirrer hans motstandere, driver dem til et grenseløst hat og raseri mot ham, og som gjør at de slår, underkuer, mishandler, jager, sjenerer og til slutt slår ham i hjel. Men det er ikke den som slår i hjel som er den sterkeste og er seierherre — slik har det aldri vært i historien — men den sterkeste er den som blir ødelagt, for Gud skal dømme med rettferdighet og reise ham opp på den store og forferdelige dagen (dommens dag) da alt som er skjult i mørket, skal fram i lyset.

Lion Feuchtwanger har også vært inne på lignende tanker og skriver: "Både de små og store blandt jødene, både de frie og underkuede, de som var langt borte og de som var nær, de kjente alle denne lære om maktens tomhet. Ikke med tydelige ord, ikke håndgripelig, men som en virkelighet i blod og følelser. Det var denne hemmelige kunnskap som plutselig la det gåtefulle, milde, overlegne smil om munnen på dem, det smilet som tirret deres fiender dobbelt, fordi de tydet det som frekkhet, og fordi all redsel og tortur prellet av på dem. Det var denne hemmelige kunnskap som forente jødene og smeltet dem sammen, det var ikke noe annet. Denne hemmelige kunnskap var Bokens lære."

Enhver jøde er med dette et levende vitnesbyrd overalt i verden på at Gud er til — for jødene er jo Guds utvalgte folk — og at Kristus er deres kjødelige bror. Ved sin blotte eksistens peker de derfor på den eneste sanne Gud og ham som Gud utsendte, Jesus Kristus. Og til tross for at de feilet ved ikke å ta imot Jesus Kristus som sin frelser og konge, da de fikk tilbudet om det for snart 2000 år siden — og dette er deres store feil og svikt som Gud har straffet dem for — er de likevel med på å forkynne en del av det glade budskapet og med på å peke på Gud og Kristus i en mørk verden, som fremdeles ligger i det onde.

Når alt kommer til alt, er det en fordel og en rikdom for verden at jødene har vandret blant oss i disse mange år, og en enda større rikdom skal det bli for den øvrige verden når de nå er kommet hjem til sitt gamle og lovede land, for Guds-riket skal stråle ut over hele verden fra Jerusalem av. Men først må kongen (Jesus) komme, og han kommer når det jødiske folk ber ham om å komme.

“Se, deres (jødenes) hus skal lates dere øde. For jeg sier eder: Fra nå av skal Dere ikke se meg (Jesus) før Dere sier: Velsignet være ham som kommer i Herrens navn.” (Matt. 23, 38–39)

Til tross for de åpenbare fordeler det har vært for verden å ha hatt Guds utvalgte folk boende i blant oss i diasporaen, har vi (hedningene) behandlet dem ille og lagt store hindringer i veien for dem. Ved vår simple opptreden mot dem gjennom snart 2000 år har vi alle sammen en kollektiv skyld overfor jødene og står i stor gjeld til dem — en gjeld av himmelskrikende urettferdighet — som aldri kan bli betalt tilbake eller bli gjort god igjen.

På verdensmisjonskonferansen i Edinburgh i 1910 ble følgende vedtak fattet, og dette bør være retningsgivende og forpliktende for oss. “De kristne har ikke bare inntatt en likegyldig holdning overfor jødene, men en bitter fiendtlig holdning. Det er nødvendig å gjøre den ringeakt og urettferdighet god igjen, som den kristne kirke har vist mot den rase, som deres egen religionsstifter ble født i, og hvor han vant sine første disipler.”

Paulus bringer også inn et nytt argument hva som gjelder de fordeler som hedningene har hatt, ved at jødene ikke tok imot Jesus Kristus som sin Messias. Ved jødernes fall (forkastelse av Jesus) ble frelsen tilbudt hedningene, som utgjør hoveddelen av menigheten som er Jesu legeme, der han er hodet og vi lemmene. “Jeg sier altså: Har de (jødene) da snublet for å falle? Langt derifra, men ved deres fall er frelsen kommet til hedningene, forat dette skal vekke dem til nidkjærhet, men er deres fall en rikdom for verden, og er tapet av dem en rikdom for hedningene, hvor meget mere da deres fylde.” (Rom. 11, 11–12)

Nei, de har ikke snublet for å bli liggende. Herren skal reise dem opp igjen — som folk og nasjon — og da skal de bli et velsignelsens midtpunkt i verden, og da er også kongen — Jesus-Kristus-Messias kommet på plass og er blitt innsatt i Jerusalem hvorfra han skal herske over alle folkeslag med rettferdighet — i samsvar med sine egne lover. Og vi, både jøder og kristne, ser fram til disse herlige tider da Herren skal gjenopprette alt det som er gått i stykker og lege sitt folk Israel fra deres fall — og disse tider er så smått begynt å gå i oppfyllelse i og med at jødene er kommet hjem til sitt gamle og lovede land. Vi takker Gud for det. I sin tid gjør han alt stort og fullkomment.

“For et barn er oss født, en sønn er oss gitt, og herredømmet er på hans skulder, og han kalles under, rådgiver, veldig Gud, evig fader, fredsfyrste. Så skal herredømmet bli stort og freden bli uten ende over Davids hus og over hans kongerike, det skal bli støttet og oppholdt ved rett og rettferdighet, fra nå av og til evig tid, Herren, herskarenes Guds nidkjærhet skal gjøre det.” (Esaïas 9, 6–7)

Tingvoll den 1. febr. 1979
Oskar Edin Indergaard

JØDEFOLKETS LIDELSER

Ikke noe folk i historien har lidt så mye som jødene. Hele tre ganger har nærmest hele folket vært henvist til landflyktighet, og hele tre ganger har Gud på underfullt vis ført dem tilbake til sitt eget land, som han selv har gitt dem. "Den dag gjorde Herren en pakt med Abram og sa: Din ætt gir jeg dette landet, fra Egyptens elv like til den store elv Frat" (Eufrat). (1. Mos. 15, 18) Videre heter det i 1. Mos. 17, 8 at landet skulle være "til en evig eiendom."

Hva er så grunnen til at Gud fører jødene fram og tilbake på denne måten og ikke lar dem få bo i det landet som de har fått "til en evig eiendom?" Svaret er ganske enkelt. Gud må straffe folket på grunn av ulydighet, men han holder likevel fast på sitt løfte og sine løfter, og han fører hele verdensutviklingen med fast hånd i samsvar med sine egne tanker, ideer og sitt eget tidsskjema, så det behøver vi ikke å tvile på, men han tar tiden til hjelp. Han har i det hele tatt god tid han som "er fra evighet og til evighet."

Jesus visste jo fra begynnelsen at han skulle "lide meget og forkastes av de eldste, yppersteprestene og de skriftlærde, slås i hjel og oppstå på den tredje dag," (Luk. 9, 22), og han visste at det store flertall av folket også ville forkaste ham — og det til tross for at han gjorde Guds gjerninger midt i blant dem.

Forkastelsen av Jesus som Messias var også i samsvar med profetiene i GT, men forsoningssiden ved Messias hadde det store flertall av det jødiske folk — med sine religiøse ledere i spissen — glemt. Men de stille eller de åndelige i Israel forstod også denne siden ved Messias, og gamle Simeon uttalte i templet da Jesus ble båret dit for å omskjæres: "Og Simeon velsignet dem, og sa til hans mor Maria: Se, denne er satt til fall og oppreisning for mange i Israel, og til et tegn som blir motsagt, men også din sjel skal et sverd gjennomstinge, forat mange hjerters tanker skal åpenbares." (Luk. 2, 34—35)

Jesus var oppmerksom på at jødene ville forkaste ham, og han var også smertelig oppmerksom på den straffen jødene utsatte seg for ved å si nei til herlighetens Herre. Jesus var veldig lei seg for dette at jødene ikke ville ta imot ham som konge og frelser, men han kunne ikke tvinge dem til det, og han gråt åpenlyst da han så Jerusalem. "Og da han kom nær og så byen, gråt han over den og sa: Visste også du, om enn først på denne din dag, hva som tjener til din fred. Men nå er det skjult for dine øyne. For de dager skal komme over deg da dine fiender skal kaste en voll opp om deg og kringsette deg og trenge deg fra alle sider, og slå deg til jorden og dine barn i deg, og ikke levne sten på sten i deg, fordi du ikke kjente din besøksstid." (Luk. 19, 41—44)

Videre sier Jesus om jødene og deres lidelser i Luk. 21, 24: "Og de skal falle for

sverds egg og føres fangne til alle folkeslag, og Jerusalem skal ligge nedtrådt av hedninger, inntil hedningenes tider er til ende.”

Dette som er nevnt ovenfor, er altså rammen om jødenes lidelser og historie fra år 70 e. Kr. og fram til i dag, og grunnen til dette var og er at de forkastet Jesus som Messias. I det hele tatt er jødenes historie en sammenhengende lidelseshistorie hvor hver dag er blitt beseglet med underkuelse, fornedrelse, bespottelse, forakt, avsky, hån og jødisk blod. Dette var altså prisen de måtte betale fordi de forkastet herlighetens Herre, og denne prisen er av en slik beskaffenhet at de må betale den fullt ut. Den veien jødene måtte begynne å vandre på, den må de gå helt fram — og de må gjøre det alene — men ved veiens slutt står ”han som de har gjennomstunget,” og han vil frelse dem når den tid kommer.

Vi skal imidlertid presisere tre ting før vi går videre, idet vi henviser til Bibelsteder som bevis for våre påstander og utsagn. For det første har Gud måttet straffe jødene både i gammeltestamentlig og i nytestamentlig tid på grunn av deres ulydighet mot ham: ”Hvem har overgitt Jakob til plyndring og Israel til røvere? Var det ikke Herren han som vi syndet mot, og på hvis veier de ikke vilde vandre, og på hvis lov de ikke hørte? Så utøste han over dem sin brennende vrede og en voldig krig, den satte dem i brand rundt omkring, men de forstod det ikke, den brente dem, men de la det ikke på hjerte.” (Esaïas 42, 24–25)

For det andre må Israel selv utstå straffelidelsen for det de har gjort mot Herren og selv drikke den vredesskål som Herren har gitt folket. ”Våkn op, våkn op, stå op, Jerusalem, du som av Herrens hånd har fått hans vredes beger å drikke. Det store tumlebeger har du drukket ut til siste dråpe. . . Så sier Herren, din Gud, som fører sitt folks sak: Se, jeg har tatt tumlebegeret ut av din hånd, mitt store vredesbeger skal du ikke mere drikke av.” (Esaïas 51, 17 og 22.)

For det tredje må vi være oppmerksomme på at vi — hedningene — i tillegg til Guds straffedommer over Israel har tatt oss selv til rette og tilført Israel straff og begått skjenselsverk mot jødene som på ingen måte er i tråd med Guds planer for dette folket. Så vi kan altså ikke unnskyldes oss med at alt det onde som er skjedd med Israel og jødene, er uttrykk for Guds plan og vilje med folket og landet. ”Og engelen som talte med meg, sa til meg: Rop ut disse ord: Så sier Herren, hærskares Gud: Jeg er såre nidkjær for Jerusalem og Sion, og såre vred på de trygge hedningefolk, for jeg var bare litt vred, men de hjalp til med ulykken.” (Sak. 1, 14–15)

Abelard sier om jødene i diasporaen: ”Ingen nasjon har noensinne lidt slik for Gud. Spredt blant alle nasjoner, uten konge eller verdslig fyrste trykkes jødene av tunge skatter som om de hver dag på nytt må betale løsepenger for sitt liv. Man ser det som en Gud velbehagelig gjerning å mishandle jødene. For Guds hat er den eneste forklaring de kristne kan finne på det fangenskap jødene lider under. Jødenes liv er betrodd deres grusomste fiender. Ikke engang i søvne slipper de unna sine redselsdrømmer. Himmelen er deres eneste sikre tilfluktssted. . . ”

Nå er det ikke alle som liker å høre at jødenes elendighet i diasporaen har sammenheng med folkets ulydighet mot Gud og folkets forkastelse av Jesus som deres Messias, men slik er det likevel. Gud har bestandig straffet

folket når det ikke har villet gå på Herrens veier i samsvar med Guds planer. Jeg vil referere hva Erich Sauer skriver om dette: "Israel må jo forstumme, når en spør det i dag: "Si meg, hvordan kan det ha seg at den evige (Gud) sendte fedrene ut av landet til Babel til bare 70 års fangenskap på grunn av all den vederstyggelighet og avgudsdyrkelse de hadde forurenset det hellige land med i århundrer, mens Israel nå allerede i over 1800 år har vært spredt blant alle folk, og Jerusalem, den store konges stad, er nedtrådt av hedninger til denne dag?" Hva er det for en stor og forferdelig blodskyld, som fremdeles holder dem langt borte fra de fredelige boliger i fedrenes land? Men Israel vil ikke vite det.

Og dog er nettopp deres forferdelige feiltagelse når det gjelder Messias, årsaken til ulykken. Den jødiske sjels hat til korset har gjort dem til en smertende brodd i verden. Stadig står det jødiske folk under "korsfluktens forbannelse." Jødens stadige rastløshet og fredløshet skyldes at han aldri i sitt indre er blitt ferdig med Jesu Kristi skikkelse. Flukten for korset har gjort ham til en hjemløs flyktning i verden. Opprøret mot korset har latt ham bli en anfører i alt opprør på jorden mot Gud. Men også her er det jødiske folks videre bestående en av historiens gåter. De lover som behersker andre folks liv, lar seg til dels forklare historisk-filosofisk. Men Israels utvikling spotter all forklaring. For Israel er tross alt Jehovas folk, og Herren, dets Gud, er en Gud som skjuler seg. (Esaia 45, 15)

Hver jøde er en vandrende hemmelighet."

Som vi vet kulminerte jødeforfølgelsene og jødernes lidelser under nazistenes styre i Tyskland fra 1933–1945 da 6 millioner jøder ble drept under de forferdeligste omstendigheter. Dersom en leser de offentlige rettsdokumenter fra Nürnberg-prosessen, får en et uhyggelig innblikk i "herrefolkets" forferdelige gjerninger mot jødene, som ikke krevde noe annet enn å få leve i fred, og som heller ikke hadde noe å stille opp mot verdens "sterkeste" militærmakt. De var prisgitt sine fiender mens verden rundt dem — stort sett — lukket sine øyne for det som skjedde. I barneåret 1979 kan det kanskje være på sin plass å sitere hva som skjedde med de jødiske barn for bare 30 til 40 år siden i tyske fangeleirer: "De drepte dem med deres foreldre, i grupper og alene. De drepte dem i barnehjem og på hospitaler, begrov dem levende, kastet dem i ilden, stakk dem ned med bajonetter, forgiftet dem, brukte dem til eksperimenter, tappet blodet av dem for å bruke det i den tyske arme, kastet dem i fengsel, tok dem inn i Gestapos torturkammer og konsentrasjonsleirer hvor barna døde av hunger, tortur og sykdomsepidemier. . . På den tid da det største antall jøder ble utryddet i gasskamrene, kom det ordre om at barna skulle bli kastet inn i krematorieovnene uten først å bli gasset ihjel. Barna ble kastet dit inn mens de levde. Skrikene deres kunne bli hørt over hele leiren."

Og dette skjedde i hjertet av Europa i et av verdens mest siviliserte land hvor også kristen tro var vel fundert og grunnfestet gjennom historie, tradisjon og personlig tro. Det er klart at nazistene bærer h o v e d a n s v a r e t for det som skjedde, men den kristne kirke — både den katolske og den protestantiske — må være med å bære ansvar og dele skylden ved sin p a s s i v i t e t, og ved at den ikke gjorde nok for å stanse diskrimineringen av jødene i 1930-årene og nedslaktingen av dem senere. Antisemittismen lå så dypt forankret i den tyske nasjon og kirke at når

stormfloden først satte inn mot jødene, ble et forsvar overfor jødene feiet til side som løvblad om høsten. Allerede så sent som 1929 skrev den Alminnelige Evangeliske Lutherske Kirketidende: "Jødene er forkastet, står under forbannelse, og for å bryte deres overherredømme er antisemittismen berettiget."

Regjeringene og styresmaktene i Europa må også være med på å bære et stort ansvar for massakrene og slakteriene som ble foretatt av nazistene. De stod stort sett passive og maktesløse og så på det som skjedde, enda de kunne ha ytet hjelp på mange forskjellige måter. Etter konferansen i Bermuda i 1943 som skulle løse jødene problem, og som tok sikte på å hjelpe jødene, ble ingen ting oppnådd. Den engelske utsendingen, Richard Kidston Law sa om denne konferansen: "Det dreide seg kun om en selvrettferdiggjørelse, en fasade av passivitet. Vi sa endatil at konferansens resultater var fortrolige. I virkeligheten var der ingen resultater."

Den amerikanske forsker A. D. Morse hevdet i sin bok, Mens seks millioner døde: at omkring fire millioner jøder kunne ha vært reddet, dersom de europeiske styresmakter hadde ønsket dette, men de stengte sine grenser for jødene og jaget dem tilbake til Tyskland og nazistene.

En må jo uvilkårlig spørre — på bakgrunn av det som er skrevet ovenfor: Hvilken form for menneskekjærlighet og kristendom var dette som ble vist jødene i denne tiden? Jeg kan bare forsikre om at denne form for kristendom — eller mangel på kristendom — på ingen måte kan forsvares, og ingen ting kan rettferdiggjøre denne skjenselsgjærning overfor jødene på den store dagen "da Gud skal dømme det skjulte hos menneskene etter mitt evangelium ved Jesus Kristus." (Rom. 2, 16)

H. D. Leuner sier i sin bok, Et streif gjennom jødene historie, om denne form for kristendom som her kommer til uttrykk: "Hva man senere sammenfattet under begrepet Auschwitz, var et bevis på, at kristendommen kun er en spindelvestynn finer, under hvilken den vestlige verden også i det 20. århundrede skjuler sin avgudsdyrkelse."

I sin bok, Den siste rettferdige, sier Andre Schwartz-Bart om de kristne og deres forhold til Kristus: "De kristne sier de elsker ham (Kristus), men jeg for min del tror at de avskyr ham uten å vite om det. Derfor tar de korset i den andre enden og gjør et sverd av det og slår oss (jødene) med det. . ."

Vi må bare innrømme at vi har påført jødene stor skade og mye lidelse fra år 70 e.Kr. og fram til idag, og at det hviler stor skyld og skam over de europeiske og kristne nasjoner, og at vi også av denne grunn skylder jødene alt — i et forsøk på å gjøre endel godt igjen av alt det onde vi har gjort imot dette lille og forsvarsløse folket. Og den form for kristendom vi har praktisert overfor jødene, er under all kritikk. Ved vårt liv og vår kritikkverdige handling overfor dem har vi også skjult Kristus for dem — han som er deres kjødelige bror, og som de kunne ha omvendt seg til, dersom vi ikke hadde gjemt ham bort for dem.

W. L. Hull sier om dette: "Hvis sann kristendom var blitt forkynt og levd i Europa gjennom gagne århundrer, ville jødene forlengst ha omvendt seg til Kristus."

Av dette som er sagt ovenfor ser vi at det ligger en Guds straff over jødene fordi de forkastet Kristus, Guds sønn, men det var vel ikke miningen at de kristne nasjo-

ner skulle legge noe til denne straffen, men det har vi altså gjort, og det gjør vi stadig vekk. Antisemittismen eller antisionismen — som den nå heter — er på ingen måte død, og det som går under begrepet "Auschwitz", kan skje nok en gang dersom vi ikke passer på. I alle fall blir Israel og jødene stadig mer isolert i den politiske sammenheng, og også Norge er på gli politisk sett i sitt forhold til Israel — dessverre. Denne generelle utviklingen er også i samsvar med profetiene om at Israel skal stå alene til slutt.

Men det er en som ikke svikter, og det er Israels Gud, som også er vår Gud, og da er seieren innen rekkevidde, og da kan en si som det står i Esaias 63, 9 at til tross for jødenes strid, lidelser og trengsler opp igjennom den verdslige historie, så var det ingen trengsel når en ser dette ut ifra et evighets- og frelsessynspunkt. Det skal k o s t e n o e — både å være Guds utvalgte folk og å være hans barn, slik som vi også er det: "I all deres trengsel var det ingen trengsel, og hans åsyns engel (Jesus) frelste dem, i sin kjærlighet og i sin store mildhet gjenløste han dem, og han tok dem opp og bar dem alle den gamle tids dager."

Han bærer dem også i dag. Gud være takk for det.

Tingvoll den 24 januar 1979

Oskar Edin Indergaard

DET GATEFULLE FOLKET

Jødene er Guds spesielt utvalgte folk. Det er Guds demonstrasjonsfolk i verden og lilleviseren på Guds klokke. Dersom vi da kjenner til Guds klokke eller Guds tidsskjema som kommer til uttrykk i det profetiske ord, og vi sammenligner det med jødenes stilling og posisjon i verden, så indikerer dette på en god og nøyaktig måte hvor vi befinner oss i tidshusholdningene.

Hva som gjelder det profetiske ord, så gjør vi vel i å akte på det "som et lys som skinner på et mørkt sted." (2. Pet. 1, 19) Det mørke sted er her framtiden, og det som skal skje. Man sier at det er vanskelig å spå og da særlig om framtiden. Slik er det ikke med det profetiske ord. Det forteller oss mye om framtiden, og om det som heretter skal skje.

Hovedhensikten med det profetiske ord er at både jøder og kristne til enhver tid skal vite hvor langt Guds tidsskjema er kommet, og hva som eventuelt står igjen av oppfyllelser. Her skal vi ta med en del Bibel-steder som viser at dette er riktig.

"Men før alt dette skjer, skal de legge hånd på dere (jødene) og forfølge dere ... (Luk. 21, 12)

"Men når dere ser Jerusalem bli kringsatt av krigshærer, da skal dere vite at dets ødeleggelse er nær." (Luk. 21, 20)

"Men når dette begynner å skje, da rett dere opp og løft deres hoder, for deres forløsning stunder til." (Luk. 21, 28)

"Når dere da ser ødeleggelsens vederstyggelighet, som profeten Daniel har talt om, stå på hellig grunn — den som leser det, han se til å skjønne det, da må de som er i Judea, fly til fjells." (Matt. 24, 15—16)

Det profetiske ord behandler forskjellige aspekter som er vevd inn i hverandre og uløselig knyttet sammen. Slike emner er jødenes vandring gjennom seklene, Jesu komme for å hente menigheten, opprettelsen av fredsriket på jord, dommen over de vantro, verdensrikenes undergang og tilsynekomsten av "en ny himmel og en ny jord."

"Og jeg så en ny himmel og en ny jord, for den første himmel og den første jord var veket bort, og havet er ikke mere. Og jeg så den hellige stad, det nye Jerusalem, stige ned av himmelen fra Gud, gjort i stand som en brud som er prydet for sin mann." (Joh. Åp. 21, 1—2)

Alt dette tar sikte på at Guds-riket en gang i framtiden skal vinne en endelig seier over Satans-riket som i stor grad blir representert av verdensrikene.

"Og i disse kongers dager vil himmelens Gud opprette et rike, som i all evighet ikke skal ødelegges, og dette rike skal ikke overlates til noe annet folk, det skal knuse

og gjøre ende på alle andre riker, men selv skal det stå fast evindelig." (Dan. 2, 44)

I alt profetisk ord spiller det gåtefulle folket en særegen rolle. Det er ikke som de andre folkene. Selv om det en rekke ganger har forsøkt å være som hedningene, så vil aldri dette lykkes for jødene. Gud vil heller aldri tillate det. Han har store planer med sitt folk. Ut fra dette folket og ut ifra hatets og ufredens område i Midt-Østen skal engang i framtiden Messias-riket stå fram.

Hedningene vil heller aldri tillate at jødene blir assimilert og opptatt som likeverdige medlemmer i deres egne folk, selv om dette folket har levd i diasporaen (utlendigheten) i snart 2000 år. Opp gjennom historien har hedningene til fulle vist at de ikke kan tåle jødene. Enten så har de tatt livet av Guds folk, eller så har de stengt dem inne i en avsondret ghettotilværelse, eller så har de plaget dem på annen måte. Ikke noe annet folk har en slik sammenhengende lidelseshistorie å vise til som jødene.

Abelard sa om jødene i diasporaen: "Ingen nasjon har noensinne lidt slik for Gud. Spredt blant alle nasjoner, uten konge eller verdslig fyrste trykkes jødene av tunge skatter som om de hver dag på nytt må betale løsepenger for sitt liv. Man ser det som en Gud velbehagelig gjerning å mishandle jødene. For Guds hat er den eneste forklaring de kristne kan finne på det fangenskap jødene lider under. Jødernes liv er betrodd deres grusomste fiender. Ikke engang i søvne slipper de unna sine redselsdrømmer. Himlen er deres eneste tilfluktssted . . ."

Leon Pinsker har uttalt seg på denne måten om jødernes lidelser: "Jødene har en fortid, en historie, en felles ublandet avstamning, en uutryddelig livskraft, en urokkelig tro, og en eksempelløs lidelseshistorie å oppvise. Mer enn mot noen annen nasjon har folkene forsyndet seg mot dem."

Dette er en del av prisen jødene har måttet betale fordi de er Guds folk. Det må være slik. Det naturlige mennesket (uomvendte menneske) kan ikke forstå Guds ordninger og valg/utvalg i verden og må motarbeide dette, for det er til anstøt for vekommende. (1. Kor. 1, 18 og 2, 14)

Dessuten har heller ikke jødene vært trofast mot sitt høye kall og sin høye utvelgelse og betroelse. De har sviktet en rekke ganger — og gjør det ennå. Jakobs skade er stor og uopprettelig, men til tross for dette vil Herren fullføre de planene han har med jødene.

"For jeg (Herren) er med deg, sier Herren, og jeg vil frelse deg, jeg vil gjøre ende på alle de folk som jeg har adspredt deg iblant, bare deg vil jeg ikke gjøre ende på, jeg vil tukte deg med måte, men helt ustraffet vil jeg ikke la deg være. For så sier Herren: Ubotelig er din skade, ulægelig ditt sår." (Jer. 30, 11–12)

Ja, ubotelig er Israels skade og ulægelig er Israels sår. Dette gjelder forøvrig alt opprør mot Gud og all uoppgjort synd. Dette må Gud straffe, og i så måte er alle i samme stilling — både jøder og hedninger.

Men til tross for at de fleste var utro mot Gud og sin høye utvelgelse og bestemmelse, fører likevel Gud folket fram gjennom historien i nøyaktig overensstemmelse med sitt eget tidsskjema. Om Guds trofasthet overfor jødene sier Bibelen: "For hvorledes er det? om somme var utro, skulle da deres utroskap gjøre Guds troskap

til intet?" (Rom. 3, 3)

"Etter evangeliet er de (jødene) fiender for deres skyld, men etter utvelgelsen er de elsket for fedrenes skyld, for sine nådegaver og sitt kall angrer Gud ikke på." (Rom. 11, 28—29)

Spørsmålet til slutt blir da: Ser du dette forunderlige folket som har vært og fremdeles for en stor del er på vandring i diasporaen — borte fra Gud og det landet som Gud gav Jødene? Ser og forstår du at det ikke er i egen kraft og makt at jødene igjen i dette århundrede har begynt å ta sitt gamle land igjen etter snart 2000 år i utlendighet? Ser og forstår du at jødene er Guds demonstrasjonsfolk blant hedningene og lilleviseren på Guds klokke, eller har du sluttet med å forundre deg og lytte etter Guds fottrinn i historien? Ser og forstår du ikke at det er Gud som står bak alt dette?

Hør bare hva Wilhelm von Humbolt sa om dette folket. Han hadde denne undringen i seg: "Det er et så eiendommelig religiøst og verdenshistorisk fenomen at selv de mest fortreffelige personer har tvilt på, at dets eksistens kan forklares kun på menneskelig vis."

Personlig så takker jeg Gud for at jeg har fått del i denne undringen, og undringen skal ikke bli mindre etter som profetiene bare mer og mer oppfylles like foran øynene våre.

"Se, jeg (Gud) skal på den tid ha med alle dem å gjøre som har plaget deg, og jeg vil frelse det haltende og sanke det bortdrevne, og jeg vil gjøre dem (jødene) til pris og ry over hele jorden, hvor de er blitt vanæret. På den tid vil jeg føre dere hit (til Israel), på den tid vil jeg sanke dere, for jeg vil gjøre dere til ry og pris blant alle jordens folk, når jeg gjør ende på deres fangenskap for deres øyne, sier Herren." (Sef. 3, 19—20)

Tingvoll den 13. okt. 1979
Oskar Edin Indergaard

ISRAEL – UTVALGT AV GUD

Det har bestandig vært noe spesielt med jødene og Israel, og slik er det også i dag. Dersom en sammenligner Israel med de øvrige folkene og nasjonene, ser en at forskjellene er å finne på en rekke punkter som f.eks. utvelgelsen av folket ved Abraham (far til mange folk), ved omsorgen for folket, ved løftet om landet, ved at Guds ord ble betrodd til jødene, ved at frelsen i Jesus-Kristus ble formidlet gjennom dette folket, og ved at Gud med Jesus-Kristus som konge skal opprette et fredsrike på jord med utgangspunkt i det landet og landområdet som ble lovet Abraham.

Løftet om landet ble gjentatt og forsterket en rekke ganger i GT og selv om ikke landløftet direkte er gjengitt i NT, har vi en rekke Bibel-ord hvor landløftet er underforstått og innebygget. "Derefter vil jeg vende tilbake igjen og igjen oppbygge Davids falne hytte, og det nedbrutte av den vil jeg igjen oppbygge, og jeg vil igjen oppreise den," (Ap.gj. 15, 16). "Da de nå var kommet sammen spurte de (disiplene) ham: Herre gjenreiser du på den tid riket for Israel? (Ap.gj. 1, 6) "og de (jødene) skal falle for sverds egg og føres fangne til alle folkeslag, og Jerusalem skal ligge nedtrådt av hedninger, inntil hedningenes tider er til ende." (Luk. 21, 24) — Etter den tid skal altså ikke Jerusalem ligge nedtrådt av hedninger, men tilhøre jødene.

Og selv om landløftet i det hele tatt ikke var berørt i NT, så har det likevel sin berettigelse og aktualitet ved enheten i Guds ord og ved at profetiene i GT skal oppfylles bokstavelig slik som de er sagt. "Og dess fastere har vi det profetiske ord som vi gjør vel i å akte på som på et lys som skinner på et mørkt sted, inntil dagen lyser fram og morgenstjernen går opp i deres hjerter, idet Dere først og fremst vet dette at intet profetord i Skriften er gitt til egen tydning, for aldri er noe profetord framkommet ved et menneskes vilje, men de hellige Guds menn talte drevet av den Hellige Ånd." (1. Pet. 1, 19–21)

Vi tar også med noen Bibel-sitater fra NT som viser at alt det som profetene i GT uttalte seg om, idet de var drevet av den Hellige Ånd, skal oppfylles. "Dere må ikke tro at jeg er kommet for å oppheve loven eller profetene, jeg er ikke kommet for å oppheve, men for å oppfylle. For sannelig sier jeg dere: Før himmel og jord forgår, skal ikke den minste bokstav eller en eneste tøddel forgå av loven, før det er skjedd alt sammen. (Matt. 5, 17–18) "Så fatt da et annet sinn og vend om, forat deres synder (jødenes) må bli utslettet, så husvælsens (frelsens) tider kan komme fra Herrens åsyn, og han kan sende den for dere utkårne Messias, Jesus, som himmelen skal huse inntil de tider da alt blir gjenopprettet som Gud har talt om ved sine hellige profeters munn fra eldgamle dager av." (Ap.gj. 3, 19–21)

Jesus er altså ikke kommet for å oppheve loven og profetene, men for å oppfylle, slik at profetiene kommer til å bli oppfylt — bokstavelig og i sin tid. I Jesus-

Kristus har alle profetiene sin oppfyllelse, enten det er profetier om den frelse som skulle komme, eller det er profetier om Israels landløfte i Midt-Østen, for Jesus er jo sentrum i frelseshistorien og i Gudsriket. "for så mange som Guds løfter er, i ham har de sitt ja, derfor får de og ved ham sitt amen, Gud til ære ved oss." (2. Kor. 1, 20)

Vi har dessverre en del kristne mennesker her i dette land som ikke ser, forstår eller forkynner at jødernes tilbakekomst til Israel i dette århundrede er et uttrykk for oppfyllelser av profetiene i GT. De må da se på dette som et uttrykk for verdslig politikk og verdslige avtaler og avgjørelser. Dette er en veldig diskriminering av profetiene i GT og av Jesus-Kristus, som ikke bare er frelser, men også konge i 1000-års-riket som vil ha sitt utgangspunkt i Jerusalem, Israel og Midt-Østen. Det er uholdbart og ikke riktig å hevde at de fleste profetier og løfter til Israel ble oppfylt ved Jesu frelsergjerning på Golgata. Dersom man har et slikt syn har man heller ikke noen plass til Israel i Guds frelsesplan med verden eller noen plass til Jesus-Kristus som kongen i den del av Guds-riket som står foran sin oppfyllelse, og som vi kaller 1000-års-riket eller riket for Israel.

Det skulle i alle fall ikke mangle konkrete Bibel-ord for en slik forståelse av Israels plass i Guds planer og frelseshusholdning som den jeg her gir uttrykk for, men ved å spiritualisere og omtolke Bibelens profetier hva som gjelder dette, kommer man naturligvis til et annet syn, men et slikt syn er ikke i overensstemmelse med hva Skriften selv lærer. Bibelen selv lærer at profetiene i GT ikke oppheves (eller omformes) i NT, at menigheten ikke har overtatt Israels rolle som den eneste bærer for Gudsriket og evangeliet, og at de gammeltestamentlige profetier om Israel ikke skal gå på menigheten. Venter vi ikke at Jesus-Kristus selv skal "komme ned fra himmelen med et bydende rop, med overengels røst og med Guds basun" og hente menigheten til seg i himmelen "og så skal vi alltid bære med Herren" (1. Tess. 4, 16–17)

Er ikke menighetens rike i himmelen? "For vårt rike er i himmlene, og derfra venter vi og den Herre Jesus Kristus som frelser, han som skal forvandle vårt fornedreles-legeme, så det blir likt med hans herlighets-legeme, etter den kraft hvormed han og kan underlegge seg alle ting." (Fil. 3, 20–21)

La det derfor stå fast: Israel er Guds utvalgte folk i den betydning og forståelse at Gud gjennom dette folket skal vise hele verden og de øvrige folkene at det er han som er Herre, og at han gjennomfører sine planer med verden i samsvar med det profetiske ord og de profetiske utsagn — som er fortalt oss før de skjer — slik at vi skal tro dem både før og når de skjer. Som Guds spesielle demonstrasjonsfolk har Israel fått spesielle løfter av Gud som ingen har rett til å omtolke og heller ikke makt til å ta dem fra jødene.

Det som skjer i Israel i dag, er derfor et uttrykk for en konkret og bokstavelig forståelse og oppfyllelse av profetiene om at Israel først skulle bortføres til "alle folkeslag", og deretter skulle Gud samle dem i Israel igjen og gi dem landet tilbake. Denne profetien går igjen over alt i GT, og til og med Moses var oppmerksom på dette forholdet: "da skal Herren din Gud gjøre ende på ditt fangenskap og miskunne seg over deg, og han skal atter samle deg fra alle de folk som Herren din Gud har

spredt deg iblant. Om Dere enn er drevet bort til himmelens ende, skal Herren din Gud samle deg og hente deg derifra. Og Herren din Gud skal føre deg til det land dine fedre eide, og du skal ta det i eie, og han skal gjøre vel imot deg og gjøre deg tallrikere enn dine fedre." (5. Mos. 30, 3—5)

Hvorfor er det så vanskelig for kirken å forkynne dette budskapet som er i overensstemmelse med Guds ord — både i GT og i NT? Jo, svaret er ganske enkelt. Kirken har tilrøvet seg selv Israels plass i profetiene og frelseshusholdningen og lærer at Israel har spilt seg selv ut over sidelinjen, ved at det ikke mottok Jesus-Kristus som frelser og Messias, da han kom med dette sitt første tilbud til Israel. Kirken lærer videre at den har overtatt Israels rolle som Guds folk og formidler av frelsesbudskapet.

Av disse grunner som er nevnt ovenfor, har ikke kirken noen plass til Israel i sin forkynnelse eller i sitt eskjatologiske aspekt. Derfor må også kirken slå sitt ansikt beskjemmet ned når det blir snakk om disse ting. Den har verken noen spesiell forståelse av det som skjer med Israel og jødene eller noen trøst til dette folket som Gud leder på forunderlig måte gjennom den verdslige historie og frelseshistorien.

Kirken beskylder Israel for at det ikke har et korrekt bilde av Mannen fra Nasaret som den virkelige Messias. Og det er rett. Jesus - Kristus er Messias — med alt som det innebærer. På den andre siden har heller ikke kirken — dessverre — et fullstendig bilde av Messias i og med konge, kriger— og herskersiden ved Messias er falt bort. Messias skal ifølge profetiene styre verden med utgangspunkt i Jerusalem — og det er denne utvikling vi idag er vitne til og ser begynnelsen på med det som skjer i Midt-Østen. Gud være lovet for det.

I løpet av det siste hundreåret har kirken stått ovenfor to alvorlige utfordringer hva som gjelder Israel. Den første gjaldt nazistenes herjinger og utryddelse av 6 millioner jøder før og under siste verdenskrig. Dette skyldtes den utbredte antisemittisme — særlig i Europa. Stort sett stod kirken likegyldig og så på at dette skjedde — uten å gripe inn.

Den andre store utfordringen er opprettelsen av staten Israel og Israels nåtidige og framtidige plass i profetiene. Skal også kirken tape denne gangen? I motsatt fall må det skje en radikal omvurdering av synet på Israel og en tilbaketrekning av profetiene til det de opprinnelig står for, og ikke en omtolkning, spiritualisering og "åndeliggjøring" av profetiene som har med Israel å gjøre.

Ser og forstår ikke kirkens folk, teologene, at jødernes tilbakekomst til Israel i vårt århundrede er et uttrykk for at de gammeltestamentlige profetier går i oppfyllelse, og at en del av profetiene allerede er blitt historie/samtidshistorie? Ser og forstår ikke teologene at det er Gud som på en avgjørende måte griper inn i historien igjen i og med opprettelsen og utvidelsen av staten Israel?

Jeg vil i denne sammenhengen henvise til hva Elieser Berkovitz skriver om dette i *Encyclopaedia Judaica*. Supplementbind 1975—76: "Gjenfødelse av staten Israel er åpenbaring i samtiden. Det er Guds stemme som taler ut av historien. Spesielt har hendene i 1967 en åpenbaringskvalitet som man ikke slipper unna. Tilbakekomsten til landet må forstås både som historiske og som eskjatologiske hendinger. Tilbakekomsten er historiens motstykke til den troens visshet at denne verden skal

etableres som Guds kongerike. Hjemkomsten til Sion er det endelige bevis for Guds nærvær i historien, og på hans forutseende styring av menneskene og verden.

I Auschwitz og i tidligere pogromer opplevde vi at Gud skjulte sitt ansikt. I gjenfødselen av staten Israel har vi sett et smil over Guds ansikt. Og det er oss nok."

Spørsmålet blir så: Er kirken villig til å forandre sitt syn på dette området og komme i samsvar med det profetiske ord og de historiske kjensgjerninger? Det er nok lite trolig at kirken vil gå til en omvurdering av sitt syn på Israel og til en tilbaketolkning av det profetiske ord, slik at de profetiske utsagn skal gå på Israel og bety: At Gud har begynt oppfyllelsen av dem i Israel. Kirken sier nok som Arkhimedes sa i sin tid: "Noli tangere circulos meos" d.v.s. rør ikke mine sirkler. Dette betyr igjen at kirken og teologene fortsatt vil holde fast på sitt avleggse og feilaktige syn på Israels forhold til det profetiske ord, men historien selv viser oss et helt annet bilde. Det profetiske ord er i dag nemlig blitt historie, og den går det ikke an å tilbakekalle eller omtolke. Historien selv vitner mot det teologiske systemet at det er galt og avleggs. Når historien feller en slik dom, hva blir da Guds dom?

Nei, kirkens tid er snart forbi som formidler av en betemt frelseshusholdning — nådens tid — og som formidler av det glade budskapet (evangeliet). Israel står allerede i startgropen til å overta der det slapp og sviktet for snart 2000 år siden — som vitne for evangeliet og budbærer om riket som skal komme, og som var så nær ved Jesu første komme, men som svant og som gikk inn i et hemmelig og abstrakt Guds-rike, som er det samme som kirken eller menigheten. Det blir da ikke å betrakte som noen kritikk av kirken at Israel overtar dets plass i frelseshusholdningen, men det er i samsvar med Guds ord. Og vi må også huske på kirken eller menigheten er en ordning som er villet av Gud, men at den også har sin begrensning hva som gjelder tids— og frelsesaspektet. Dette stemmer også med Guds ord slik som det kommer til uttrykk i Ap.gj. 15, 18, som er en gjennomgåelse av Israels forhold til menigheten og behandler de tidsmessige og kronologiske forhold mellom disse to gigantene og ordningene i Guds-riket: "Simeon har fortalt hvorledes Gud fra først av drog omsorg for å få et folk av hedninger for sitt navn (menigheten). Og dermed stemmer profetenes ord overens, således som det er skrevet: Deretter (etter at dette er skjedd d.v.s. etter at kirkens eller menighetens tid er forbi) vil jeg (Kristus) vende tilbake og igjen oppbygge Davids falne hytte (Israel i fornedrelsen og i diasporaen), og det nedbrutte av den vil jeg atter oppbygge, og jeg vil igjen oppreise den, forat alle mennesker skal søke Herren, ja, alle hedningefolkene, som mitt navn er nevnt over, sier Herren, som gjør dette og som erkjent av ham fra evighet av."

Tingvoll den 3. jan. 1979
Oskar Edin Indergaard

ISRAEL – FOLKET OG LANDET I BIBELENS LYS

Den første jøde og stamfar til nasjonen Israel er Abraham, som på Guds bud drog ut ifra sitt hjemsted, Ur i Kaldea, og sin slekt. "Og Herren sa til Abram: Dra bort fra ditt land og fra din slekt og fra din fars hus til det land som jeg vil vise deg. Og jeg vil gjøre deg til et stort folk, jeg vil velsigne deg og gjøre ditt navn stort, og du skal bli til en velsignelse. Og jeg vil velsigne dem som velsigner deg, og den som forbanner deg, vil jeg forbanne, og i deg skal alle jordens slekter velsignes." (1. Mos. 12, 1)

Vi legger merke til at det var på G u d s b e f a l i n g at Abraham drog ut – ut ifra det sikre og trygge og inn i det ukjente – men som den troens mann som han var, var dette den veien han måtte gå. Han hadde ikke noe valg.

På Guds befaling drog han altså ut – inn i det ukjente – i full forvisning om at Gud var med ham. Han visste ikke til hvilket land han skulle, men han drog likevel i k k e t o m h e n d t. Gud hadde gitt ham løfter med på veien.

1) Gud ville gjøre ham til et stort folk.

2) Gud ville velsigne ham.

3) Gud ville gjøre hans navn stort.

4) Gud ville gjøre ham til en velsignelse både for seg selv, sitt eget folk (jødene) og for alle jordens folk.

5) Dessuten ville Gud velsigne dem som velsignet ham og jødene, og forbanne den/dem som forbannet ham eller hans folk. Dette gjelder også i dag.

Abraham avviste på ingen måte han som talte til ham, og av den grunn drog han ut i full forvisning om at Gud ville være med ham og oppfylle de løftene han hadde gitt. "På Guds løfte tvilte han ikke i vantro, men ble sterk i sin tro, idet han gav Gud æren og var fullt viss på at det han hadde lovt, det var han også mektig til å gjøre. Derfor ble det også regnet ham til rettferdighet." (Rom. 4, 20–22)

Vi vil nå se på de løftene som Abraham fikk av Gud og se hvordan det har gått med dem. Eller enda bedre: Se at de har gått i oppfyllelse og stadig vekk gjør det.

Hva som gjelder løfte nr. 1: At Gud ville gjøre ham til et stort folk, er det følgende å si: Dette går både på mengden av folket og på kvaliteten på folket. I Bibelen er det brukt 3 benevnelser som gir uttrykk for akkurat dette, og benevnelsene er:

1) "som støvet på jorden."

2) "som sanden på havets bredd."

3) "som stjernene på himmelen."

Hva som gjelder de to første benevnelsene, så er det vanskelig å opprettholde noe skarpt skille mellom dem i den forstand at en kan si at de betyr forskjellige ting og peker på forskjellige folk/folkegrupper. I utgangspunktet betyr begge benevnelsene

Israel-folket eller jødene, men i forlengelsen av dette ligger også de andre folk/folkeslag som gikk ut ifra Abraham, Ismael og Esau.

Vi skal i det følgende ta med en del Bibel-henvisninger der disse benevnelsene er nevnt: "Og jeg (Gud) vil la din ætt bli som støvet på jorden, kan noen telle støvet på jorden, så skal din ætt kunne telles." (1. Mos. 13, 16) "Og din ætt skal bli som støvet på jorden, og du (Jakob) skal utbre deg mot vest og mot øst og mot nord og mot syd, og i deg og i din ætt skal alle jordens slekter velsignes." (1. Mos. 28, 14) "Så la nå, Herre Gud, ditt ord til min far David bli sannhet! For du har gjort meg (Salomo) til konge over et folk som er like så tallrikt som støvet på jorden." (2. Krøn. 1, 9)

"Og Herrens engel ropte ennå en gang til Abraham fra himmelen og sa: Ved meg selv sverger jeg, sier Herren: Fordi du gjorde dette og ikke sparte din eneste sønn, så vil jeg storlig velsigne deg og gjøre din ætt såre tallrik, som stjernene på himmelen og som sanden på havets bredd, og din ætt skal ta sine fienders porter i eie, og i din ætt skal alle jordens folk velsignes, fordi du lød mitt ord." (1. Mos. 22, 15–18) "Juda og Israel var så mange som sanden ved havet, de åt og drakk og var glade." (1. Kong. 4, 20)

I forlengelsen av disse benevnelsene kan vi heller ikke se bort ifra at de også går på alle de folk/folkeslag som utgikk ifra Abraham, Ismael og Esau. Som utgangspunkt for en slik tolkning av benevnelsene vil jeg referere det generelle løftet til Abraham om at han skulle bli far til mange folk. "Jeg er Gud den allmektige, vandre for mitt åsyn og vær ustraffelig. Jeg vil gjøre en pakt mellom meg og deg, og jeg vil gjøre din ætt såre tallrik. Da falt Abram på sitt ansikt, og Gud talte til ham og sa: Se, jeg gjør en pakt med deg, og du skal bli far til en mengde folk. Ditt navn skal ikke mer være Abram (opphøyet far), men ditt navn skal være Abraham (far til mange folk), for jeg vil gjøre deg til far for en mengde folk. Og jeg vil gjøre deg såre fruktbar, så du blir til mange folk, og konger skal utgå fra deg." (1. Mos. 17, 1–6)

Som vi vet, ble Abraham stamfar til en rekke folk/folkeslag som det i denne sammenhengen vil føre for langt å begynne å beskrive. Vi vet også at araberne regner Abraham til sin stamfar, og vi skal ta med en del Skrift-ord som viser starten eller utgangspunktet for disse nye folkene. "Og Herrens engel sa til henne (Hagar): Jeg vil gjøre din ætt så tallrik at den ikke skal kunne telles for mengde. Og Herrens engel sa videre til henne: Se, du er fruktsommelig og skal føde en sønn, og du skal kalle ham Ismael (Gud hører), for Herren har hørt din nød. Og han skal bli et villasen av et menneske, hans hånd skal være mot alle, og alles hånd mot ham. (Dette blir også å betrakte som en generell beskrivelse av araberne — en beskrivelse som har vist seg å holde stikk), og han (araberne) skal bo østenfor sine brødre." (jødene) (1. Mos. 16, 10–12) "Om Ismael — også om ham har jeg (Gud) hørt din bønn: Se, jeg vil velsigne ham og gjøre ham fruktbar og gi ham en såre tallrik ætt, tolv høvdinger skal han bli far til, og jeg vil gjøre ham til et stort folk. Men min pakt vil jeg opprette med Isak (jøde folket), som Sara skal føde deg på denne tid neste år." (1. Mos. 17, 20–21) "Men også trellkvinnens sønn (Ismael) vil jeg gjøre til et folk, fordi han er din sønn." (1. Mos. 21, 13)

Videre står det om Abrahams sønner: "Og Abraham tok seg atter en hustru, hun hette Ketura. Med henne fikk han Simran og Joksan og Medan og Midian og Jisbak

og Suah . . . Og Abraham gav Isak alt det han eide. Men sønnene til de medhustruer som Abraham hadde gav han gaver og lot dem, mens han ennå levde, flytte bort fra Isak, sin sønn, østover, til Østerland." (1. Mos. 25, 1—2 og 5—6)

Hva som gjelder uttrykket "som himmelens stjerner", går dette på Abrahams mange åndelige etterkommere — enten det så er jøder eller hedninger. Alle som har Abrahams tro, er hans barn eller hans etterkommere. Han er far til alle de uomskårne (det er hedninger) som tror, og han er far til alle de omskårne (det er jøder) som tror. "Og han (Gud) førte ham utenfor og sa: Se opp til himmelen og tell stjernene, om du kan telle dem. Og han sa til ham: Så skal din ætt bli." (1. Mos. 15, 5) Ved tro fikk også Sara kraft til å grunnlegge en ætt, og det til tross for sin alder, da hun aktet ham trofast som gav løftet, derfor ble det også av en, og det en utlevd, avlet så mange som himmelens stjerner (de troende) og som sanden ved havets strand (jøder og en rekke andre folk), som ingen kan telle." (Hebr. 11, 11—12)

Av Romerbrevet ser vi også at jødene ble delt opp i to grupper/grupperinger. De som tror, og de som ikke tror. "For ikke den er jøde (d.v.s. troende jøde) som er det i det åpenbare (ved slektskap), heller ikke er det omskjærelse som skjer i det åpenbare, på kjøttet (d.v.s. at dette er ikke nok til å gi frelse), men den som er jøde i det skjulte, han er jøde (d.v.s. troende jøde), og omskjærelsen er hjertets omskjærelse i Ånden, ikke i bokstaven, en sådan har sin ros, ikke av mennesker, men av Gud." (Rom. 2, 28—29) "Dog ikke som om Guds ord har slått feil. For ikke alle som er av Israels ætt, er derfor Israel (d.v.s. troende jøder), heller ikke er alle, fordi de er Abrahams ætt, derfor hans barn (troende), men: I Isak skal det nevnes deg en ætt, det er: Ikke kjødets barn er Guds barn, men løftets barn regnes til ætten." (Rom. 9, 6—8)

På samme måte som jødene blir delt opp i to grupperinger: De som tror, og de som ikke tror, blir også hedningene det, og det er ved vår tro at vi blir regnet til Abrahams barn. Dette har vi mange fine og dype Skrift-ord om i NT. La oss referere noen av dem. "Likesom Abraham trodde Gud og det ble regnet ham til rettferdighet. Derfor skal Dere (galatner, hedninger) vite at de som har tro, de er Abrahams barn. Og da Skriften forutså at det er ved tro at Gud rettferdiggjør hedningene, forkynte den Abraham forut det evangelium: I deg skal alle folk velsignes. Så blir da de som har tro, velsignet med den troende Abraham . . . Nå ble løftene gitt til Abraham og hans ætt, han sier ikke: Og dine ætlinger, som om mange, men som om en. Og din ætt, og dette er Kristus. (Kristus er altså sentrum for alle som tror — det være seg jøder eller hedninger.) . . . Her er ikke jøde eller greker, her er ikke træl eller fri, her er ikke mann og kvinne, for Dere er alle en i Kristus Jesus. Men hører Dere (hedningene) Kristus til, da er Dere jo Abrahams ætt, arvinger etter løftet." (Gal. 3, 6—9, 16 og 28—29)

"og han (Abraham) fikk omskjærelsens tegn som et segl på rettferdigheten ved den tro som han hadde da han var uomskåret, forat han skulle være far til alle de uomskårne som tror, så rettferdigheten kunne tilregnes også dem, og far til de omskårne som ikke bare har omskjærelsen, men også vandrer i fotsporene av den tro som vår far Abraham hadde da han var

uomskåret." (Rom. 4, 11–12)

I disse ovenfornevnte Bibel-sitater kommer dette åndelige slektskaps-
p e t mellom alle troende, både jøder og hedninger, og Abraham fram på en fin og
oversiktelig måte. Dette betyr med andre ord. At alle som hører
Kristus til, hører med til Abrahams åndelige ætt.

Dette betyr imidlertid ikke at vi hedningekristne er blitt jøder, og at vi kan
smykke oss med titler som "det nye Israel", "det åndelige Israel" eller "det nye
åndelige tolvstammefolket." Vi har ikke tatt over jødernes løfter og bestemmelse.
Det er ikke de hedningekristne eller kirken som
er sentrum i frelseshistorien, men jødene med
Jesus og Abraham i sentrum.

Hva som gjelder løfte nr. 2: At Gud ville velsigne Abraham, er det følgende å si:
Dette løftet ble oppfylt for Abraham så vel på det timelige/materielle plan som på
det åndelige. "Og Herren sa til Abraham: Løft dine øyne og se fra det sted hvor du
står, mot nord og mot syd, og mot øst og mot vest. For hele det land som du ser, vil
jeg gi deg og din ætt til evig tid." (1. Mos. 13, 14–15) "Den dagen gjorde Herren en
pakt med Abraham og sa: Din ætt gir jeg dette landet (Israel), fra Egyptens elv
(Wadi el Arish) like til den store elv Frat (Eufrat)" (1. Mos. 15, 18)

Vi legger altså merke til at Gud gav Abraham og dermed jødene hele land-
området fra Middelhavet og til Eufrat. Videre legger vi
merke til at dette skulle være en eiendom til evig tid.

Dette løftet ble forøvrig stadfestet og utdypet en rekke steder og ganger i gam-
meltestamentlig tid, og det er på ingen måte opphevet, men gjelder fortsatt — slik
som det alltid har gjort. "Jeg (Gud) vil la ditt lands grenser gå fra det Røde Hav, til
filistrenes hav (Middelhavet) og fra ørkenen (Sinai-ørkenen) til elven (Eufrat), for
jeg vil gi landets innbyggere i deres hånd, og du (Moses) skal jage dem bort fra det." (2. Mos. 23, 31) "Hvert sted Dere (jødene) treder på med deres fot, skal høre dere
til, fra ørkenen og Libanon, fra den store elv, elven Frat, og til havet i vest skal
deres landemerker gå." (5. Mos. 11, 24)

"Hvert sted Dere setter deres fot på, gir jeg dere, som jeg (Gud) sa til Moses: Fra
ørkenen og Libanon der nord like til den store elv, elven Frat, over hele hetittenes
land, og helt til det store hav i vest skal deres land nå." (Josva 1, 3–4)

Hele dette sammenhengende landområdet i Midt-Østen har Gud lovet Abraham
og hans etterkommere. Dette er det samme som at det er lovet til jødene i dag. Isra-
el har idag på ingen måte politisk kontroll med disse landområdene, men de vil få
det litt etter litt, for når Gud har lovet dem det, så kan vi være sikre på at han er
mektig til å oppfylle dette løftet.

På samme måte som kong Salomo hadde en kortvarig kontroll med disse land-
områdene, så vil jødene ta dem til eie når den tid kommer til en evig eiendom.
Salomos styre peker med andre ord framover mot
M e s s i a s - r i k e t hvor Jesus-Kristus-Messias skal styre verden med stø og rett-
ferdig hånd ut ifra Jerusalem og Israel. Disse landområdene vil på dette tidspunkt
være innlemmet i Israel — slik som de også var det under kong Salomo. "Og Salomo
rådet over alle kongerikene fra elven (Eufrat) til filistrenes land og like til Egyptens

landemerke, de kom med gaver og tjente Salomo så lenge han levde." (1. Kong. 4, 21) "Han rådet over alle kongene fra elven og til filistrenes land og like til Egyptens landemerke." (2. Krøn. 9, 26)

Når det gjelder de åndelige velsignelser som Gud lovet Abraham, tenker jeg særlig på det positive og riktige forholdet til Gud som Abraham kom i. Bakgrunnen og basis for dette er naturligvis Abrahams lydighet, og lydighet fører bestandig til tro og kontakt med Gud på det åndelige området. Ved siden av at Abraham var en troende, og at han er blitt far til alle troende, så fikk også Abraham se at Messias (Jesus) skulle komme, at livet strekker seg inn i evigheten, og at den som tror, også skal få del i Guds himmel eller det himmelske Jerusalem.

Jesus sa til jødene: "Abraham, deres far, frydet seg til å se min dag, og han så den og gledet seg." (Joh. 8, 56)

Til tross for at Abraham hadde fått løfte om landet, så han forbi dette og ventet på noe som er enda bedre, nemlig et liv i himmelen sammen med Faderen, Sønnen og den Hellige Ånd. "Ved tro ble Abraham lydig da han ble kalt, så han drog ut til det sted han skulle få til arv (Israel), og han drog ut uten å vite hvorhen han skulle komme, ved tro oppholdt han seg som utlending i det lovede land som i et fremmed land, idet han bodde i telt sammen med Isak og Jakob, medarvinger til det samme løftet, for han ventet på den stad (det himmelske Jerusalem) som har de faste grunnvoller, og som Gud er bygmester og skaper til." (Hebr. 11, 8–10)

Abrahams innsikt i Guds ord og Guds frelsesplan og hans kontakt og intimitet/nærhet med Gud på det åndelige plan går så langt at han til og med får betegnelsen: **G u d s v e n n** i Bibelen. "Og du Israel, min tjener Jakob, som jeg utvalgte, ættling av min venn Abraham." (Esaias 41, 8)

Hva som gjelder løfte nr. 3: At Gud ville gjøre hans navn stort, er det følgende å si: Dette løftet er gått i oppfyllelse både i den jødiske, den kristne og den muhammedanske verden. I disse forskjellige samfunn og blant disse forskjellige folk blir han æret som en av de største menn som har levd.

Det forholdet at Gud skulle gjøre Abrahams navn stort, betyr ikke bare at det skulle bli et kjent og aktet navn, men det går også på hva mannen stod for hva som gjelder det åndelige aspektet i hans liv, som har sin basis i hans lydighet mot Gud. Jeg henviser her til de momentene som måtte komme fram under de forskjellige punktene eller løftene som blir beskrevet.

Hva som gjelder løfte nr. 4: At Gud ville gjøre ham til en velsignelse, så er det dette å si: Ved sin lydighet ble han stamfar til et nytt folk, jødene, som er Guds folk på en spesiell måte. Ved at Gud uttok seg et folk for sitt navns og sin æres skyld, griper han aktivt inn i verdensstyrelsen og gir alle mennesker og verden et guddommelig tilbud og frelses-tilbud gjennom jødefolket og sine planer med folket. Fra jødene har vi fått kunnskaper om Guds ord/planer gjennom de opplysninger som kommer fram i Bibelen. Ved dette folket har vi fått tilbudet om frelse i og med at Jesus kom til oss — til vår jammer ned. Han er jo både Gud og jøde i en og samme person, og frelsen kommer fra en jøde.

Dessuten skal den synlige manifestasjon av Guds-riket, 1000-års-riket, som vi venter på ha sitt utspring fra jødefolket og ha sin geografiske basis i Jerusalem og

Israel. Jesus skal nemlig komme tilbake for å overta verdensstyrelsen. Dette blir et alternativt tilbud til alle mennesker, og det er mye bedre og klokere å satse på dette tilbudet enn det som Satan og verden kommer med. Guds tilbud til verden/jorden om et guddommelig styre ut ifra Jerusalem med Jesus som konge er det **se i r e n d e t i l b u d e t**, og derfor så er både jøder og hedninger som tror de som seirer og blir å betrakte som "morgendagens kvinner og menn" — som de som har vurdert riktig, og derfor skal også Jesus gi dem ære når han kommer tilbake. "Salige er de tjenere som herren (Jesus) finner våkne når han kommer. Sannelig sier jeg dere: Han skal binde opp om seg og la dem sette seg til bords og gå fram og tjene dem." (Luk. 12, 37) "Om noen er min tjener, han følge meg, og hvor jeg er, der skal også min tjener være, om noen er min tjener, ham skal Faderen ære." (Joh. 12, 26)

Nå er det jo ikke alle som vil innrømme at Abraham og Guds pakt med ham har vært til noen velsignelse for jødefolket, men nærmest bare til forbannelse. Disse ser da bort ifra frelsetilbudet, den egentlige meningen med livet og Guds løfter til jødene som i stor utstrekning ikke er oppfylt ennå. Bibelen sier tydelig at jødene er og enda mere skal bli en velsignelse både for seg selv og verden forøvrig.

På den andre siden kan vi heller ikke se bort ifra at jødene har vært utsatt for de største lidelser i verden som noe folk noen gang er blitt utsatt for. Noe av dette er selvforskyldt, i og med at de ofte har snudd ryggen mot Gud og ikke vil være hans folk, så har Gud måttet straffe dem for dette. Hele deres historie er jo et sammenhengende vitnesbyrd om at dette er sant.

Dessuten har også vi hedninger lagt sten til jødenes byrder og plaget dem på alle måter, og dette gjør vi stadig vekk ved vår simple opptreden mot dem.

Men vi kan ikke bli stående og dvele ved dette lidelsesbildet av jødene som om det var hele sannheten om dette folket. Vi må også få fram de velsignelser og løfter som Gud har gitt dem, og som de — som folk betraktet — bare så vidt er begynt å nyte godt av.

Berthold Grunfeld skriver i Dagen den 25/2—81 i kronikken: Jødedom og kristendom — noen refleksjoner: "At jødefolket er utvalgt til å være Guds folk, gir ikke dette folket privilegier og rettigheter fremfor andre folk. Snarere er det omvendt, det pålegger dem forpliktelser og byrder som andre slipper. Paktsforholdet stiller jødene i en særstilling, den gir dem en partikularitet (særegenhet, egenart). Folket er annerledes enn andre folk fordi det har inngått i et spesielt gudsforhold."

Utsagnet til Grunfeld er godt og konsist, og problemstillingene kommer klart fram, men det er ikke alt i utsagnet som er like rett (korrekt). Det som er helt korrekt er: At jødene er annerledes enn andre folk. Både utsagnene i Bibelen viser det, og historien stadfester det til fulle: At jødene ikke er som hedningefolkene, og årsaken til det er naturligvis at jødene er Guds spesielt utvalgte folk som Gud har spesielle planer med, og som Gud har satt sitt innsegl på. "For fra fjellets tinde ser jeg ham (Kristus), og fra høydene skuer jeg ham: Se, det er et folk (jødene) som bor for seg selv og blant hedningefolkene regner det seg ikke." (4. Mos. 23, 9)

"For et hellig folk er du for Herren din Gud, deg har Herren din Gud utvalgt av

alle de folk som er på jorden, til å være hans eiendomsfolk. Ikke fordi Dere var større enn alle andre folk, fant Herren behag i dere, så han utvalgte dere, for dere er det minste blant alle folk, men fordi Herren elsket dere, og fordi han vil holde den ed han hadde svoret deres fedre, derfor førte Herren dere ut med sterk hånd og fridde deg ut av trællehuset, fra Farao, egypterkongens hånd." (5. Mos. 7, 6–8)

I disse to Bibel-stedene kommer 4 forhold klart til uttrykk:

- 1) At jødene er annerledes enn andre folk.
- 2) At jødene er et hellig folk for Herren.
- 3) At jødene er Guds utvalgte folk.
- 4) At jødene er utvalgt på grunn av Guds løfter til fedrene.

Det som også er korrekt i Grünfeldts utsagn er: At jødene er pålagt byrder og forpliktelser som andre folk slipper unna. Dette kommer klart fram en rekke steder i Bibelen, men vi må også være oppmerksomme på at dersom jødene var villige til å innordne seg under Guds krav og bud, så skulle det også gå dem godt. I og med at jødene var kommet innenfor Guds ordninger i egenskap av Guds folk med basis i utvelgelsen, så stod det opp til folket selv om det skulle gå dem godt eller dårlig. "Dersom du (jødene) hører på Herrens, din Guds røst, så du akter vel på å holde alle hans bud, som jeg gir deg i dag, da skal Herren din Gud heve deg høyt over alle folkene på jorden. Og alle disse velsigelser skal komme over deg og nå deg, så sant du hører på Herrens, din Guds røst." (5. Mos. 28, 1–2)

"Se, jeg har idag lagt fram for deg (jødene) livet og det gode, og døden og det onde, idet jeg i dag byder deg å elske Herren din Gud, å vandre på hans veier og ta vare på hans bud og hans lover og hans forskrifter, så du kan leve og bli tallrik, og Herren din Gud kan velsigne deg i det land du kommer inn i og skal ta i eie. Men dersom ditt hjerte vender seg bort, og du ikke vil lyde, men lar deg forføre og tilbeder andre guder og dyrker dem, da forkynner jeg dere i dag at Dere skal gå helt til grunne, Dere skal ikke leve i det land som du nå drar til over jordan for å komme inn i det og ta det til eie." (5. Mos. 30, 15–18)

Vi vet alle hvordan det har gått med jødefolket opp igjennom historien. På grunn av sin ulydighet og sitt frafall fra Herren, deres Gud, så har Herren måttet straffe jødene for det. Det som Bibelens profetier har forutsagt, er gått i oppfyllelse i historien. Historien selv stadfester at det profetiske ord er sant.

Hva som gjelder hedningefolkene, så handler ikke Gud slik med dem som han handler med jødene – sitt eget utvalgte folk. Det er ikke det at han ikke bryr seg om hedningene, men de får i de fleste tilfeller leve sitt eget liv med sine religioner og sine tanke-systemer. Dette vil ikke si det samme som at de ikke står ansvarlige overfor Gud med sine liv og sine gjerninger, men Gud var nødsaget til å ta seg ut sitt eget folk og handle med dem, og så fikk hedningefolkene greie seg som best de kunne. "han (Gud) som i framfarne tider lot alle hedningefolkene vandre sine egne veier, enda han ikke lot seg uten vitnesbyrd, idet han gjorde godt, gav dere regn og fruktbare tider fra himmelen, og mettet deres hjerter med føde og glede." (Ap.gj. 14, 16–17)

Hedningefolkene skal også stå til regnskap for Gud på dommens dag, så de slipper ikke unna Guds dom. De dømmes da etter den grad og den form for Guds-åpenbaring som var/er tilgjengelig for dem. Vi nevner her slike ting som samvittigheten, deres tanker, skaperverket, lovens gjerning i deres hjerter, Sinai-loven eller evangeliet. (Se Rom. 1–2)

Hva som gjelder jødene, så måtte Gud ta seg ut et folk, for han ville knytte en del overordnede — og frelsesaspekter til dette folket — som også hedningene fikk/får nytte godt av. Jeg tenker da på slike ting som Guds ord (Bibelen), Kristi forsonergjerning og 1000-års-riket.

Til tross for at jødene en rekke ganger har vært ulydige mot Gud og brutt Sinai-pakten (og det er de ikke alene om), er de likevel Guds eiendoms-folk, og løftene står fortsatt ved lag. Dette grunner seg i det forholdet at 430 år før opprettelsen av Sinai-pakten, så opprettet Gud en nåde— og løftespakt med Abraham, og den var det ikke beheftet noen forpliktelser til. Pakten med Abraham er både gitt f ø r Sinai-pakten og er o v e r o r d n e t d e n n e hva som gjelder løftene. Dette er grunnen til at jødene fortsatt er Guds utvalgte folk, og at løftene til folket står ved lag og kommer til å gå i oppfyllelse. "Dette er da min mening: En pakt (Abraham-pakten) som forut er stadfestet av Gud, gjør ikke loven (Sinai-pakten), som er gitt fire hundrede og tretti år (430) etter, ugyldig, så den skulle gjøre løftet (eller løftene) til intet. For får en arven ved lov, da får en den ikke lenger ved løftet. Men Gud har gitt Abraham den ved løftet. Hva skulle da loven til? Den ble lagt til for overtreddesenes skyld, inntil den ætt kom som løftet gjalt — gitt ved engler, ved en mellommanns hånd, men en mellommann er ikke bare en, men Gud er en." (Gal. 3, 17–20) Det som er direkte galt i Grünfeldts utsagn er: At Gud ikke har gitt jødene privilegier og rettigheter framfor andre folk. Gud har nemlig gitt jødene privilegier og rettigheter som ikke noe annet folk kan smykke seg med.

Paulus sier om dette i Romerbrevet: "Hva fortrinn har da jøden? eller hva gagn er det i omskjærelsen? Meget i alle måter, først og fremst det at Guds ord ble dem betrodd." (Rom. 3, 1–2)

"For jeg (Paulus) ville ønske at jeg selv var forbannet bort fra Kristus for mine brødre, mine frender etter kjødet, de som er isralitter, de som barnekåret og herligheten og paktene og lovgivningen og gudstjenesten og løftene tilhører, de som fedrene tilhører, og som Kristus er kommet fra etter kjødet, han som er Gud over alle ting, velsignet i evighet. Amen." (Rom. 9, 3–5)

Vi kan ikke her gå inn på hvert enkelt ledd i denne oversikten, men her kommer det tydelig fram at til tross for at den store majoritet av jøder sviktet, så var/er det likevel en fordel å være jøde, for Gud angrer ikke på sine løfter, sin utvelgelse og sitt kall.

Hva som gjelder framtiden, skal vi bare mer og mer få oppdage at j ø d e n e er Guds spesielt utvalgte folk, som han har gitt store og herlige løfter som han kommer til å oppfylle, når tiden er inne til det.

For det første har vi løftet om jødenes omvendelse til Jesus. "For jeg vil ikke brødre at Dere skal være uvitende om denne hemmelighet — forat Dere ikke skal

tykkes dere selv kloke — at forherdelse delvis er kommet over Israel, inntil fyllden av hedningene er kommet inn (dette er uttagelsen av den kristne menighet), og således skal hele Israel bli frelst, som skrevet er: Fra Sion (Jerusalem) skal redningmannen (Jesus) komme, han skal borttrydde ugudelighet fra Jakob (Israel). (Rom. 11, 25—26)

For det andre har vi de mange profetier om at Jesus skal være konge ut ifra Jerusalem og Israel i 1000-års-riket. Dette skal bli en velsignelsens periode og en fredsperiode for jorden, og Israel og jødene skal være sentrum i fredsriket. "Og det skal skje i de siste dager, da skal fjellet der Herrens hus (templet) står være grunnfestet på toppen av fjellene og høyt hevet over alle høyder, og alle hedningefolk skal strømme til det. Og mange folkeslag skal gå avsted og si: Kom, la oss gå opp til Herrens berg, til Jakobs Guds hus (templet) så han (Jesus) kan lære oss sine veier, og vi ferdes på hans stier. For fra Sion skal lov utgå, og Herrens ord fra Jerusalem. Og han skal dømme mellom hedningefolkene og skifte rett for mange folkeslag, og de skal smi sine sverd om til hakker og sine spyd om til vingårdskniver, et folk skal ikke lenger løfte sverd mot et annet, og de skal ikke mere lære å føre krig." (Esaias 2, 2—4)

For jødene står altså det beste igjen. Disse velsignelsene kommer forøvrig hele verden til del og til nytte. Det åndelige systemet som jødene står tilsluttet, vil vise seg å føre til stor velsignelse både for dem selv og for resten av verden. Slik har det bestandig vært, men ingen ting kan måle seg med det som skal komme. Vi ser fram til 1000-års-riket, som er glansperioden på denne jord.

For sine åndelige etterkommere ble også Abraham en velsignelse både ved sin lydhighet og ved at han ble far til alle troende. Vi ærer hans navn, og han er blitt en kilde til inspirasjon og et forbilde for oss. En kristen skal bestandig vandre i fotsporene til Abraham. Da er han på trygg grunn.

Hva som gjelder første del av løfte nr. 5: At Gud vil velsigne dem som velsigner Abraham, er det følgende å si: Dette er et løfte som gjelder både den enkelte og nasjonene.

De som velsigner Abraham, jødene og staten Israel, vil Gud selv velsigne. Det er Gud selv som står bak dette løftet, og da kan vi stole på at det skjer som han har sagt.

I sitt forhold til Abraham var det særlig to menn som var oppmerksomme på dette, og det var kongen i Salem (Jerusalem) Melkisedek og Abimelek. "Og Melkisedek, kongen i Salem, kom ut med brød og vin, han var prest for den høyeste Gud. Og han velsignet ham og sa: Velsignet være Abraham av den høyeste Gud, som eier himmel og jord. Og lovet være den høyeste Gud, som har gitt dine fiender i din hånd. Og Abraham gav ham tiende av alt." (1. Mos. 14, 18—20) Ved den tid kom Abimelek og Pikol, hans hærfører, og sa til Abraham: Gud er med deg i alt det du gjør. Så tilsverg meg nå her ved Gud at du ikke vil fare med svik mot meg og mine barn og min ætt. Likesom jeg har vist godhet mot deg, så skal du gjøre det samme mot meg og mot det land du bor i som fremmed. Da sa Abraham: Ja, det skal jeg tilsverge deg. (1. Mos. 21, 22—24)

Disse to, Melkisedek og Abimelek, må en betrakte som fornuftige og saklige mennesker i og med at de tok den fulle konsekvens av det de så og av sin innerste overbevisning: Nemlig det at "Gud var med Abraham i alt hva han gjorde."

I dag ser det dessverre ut til at både mange mennesker og nasjoner ser ut til å ha glemt dette løftet om at Gud vil velsigne den/dem som velsigner jødene. I dag er jødene utsatt for en hatspropaganda og en utslettelsespolitikk fra de arabiske lederne og Sovjet-unionen og en likegyldighetspolitikk fra lederne i Vesten. Det disse verdens herrer ikke er klar over, er at denne antisionismen har noe med åndelig tilknytning og forankring å gjøre. Dersom man tar avstand fra jødene, så tar man samtidig avstand fra Gud og hans planer i Midt-Østen. Vi lever midt i Salme 83 i så måte. Der står det: "Gud, ti ikke. Vær ikke stille og hold deg ikke rolig, Gud! For se, dine fiender larmer, og de som hater deg, løfter hodet. Mot ditt folk (jødene) legger de med svik hemmelige råd, og de rådslår mot dem du verner. De sier: Kom og la oss utslette dem, så de ikke mer er et folk, og Israels navn skal ikke mere kommes ihu. For de har av hjertet rådslått med hverandre, mot deg (Gud) inngår de pakt. Edoms telt og Ismaelittene, Moab og Hagarenerne, Gebal og Ammon og Amalek, Filistea tillikemed innbyggerne av Tyrus. Også Assur har gitt seg i lag med dem, de er blitt Lots barns arm. Sela." (Salme 83, 1–9)

Ja, slik er det i dag — vi vet det, men Bibelen peker også forbi den nåværende onde tidsalder eller hedningenes tider da "hedningene larmer og folkene tenker på det som fåfengt er" (Salme 2), og inn i lyset fra 1000-års-riket. "For ditt lys kommer og Herrens herlighet (Jesus) går opp over deg (Israel). Se, mørke (åndelig mørke) dekker jorden, og mulm folkene, men over deg skal Herren oppgå, og over deg skal hans herlighet åpenbare seg, og folkeslag skal søke til ditt lys, og konger til den glans som er gått opp over deg." (Esaïas 60, 1–3)

En gang i framtiden — i begynnelsen av 1000-års-riket — vil Gud ta bort det dekket som dekker hedningene, slik at de kan erkjenne at de og jødene har felles Gud. "Og Herren, hærskares Gud, skal på dette fjell gjøre et gjestebud for alle folk, et gjestebud med fete retter, et gjestebud med gammel vin, med fete margfulle retter, med klaret gammel vin. Og han skal på dette fjell tilintetgjøre det slør som omslører alle folkene, og det dekke som dekker alle hedningefolkene. Han skal oppsluke døden for evig, og Herren, Israels Gud, skal tørke gråten av alle ansikter, og sitt folks vanære skal han ta bort fra hele jorden, for Herren har talt. På den tid skal de si: Se, der er vår Gud, han som vi ventet skulle frelse oss, dette er Herren som vi ventet på, la oss fryde og glede oss i hans frelse!" (Esaïas 25, 6–9)

Men det er ikke bare over hedningene at det ligger et dekke. Dette gjelder også Israel og de fleste jøder. De ser og forstår ikke at Jesus er deres lenge etterventede Messias. Men når de omvender seg til Herren, skal han ta dekket av dem, og de skal se ham som han i virkeligheten er, ikke bare som en stor jøde, men også som Gud og frelser." Men deres (jødenes) sinn er blitt forherdet, for like til denne dag blir det samme dekke liggende når de leser den gamle pakt, uten at det blir åpenbart at det (dekket) oppheves i Kristus. Men til

denne dag ligger et dekke over deres hjerter når Moses leses, men når det (Israel) omvender seg til Herren, blir dekket tatt bort.” (2. Kor. 3, 14–16)

I 1000-års-riket når dette dekket er blitt tatt bort av Gud både av jødene og hedningenes øyne og hjerte, vil de søke Kristus og besøke Jerusalem hvor Kristus er konge. I Sak. 8, 20–23 står det om denne tiden: ”Så sier Herren, hærskares Gud: Ennå en gang skal det skje at hele folkeslag og mange byers innbyggere skal komme hit (Jerusalem). Og innbyggerne i den ene by skal gå til den andre og si: La oss gå avsted og bønnfalle Herren og for å søke ham, Herren, hærskares Gud! Jeg vil gå, jeg og. Og mange folkeslag og tallrike hedningefolk skal komme for å søke Herren, hærskares Gud, i Jerusalem og for å bønnfalle Herren. Så sier Herren, hærskares Gud: I de dager skal det skje at ti menn av alle hedningefolkenes tungemål skal gripe fatt i en jødisk manns kappefald og si: Vi vil gå med dere, for vi har hørt at Gud er med dere.

Når det gjelder siste del av løfte nr. 5: At Gud vil forbanne dem som forbanner Abraham, er det også et løfte som til fulle har gått i oppfyllelse, og som historien er full av eksempler på. Til tross for at Israel gjennom sin historie er blitt forfulgt og undertrykt av andre folk og nasjoner, er det jødene som har stått ved gravene til sine fiender. Sterke nasjoner og herskere som har undertrykt og sendt Israel ut i landflyktigheten, er selv gått under i historiens strømmvirvel, mens Gud på underfull måte har bevart Israel.

Både Bibelen og den verdslige historie stadfester det til fulle at det er tilfelle at Gud straffer Israels fiender, og at jødene står igjen som seierherrer ved gravene til sine fiender. Dette er et typisk trekk både i frelseshistorien og i den verdslige historie. Ja, en kunne gå så langt som til å si at dette er en regel i historien: At jødene overlever, mens deres fiender går til grunne.

Vi skal i det følgende ta med noen eksempler fra Bibelen som viser at dette er tilfelle. Vi skal også ta med en del generelle utsagn som viser hvorfor dette er tilfelle.

”Så skjedde det ved midnattstid at Herren slo ihjel alle førstefødte i Egyptens land, fra den førstefødte sønn av Farao, som satt på sin trone, til den førstefødte sønn av fangen, som var i fengslet, og alt førstefødt blant buskapen.” (2. Mos. 12, 29)

”Da sa Moses til folket: Frykt ikke, stå nå her å se Herrens frelse, som han vil sende dere i dag. For som Dere ser egypterne i dag, skal dere aldri i evighet se dem mere. Herren skal stride for dere, og Dere skal være stille.” (2. Mos. 14, 13–14) ”Således frelste Herren den dag Israel av egypternes hånd, og Israel så egypterne ligge døde på havstranden. Og da Israel så den veldige gjerning Herren hadde gjort med egypterne, da fryktet folket Herren, og de trodde på Herren og på hans tjener Moses.” (2. Mos. 14, 30–31)

”Ingen skal kunne stå seg mot deg (Josva) alle ditt livs dager, likesom jeg var med Moses, vil jeg være med deg, jeg vil ikke slippe deg og ikke forlate deg. (Josva 1, 5) ”og hun (Rahab) sa til dem (de to jødiske speiderne): Jeg vet at Herren har gitt dere landet (Israel) og at redsel for dere er falt på oss, og at alle landets innbyggere forgår av angst for dere. For vi har hørt at Herren tørket ut vannet i det Røde hav foran dere da Dere drog ut ifra Egypten, og vi har hørt hva Dere gjorde med amoritter-

kongene på hin side Jordan, Sihon og Og, som Dere slo med bann. (d.v.s. drepte) Da vi hørte det, ble vårt hjerte fullt av angst, og nå er det ikke mere noen som har mot til å møte dere, for Herren deres Gud han er og Gud både i himmelen der oppe og på jorden her nede." (Josva 2, 9–11)

"Mens Josva var ved Jeriko, hendte det at han løftet opp sine øyne og fikk se en mann som stod foran ham med draget sverd i sin hånd, og Josva gikk bort til ham og sa: Hører du til oss eller til våre fiender? Han svarte: Nei, jeg er høvdingen over Herrens hær, nå er jeg kommet (d.v.s. for å stride for Israel) Da falt Josva på sitt ansikt til jorden og tilba og sa til ham: Hva har min Herre å si til sin tjener? (Josva 5, 13–14)

"Og Herren sa til Josva: Vær ikke redd for dem. Jeg har gitt dem i dine hender, ikke en av dem skal kunne stå seg mot deg. . . Som de nå flyktet fra Israel og var på veien ned fra Bet-Horon, da lot Herren store stener falle ned over dem fra himmelen helt til Aseka, så de døde, det omkom flere ved haglstenene enn Israels barn slo ihjel med sverdet." (Josva 10, 8 og 11)

"David svarte filisteren: Du kommer mot meg med sverd og lanse og kastespyd, men jeg kommer mot deg i Herren, hærskares Guds navn, han som er Gud for Israels fylkinger — han som du har hånet . . . Og hele dette folk skal få se at det ikke er ved sverd og spyd Herren frelser, for Herren råder for krigen, og han skal gi dere (filistrene) i vår hånd." (1. Sam. 17, 45 og 47)

"Og da den Guds manns tjener (Elisa) tidlig om morgenen gikk ut, fikk han se at en hær med hester og vogner omringet byen. Da sa hans dreng til ham: Å, min herre, hva skl vi gjøre? Han svarte: Vær ikke redd. De som er med oss (det er Guds hærer), er flere enn dem som er med dem (syrerne). Og Elisa bad og sa: Herre opplat hans øyne, så han kan se. Og Herren opplot drengens øyne, og han fikk se at fjellet var fullt av gloende hester og vogner rundt omkring Elisa." (2. Kong. 6, 15–17)

"Og samme natt hendte det at Herrens engel gikk ut og slo hundre og fem og åtti tusen (185000) mann i assyrernes leir, og da folket sto opp om morgenen, fikk de se alle ligge der som døde kropp. Da brøt kongen av Assyria Sankerib opp og drog bort og vendte tilbake, og siden holdt han seg i ro i Ninive." (2. Kong. 19, 35–36)

"Men når de 70 år (jødernes bortvisning til Babylon) er til ende, da vil jeg (Gud) besøke kongen i Babel og folket der, sier Herren, for deres misgjernings skyld, og jeg vil besøke kaldeernes land og gjøre det til evige ørkener." (noe som også er skjedd) (Jer. 25, 12)

"Ve. Det bruser av mange folk. Det bruser som havet. Det larmer av folkeslag. Det larmer som mektige vann larmer. Ja, det larmer av folkeslag som mange vann larmer, men han (Gud) truer dem, og de flyr langt bort, de jages avsted som agner for vinden oppe på fjellene og som støvhvirvel for stormen. Ved aftens tid, se, da er de ikke mere til. Således går det med den som plyndrer oss, (jødene) dette er deres lodd som raner oss." (Esaias 17. 12–14)

Disse utsagnene fra Bibelen viser at det er Gud som strider for Israel og jødene, og at når tiden er inne til at Guds planer og Guds råd skal gå i oppfyllelse, så er det ingen makt i verden som kan bekjempe jødene, for Gud har bygd opp sine planer med verden/jorden

r u n d t d e t t e f o l k e t . Bibelen sier: At jødene skal være stille, for Herren selv skal stride for dem og gi dem seier over sine fiender. Slik var det i gammel tid, slik er det også nå, og slik vil det enda mere være hva som gjelder framtiden.

Hva som gjelder framtiden, så står Israel og jødene overfor store kriger og gedigne forsøk fra hedningenes side på å utslette dem som folk og land. Hedningene kan nemlig ikke tåle jødene, for de er annerledes enn hedningefolkene, i og med at de er Guds utvalgte folk. Det lukter med andre ord "kristen-mannsblod" av dem, og det kan ikke hedningene tåle, og derfor må jødene utryddes. Bak alle disse anslagene mot jødene står naturligvis denne verdens fyrste, som er Satan, og det er hans vesen å forsøke å bekjempe de planene som Gud har lagt, og som han akter å gjennomføre. Konflikten mellom jøder og hedninger er derfor dypest sett en k o n f l i k t p å d e t å n d e l i g e o m r å d e t mellom Gud og hans planer på den ene siden og Satan og hans planer på den andre siden.

Hva som gjelder hedningenes framtidige angrep på Israel og jødene, så samler dette seg stort sett rundt to hovedkomplekser av profetier, og det er Gog-profetiene og Antikristprofetiene. Det første anslaget (Gogs angrep på Israel) behøver ikke være så langt unna. Det er mye som tyder på at det kan inntreffe ganske snart. Dette går da kort ut på at Sovjet-unionen med sine allierte (arabere og andre) vil gå til angrep på Israel, men dette skal ikke lykkes. Gud selv vil gripe inn og tilintetgjøre dem på Israels fjell. (Les Esek. 38 og 39) "Og du menneskesønn! Spå mot Gog og si: Så sier Herren, Israels Gud: Se, jeg kommer over deg, Gog, fyrste over Ros, Mesek og Tubal. Og jeg (Gud) vil vende deg om og drive deg fram og føre deg opp fra det ytterste Norden (Sovjet-unionen) og la deg komme over Israels fjell. Og jeg vil slå din bue ut av din venstre hånd og la dine piler falle ut av din høyre hånd. På Israels fjell skal du falle, du og alle dine skarer og de folkeslag som er med deg, jeg gir deg til føde for allehånde rovfugler og for markens ville dyr." (Esek. 39, 1—4)

Dette angrepet blir slått tilbake av Gud selv, og det skal på ingen måte lykkes. Ved denne sanering og tilintetgjørelse av kommunisme, arabisk antisjonisme og generelt jødehat får også resten av verden se Guds storhet og får anledning til å gi seg over til Gud og prise ham. "Og jeg (Gud) vil åpenbare min storhet og min hellighet og gi meg til kjenne for mange folks øyne, og de skal kjenne at jeg er Herren." (Esek. 38, 23)

Jødene vil også få nytte godt av denne seieren. De skal for en tid få igjen noe av den gode vilje og sympati som f.eks. ble dem til del etter 2. verdenskrig. Dessuten skal verden og hedningene forstå at Gud er på jødenes side, og at det er livsfarlig å gå til angrep på jødene. "I syv måneder skal Israels hus holde på med å begrave dem (kommunistene, araberne og hedningene) for å rense landet. Alt folket i landet skal være med om å begrave dem, og det skal være dem til navnkundighet på den dag jeg (Gud) åpenbarer min herlighet, sier Herren, Israels Gud. (Esek. 39, 12—13)

Men hedningene vil ikke være i stand til å holde fast på denne belæringen som de fikk av Israels Gud, i og med at Gog gikk til angrep på jødene og ble slått av Gud. De vil etter en tid samle seg og gå til nye angrep på Israel, men denne gangen er det ikke bare et begrenset angrep som vil finne sted, slik som det var tilfelle under Gog-krigen. I denne siste krigen vil a l l e v e r d e n s n a s j o n e r gå mot

Israel under ledelse av Anti-Krist, men også denne gangen vil de lide nederlag, for Gud/Kristus kjemper for sitt folk og gir dem seier over sine fiender.

Vi skal også ta med noen få Bibel-sitater som viser både omfanget av striden, hvor den forgår og hvordan utfallet blir. "For se, i de dager og på den tid, når jeg gjør ende på Judas fangenskap og Jerusalems fangenskap, da vil jeg samle alle hedningefolk og føre dem ned i Josafats dal (Josafat betyr: Gud dømmer), og jeg vil der gå i rette med dem for mitt folks og min arvs, Israels skyld, fordi de spredte dem blandt hedningene og delte mitt land (som er Israel)." (Joel 3, 6–7)

"for jeg (Gud) vil samle alle hedningefolkene til krig mot Jerusalem, og staden skal bli tatt og husene bli plyndret, og kvinnene bli skjendet, og halvdelen av staden skal måtte gå i landflyktighet, men resten av folket skal ikke utryddes av staden. For Herren skal dra ut og stride mot disse hedningefolk, som han før har stridt på kampens dag." (Sak. 14, 2–3)

"Og han (Gud) samlet dem (hedningene) på et sted som på hebraisk heter Harmageddon." (Joh. Åp. 16, 16)

"For Herrens vrede er over alle hedningefolkene, og hans harme over all deres hær, han slår dem med bann (d.v.s. dreper dem), overgir dem til å slaktes ned . . . Herrens sverd er fullt av blod, gjødd med fett, med blod av lam og bukker, med nyrefett av værer, for en offer-slaktning holder Herren i Bosra og en stor slaktning i Edoms land. (Bosra-aksjonen er særlig rettet mot araberne) . . . for fra Herren kommer en hevners dag, et gjengjeldelsens år for Sions sak." (Esaia 34, 2, 6 og 8)

"Hvem er han som kommer fra Edom, i røde klær fra Bosra, så prektig i sin kledning, kneisende i sin store kraft? Det er jeg som taler rettferdighet, som er mektig til å frelse. (Det er Kristus) Hvorfor er din kledning så rød og dine klær lik hans som treder vinpersen? Persekaret har jeg trådt, jeg alene, og av folkene var ingen med meg, så trådte jeg på dem i min vrede og trampet dem sønder i min harme, da sprøytet deres blod på mine klær, og hele min klædning fikk jeg tilsølt. For hevners dag var i mitt hjerte, og mitt gjeløsningsår var kommet, og jeg så meg om, men det var ingen som hjelp, jeg undret meg, men det var ingen som støttet meg, da hjelp min arm (Gud) meg, og min harme støttet meg, og jeg trådte ned folkeslag i min vrede og gjorde dem drukne i min harme, og jeg lot deres blod rinne på jorden." (Esaia 63, 1–6)

Dette er den siste striden mellom hedningene og jødene, mellom Satan og Gud. Satan skal etter dette bindes for 1000 år, og verden går inn i en fredssperiode (1000-års-riket) der Jesus-Kristus-Messias skal være konge ut ifra Jerusalem og ut ifra Israel. Dette er altså ett av siktemålene med både Abrahams utvelgelse og jødene vandring gjennom seklene, og når vi ser det hele på denne bakgrunnen, kan vi også lettere forstå de åndelige motsetninger som det til enhver tid vil være mellom jødene og hedningene, for hedningene kan ikke av seg selv være lydige mot det som hører Guds rike til. De vil gjøre opprør mot det — og det har de også gjort i utstrakt grad opp gjennom den verdslige historie.

Hva som gjelder jødene, så vil også mange av dem være som hedningene, men de

får det bare ikke til. Gud har satt sitt innsegl på dette folket — både til godt og til ondt — og det vil prege dem for alltid. Guds utvelgelse av folket og landet står fast, og Gud selv vil stå som garantist for at hele Guds ord og råd hva som gjelder folket og landet, skal gå i oppfyllelse. Bak folket og i Israel skimter vi og anerkjenner Guds planer og ledelse. Gud er fortsatt Historiens Herre. I Israel lar han seg se — men bare for dem som har øyne å se med.

Vi skal med dette avslutte artikkelen om Israel-folket og landet, men vi vil bare referere spørsmålet: Er Gud for jødene, hvem er da imot dem? Eller er det noen som er sterkere enn Gud — vår Gud og jødenes Gud? Svarene på disse spørsmålene gir seg selv. Ingen kan rokke ved Guds planer — hverken i Midt-Østen eller andre steder i verden. Derfor kommer Gud også til å føre jødene i Midt-Østen fram til en endelig og overbevisende seier over sine mange fiender — i fullt samsvar med det profetiske ord. Jødene er kommet for å forbli i Israel. Ingen kan jage dem bort fra landet til tross for at det er mange som har planer om det. Jødene vil — ved Guds hjelp — stadig utvide sine landbesittelser i Midt-Østen og konsolidere sin stilling.

Til sist vil de også som hel nasjon — under vanskelige politiske og krigsmessige forhold (Sak. 12 — 14) skue opp til ham som de har gjennomstunget, Mannen fra Nasaret, og få del i frelsen i Jesus Kristus. Da er også tiden kommet til at de kan motta Jesus som sin Messias, som da skal være konge ut ifra Jerusalem og Israel i det konkrete og historiske Messias-riket eller 1000-års-riket. "Så fatt da et annet sinn og vend om (dette er sagt til jødene), forat deres synder må bli utslettet, så hussvalelsens tider (frelsen med alt som dette innebærer) kan komme fra Herrens åsyn, og han kan sende den for dere (jødene) utkårede Messias, Jesus, som himmelen skal huse inntil de tider da alt det blir gjenopprettet som Gud har talt om ved sine helige profeters munn fra eldgamle dager av." (Ap.gj. 3, 19—21)

Tingvoll den 2. mars 1981

Oskar Edin Indergaard

ISRAELS LØFTER

Lydighet er og har bestandig vært en forutsetning for at Guds ord og planer skal ha framgang i verden. Alle som tror, er mer eller mindre lydige mot det som Gud måtte si til den enkelte. (De som ikke tror, er altså ulydige). Så er altså det å tro det samme som å være lydige — lydige mot det himmelske kall. Å tro er altså det samme som å komme når Gud kaller, det samme som å gå når Gud befaler det og gjøre dette eller hint når Gud ber deg om det.

Paulus sier om dette: "Derfor, kong Agrippa, ble jeg ikke ulydig mot det himmelske kall." (Ap.gj. 26, 19)

Opp gjennom frelseshistorien har vi mange eksempler på lydighet. Kristus var naturligvis den som var mest lydige, idet han var lydige inntil døden på korset. Han døde for oss forat vi skulle kunne leve for Gud og for hverandre.

Abraham (far til mange folk) var også lydige idet han som 75-åring drog ut fra sitt land og folk til et ukjent land som Gud skulle vise ham. Det var på Guds befaling han drog og ved tro. "Og Herren sa til Abram: Dra bort fra ditt land og fra din slekt og fra din fars hus til det land som jeg vil vise deg." (1. Mos. 12, 1) "Ved tro var Abraham lydige da han ble kalt, så han drog ut til det sted han skulle få til arv, og han drog ut uten å vite hvorhen han skulle komme." (Hebr. 11, 8)

Det var her det hele startet. Det var i forbindelse med Abraham og de folkene han tok med seg, at Gud utvalgte seg sitt eget folk, nemlig jødene. Dette gåtefulle folket, Guds folk, har forøvrig vært på vandring — mer eller mindre — helt fra Abraham av. Til tross for at de har fått løfter om land og velsignelse, vil de liksom ikke finne seg til ro i verden. Eller bedre. På grunn av at de er Guds utvalgte folk, så har hedningene bestandig plaget og hånet dem, og det gjør vi ennå også. Jødene har ennå ikke tømt det siste beger av hån, ydmykelse og fornedrelse som vi rekker dem. Ifølge Guds ord vil de ennå stå foran store ydmykelser og vanskeligheter, men han som begynte en god gjerning — også i dette folket — skal fullføre den, for Gud har store planer med sitt folk i fortsettelsen.

På grunn av at Abraham var villig til å dra ut, fikk han og hans folk store løfter og velsignelser av Gud. Vi skal i denne artikkelen se spesielt på to løfter, nemlig landloftet og løftet om at de skulle bli til et stort folk.

Basis for oppfyllelsen av disse løftene ligger hos Gud selv. Han gir dem av egen fri vilje. Han sier ikke i disse tilfellene slik som han ofte ellers gjør: Dersom dere greier å oppfylle det eller det, så skal dere få det og det som gjenytelse. Nei, i disse løftene gjenspeiler Guds frie vilje seg til å gjøre med sitt som han vil. (Hele jorden hører jo Herren til). Disse løftene forteller også om Guds trofasthet, Guds frie valg og Guds

nåde. "Og jeg (Gud) vil gjøre deg til et stort folk, jeg vil velsigne deg og gjøre ditt navn stort, og du skal bli en velsignelse. Og jeg vil velsigne dem som velsigner deg, og den som forbanner deg, vil jeg forbanne, og i deg skal alle jordens slekter velsignes. (1. Mos. 12, 2—3)

Velsigner du jødene?

Gud har gitt jødene store landområder i Midt-Østen. Han har gitt dem til jødene av sin egen frie vilje. "Den dag gjorde Herren en pakt med Abram og sa: Din ætt gir jeg dette land, fra Egyptens elv, like til den store elv, elven Frat (Eufrat)." (1. Mos. 15, 18) "Og jeg vil gi deg og din ætt etter deg det land hvor du bor som fremmed, hele Kanaans land, til en evig eiendom, og jeg vil være deres Gud." (1. Mos. 17, 8)

Hva skal vi gjøre med dette? Eller kan vi i det hele tatt gjøre noe med dette? Står ikke Guds løfter til Israel fast? Jo, de står fast — fast som fjell — og vi kan ikke gjøre noe med dette — uten det å peke på at landet hører jødene til, og at det ikke er arabisk område. Gud har gitt landet til jødene for lang tid siden, og nå når de tar landet i besittelse igjen, er det sitt eget land de tar og ikke arabernes land, som nærmest en hel verden skriker om. (Jamfør siste avstemning i FN's Generalforsamling der jødenes bosetningspolitikk på Vest-bredden ble enstemmig fordømt). Her var det ikke plass for noe nyansert eller balansert syn, nei her hørte vi på ny skriket som vi har hørt så mange ganger før: Bort med jødene. Vi vil ikke ha dem her. De har ingen ting her å gjøre. Det er ikke deres jord og deres område.

Vi er også vitne til hvordan jødene bare blir mer og mer isolert på det politiske område, etter som tiden går. Til slutt vil de bli stående igjen alene — som så ofte før — men de har en alliert som selv har sagt at han vil stå på deres side, og det er Gud, jordens skaper og opprettholder, og da står de trygt. Ved sitt ord feier han både Verdensorganisasjonen og de fiendtlige hærer til side. Ved sitt ord beskytter han sitt folk.

Vi er også vitne til hvordan folkenes (hedningenes) skrik bare mer og mer får overhånd i forholdet til jødene. Israels "venner" gir etter fordi hedningenes skrik er så høyt at de ikke greier å høre på det, og fordi jødenes uvenner har olje, og det må vi ha for å få våre biler til å gå og til å hete opp våre hus med. Vi må ikke fryse, men jødene må fryse i vårt sted — alene som de er.

At verden ikke forstår Guds planer og er villig til å forsvare jødene, er forståelig nok, men hvor er teologenes stemme, og hvor er kristenfolkets stemme i forsvaret for jødene og deres rettigheter? Har den lydd slik som den skal lyde? Nei, den har ikke lydd.

Det har vært hvisket om dette i krokene, men jeg har ikke hørt noe om dette hverken i gudstjenesten eller i prekenen i kirken, eller hørt noe særlig mye om dette på bedehuset eller lest noe særlig mye om dette i de kristne avisene og bladene — med unntak av Karmel og Dagen. (Hva som gjelder Dagen, så er dette Norges beste kristen-avis på grunn av sin klare holdning til Israel og det profe-

tiske ord. Den burde derfor leses av mange flere. Hva som gjelder Karmel, har også dette bladet det samme klare synet på Israel og jødene og burde vært lest av mange flere. Jeg anbefaler derfor disse to bladene.)

I forsvaret av jødene har ikke kristenfolkets stemme nådd høyere enn til spurvekvitter (se Pred. 12), ja ikke så høyt en gang.

Hva er grunnen til dette? Den er ganske enkel: En stor del av teologene og kristenfolket tror ikke på Guds-ordet og løftene til jødene slik som de kommer til uttrykk i Bibelen. De tror at kirken eller menigheten har overtatt løftene til Israel. Kirken tror at den er Israel. For en enkel og feilaktig teologi. Nå står det imidlertid i Guds ord at det er så enkelt at ikke engang døren skal fare vill, men det var vel ikke meningen å gjøre teologien så enkel at både døren og teologen farer vill?

Kirken, teologene og en (stor) del av lekfolket tror heller ikke at Gud har lovet jødene store landområder i Midt-Østen. Dersom de hadde trodd det, så hadde de kommet fram med det i forkynnelsen. De tror derimot at kirken/menigheten har overtatt jødernes løfter (om landområder i Midt-Østen). Nå er imidlertid ikke disse landområdene lenger å betrakte som konkrete landområder, men som et uttrykk for kirkens ekspansjon og vekst.

Nei, dette er ikke riktig. Jødene har fått landet (Israel), området og byen (Jerusalem) av Gud til en evig eiendom, og ingen kan fravriste dem dette — ikke engang Gud, for sitt kall, sine nådegaver og sine løfter angrer han ikke på. Gud holder det han lover. Vi kan stole på Gud. Om vi er troløse, så er han trofast.

Er det ikke snart på tide at kirken og teologene manner seg opp og strammer seg opp, slik at de kan komme i et riktig og positivt forhold til det profetiske ord og Guds løfter til Israel? Har ikke menigheten fått nok løfter av Gud, eller er man ikke fornøyd med det som Gud har gitt oss? Ingen har fått så intime og fine løfter som kirken/menigheten som en del av Kristi legeme, der Kristus er hodet, og vi er lemmene, og der vi til slutt skal bli likedannet med Guds sønns bilde. Er ikke dette nok, eller er det en form for åndelig utplyndring og åndelig imperialism? er kirken driver overfor jødene? Ja, det siste er nok tilfelle. Vi har lært av denne verdens herrer, så vel koloniherrerne som kommunistene — som er spesialister i å ta fra andre — det som tilhører dem.

Så har vi da ikke bare en verdslig utbytting og imperialism. Nei, vi har dessverre også en åndelig, der kirken/menigheten tar av løftene til Israel, og mener at de er bestemt for kirken. Men slik er det ikke. Kirken burde for lengst ha strammet seg opp til å ha fortalt verden, som ligger i uvitenhet og i det onde, at Israel er jødernes land, at Jerusalem er den store konges stad, og at Gud har store planer med landet, området og byen i fortsettelsen. Fra dette området skal nemlig en gang i framtiden — kanskje om ikke så lenge — en del av Guds-riket komme til sin synlige manifestasjon med Jesus-Kristus-Messias som konge. Dette er det såkalte 1000-års-riket som Gud selv har omtalt en rekke ganger både i GT og NT, men nå er dette så lite framme i forkynnelsen at en skulle nesten tro at

de som tar det fram bedriver vranglære og ikke refererer til hva som står i Bibelen, Ja, det er så lite framme at en skulle nesten tro at de som tar det fram er uansvarlige kvinner og menn og nærmest å betrakte som uansvarlige kverulanter og åndelige pygmeer.

Det står opp til Gud å dømme, men han glemmer ikke Israel og sine løfter til jødene. "Sion sa: Herren har forlatt meg. Herren har glemt meg. Glemmer vel en kvinne sitt diende barn, så hun ikke forbarmer seg over sitt livs sønn? Om også de glemmer, så glemmer ikke jeg deg. Se, i begge mine hender har jeg tegnet deg, dine murer står alltid for meg." (Esaias 49, 14–16)

Dessuten vil Gud velsigne den som velsigner jødene og forbanne den som forbanner dem. Er det ikke på tide at kirken begynner å velsigne jødene og tale vel om dem i en verden full av ondskap og svik, i stedet for å ta fra jødene deres løfter fra Gud og bare jatte med de verdslige politikere i FN og andre fora — disse verdens herrer som hverken har interesse eller syn for det som hører Herren til, men bare syn for hvordan de skal få verden til å halte videre i en økologisk— og ressurskrise, som de selv har geleidet verden inn i. Er det rart at de i sin desperasjon sviker Israel når de kan få olje av araberstatene og på den måten få verden til å fungere enda en dag? (uttrykk for et kort tidsrom)

Nei, det er ikke rart at verden sviker jødene. Det har den bestandig gjort. Merkeligere er det at kirken/menigheten sviker Israel ved å ta deres løfter og ved ikke å tore å si fra til verdensmenneskene (hedningene) om at de må holde seg unna jødene, at de står på "hellig jord" i Midt-Østen, og at de "må ta av seg på beina" og fare varlig fram i sin omgang med jødene.

Er det noe rart at Jesus stiller et spørsmål i slutten av følgende kontekst: "Men skulle da ikke Gud hjelpe sine utvalgte (jødene og de kristne) til deres rett, dem som roper til ham dag og natt, og er han sen når det gjelder dem? Jeg sier dere at han skal skynde seg til å hjelpe dem til deres rett. Men når Menneskesønnen kommer (Kristi komme for opprettelsen av 1000-års-riket), mon han da vil finne troen på jorden?" (Luk. 18, 7–8)

Her er det ikke snakk om frelsende tro. Den vil Jesus finne bestandig på jorden — både når han kommer for å hente sin dyrtkjøpte menighet til himmelen, og når han kommer for å opprette den del av Guds-riket som vi kaller 1000-års-riket på denne jord. Nei, her er det snakk om den generelle tro på at alt Guds ord er sant, og at det skal forståes eksakt og umiddelbart slik som det kommer til uttrykk i Guds ord. Det skal altså ikke omtolkes.

Det er ikke mange som har en slik tro i dag, og færre skal de bli etter hvert. Også på dette punkt har Guds ord rett. Det er altså et endetidstegn og et frafallstegn at kirken/menigheten omtolker profetiene som går på Israel, som om de gjalt kirken selv.

Det andre aspektet jeg innledningsvis sa at jeg ville berøre i denne artikkelen, var løftet til Abraham om at jødene skulle bli et stort folk. Her vil jeg ta utgangspunkt i 1. Mos. 22, 15–18: "Og Herrens engel ropte ennå en gang til Abraham fra himmelen og sa: Ved meg selv sverger jeg sier Herren: Fordi du gjorde dette og ikke sparte din eneste sønn, så vil jeg storlig velsigne deg og gjøre din ætt såre tallrik, som stjernene

på himmelen og som sanden på havets bredd, og din ætt skal ta sine fienders porter i eie, og i din ætt skal alle jordens folk velsignes, fordi du lød mitt ord." (Se artikkelen: ISRAEL — FOLKET OG LANDET I BIBELENS LYS)

Her sverger Gud ved seg selv at han vil gjøre Abrahams ætt såre tallrik. Og når Gud sverger ved seg selv og til sitt eget navn, så står dette fast i alle evigheters evighet, for det finnes ingen som er større som han kan binde sine løfter til. Vi legger også merke til at Abrahams ætt er inndelt i to kategorier mennesker og to grupperinger, hvor den ene sammenlignes med "stjernene på himmelen", og hvor den andre sammenlignes med "sanden på havets bredd."

Som vi ser deles Abrahams ætt opp i forskjellige grupperinger av mennesker som får betegnelser som "stjernene på himmelen" og "sanden på havets bredd." Hva som eksakt ligger i disse uttrykk eller benevelser, er det vanskelig å ha noen fast formening om, så det skal vi ikke forsøke å utdype i denne artikkelen, men vi kan likevel antyde at uttrykket "som stjernene på himmelen" går på de jøder som er troende både i gammel- og nytestamentlig tid, og som dermed, etter at de har fått sine oppstandelseslegemer, skal inngå i den himmelske fase av 1000-års-riket.

Hva som angår det andre uttrykket "som sanden på havets bredd", vil jeg antyde at dette uttrykket går både på de jøder som går fortapt, og de jøder som blir frelst i den antikristelige trengselstid, og som går inn som troende og messianske jøder i 1000-års-riket her på denne jord.

Uttrykket "som stjernene på himmelen" gir altså uttrykk for en himmelsk tilhørighet, mens uttrykket, "som sanden på havets bredd" gir uttrykk for en jordisk tilhørighet.

Når dette innledningsvis er sagt om Saras og Abrahams ætt, vil jeg forsøke å knytte dette til landløftet for å se til hvilken del av ætten dette først og fremst tilhørte (tilhører), og i dette forsøket kommer Hebreerbrevet kap. 11 oss i møte og byr seg fram til en dypere forståelse av Guds ord — noe som forøvrig alt Guds-ordet gjør. Der står det om Abraham fra v. 8—10 i Jesu navn: "Ved tro var Abraham lydig da han ble kalt, så han drog ut til det sted han skulle få til arv (Israel, Jerusalem og et enda større område), og han drog ut uten å vite hvorhen han skulle komme, ved tro oppholdt han seg som utlending i det lovede land som i et fremmed land, idet han bodde i telt sammen med Isak og Jakob, medarvinger til det samme løftet, for han ventet på den stad som har de faste grunnvoller (det himmelske Jerusalem), og som Gud er byggmester og skaper til."

Å du forunderlige Gud — hvor merkelig er ikke ditt kall, utgrunnelige er dine veier, og hvor høye er ikke dine tanker over våre tanker. Til tross for at Abraham drog ut fra sitt folk og sitt land og inn i det ukjente, og til tross for at Gud hadde lovet ham og hans etterfølgere Israel, så oppholdt han seg likevel som en „fremmed i det lovede land" idet Gud hadde vist og lovet ham noe større og bedre, nemlig det himmelske Jerusalem — der hvor alle troende mennesker en gang i framtiden skal samles og bo sammen med Gud og Lammet.

Abraham var imidlertid ikke alene om dette — denne forventningen og forvisningen om at det bak denne jordiske virkelighet også er en himmelsk virkelighet,

som en må strekke seg etter med all sin kraft og alle sine evner. Nei, han delte denne tro og denne visshet med alle troende i Israel — og det like fram til denne dag. Om de troende i Israel står det bl.a.: "I tro døde alle disse uten at de hadde oppnådd det som var lovet (frelsen i det himmelske Jerusalem), men de så det langt borte og hilste det og bekjente at de søker et fedreland, og dersom de hadde tenkt på det som de var kommet fra, da hadde de jo hatt tid til å vende tilbake, men nå stunder de etter et bedre, det er et himmelsk, derfor skammer Gud seg ikke ved dem, ved å kalles deres Gud, for han har gjort en stad (det himmelske Jerusalem) ferdig til dem." (Hebr. 11, 13–16)

Må vi alle være som disse menneskene som er oppsummert i Hebr. 11, som ikke skydde noe offer eller noen anstrengelse for å få tak i den framtidige frelse — for å få tak i "en bedre oppstandelse" (v. 35) og for å få tak i det himmelske Jerusalem. Der skal vi møte dem alle sammen dersom vi holder den første fulle visshet fast inn til enden (Hebr. 3, 14).

Vi har også fått løfter om at vi skal sitte til bords med Abraham, Isak og Jakob i Guds rike. "Men jeg (Jesus) sier dere at mange skal komme fra øst og fra vest og sitte til bords med Abraham, Isak og Jakob i himlenes rike, men rikets barn (de flesste av jødene) skal kastes ut i mørket utenfor, der det skal være gråt og tenners gnissel." (Matt. 8, 11–12)

Til tross for at dette ovenfornevnte Bibel-stedet først og fremst går på det fellesskapet som vi skal ha med Abraham og de andre troende jøder i 1000-års-riket, så møter vi dem først i det himmelske Jerusalem og har fellesskap med dem der og blir kjent med dem.

Som jeg sa innledningsvis, ville jeg forsøke å finne ut hvilken del eller hvilken gruppering av Abrahams ætt som fikk løftet om landet. Jeg slår da fast at **l a n d - l ø f t e t** ble gitt til alle jøder, og at vi ikke kan begynne å dele opp det jødiske folk i forskjellige grupperinger hva som angår akkurat dette.

For det første tilhører landet (Israel) det jødiske folk, for jødene har fått landet til "**e n e v i g e i e n d o m**." Vi kan derfor ikke begynne å dele opp den jødiske nasjon i forskjellige grupperinger og si at noen bestemt gruppering har forrett til landet framfor en annen gruppering. I dag er landløftet gitt både til troende (messianske) jøder og til verdslige jøder.

Nå vet vi imidlertid at den jødiske nasjon skal skjæres ned til et minimum i den store trengsel, slik at det bare blir igjen en liten levning eller rest av troende jøder. I 1000-års-riket vil derfor landløftet være forbeholdt disse.

Hva som gjelder Israels frelse, som er den første frelse av et helt folk — som vil være det normale i 1000-års-riket — vil jeg referere til to Skriftsteder idet jeg anser dette som **m e g e t v i k t i g**. Det første vil jeg ta fra GT, fra Sak. 12, 10: "Men over Davids hus og over Jerusalems innbyggere vil jeg utgyde nådens og bønnens ånd, og de skal skue opp til meg (Jesus) som de har gjennomstunget, og de skal sørge over ham som en sørger over sin enbårne sønn, og klage sårt over ham som en sørger over sin førstefødte."

Det andre Bibelsitatet vil jeg ta fra Rom. 11, 25–27: "For jeg vil ikke brødre at

dere skal være uvitende om denne hemmelighet — forat dere ikke skal tykkes dere selv kloke — at forherdelse delvis er kommet over Israel, inntil fylден av hedningene er kommet inn (utkallelsen av Kristi legeme), og slik skal hele Israel bli frelst, som skrevet er: Fra Sion skal redningsmannen komme, han skal bortrydde ugudelighet fra Jakob, og når jeg borttar deres synder, da er dette min pakt med dem.”

Så er det da ikke riktig det som f.eks. Ivar P. Seierstad sier i sin lille bok: Profeti og oppfyllelse s. 31: ”Men Gud har aldri lovet et vantro Israel politisk befrielse og tilbakevending til landet. Israels folk utenfor Kristus kan ikke påberope seg noe gammeltestamentlig løfte som legitimasjon for verdslig— politiske krav i Israel. En annen sak er det at også det vantro Israel er innenfor grepet av Guds utvelgelse og blir oppholdt som hans særlige redskap blant folkene. Gud har hatt og har fremdeles sin bestemte hensikt med Israels folk.”

Det er klart at det som Seierstad sier her er galt. I og med at jødene har fått landet tilbake av Gud fra 1948, så gjelder landløftet både de verdslige og de messianske jøder.

En annen konsekvens av Seierstad sitt syn er: At det som er skjedd med jødene fra 1948 og fram til i dag, og det som er skjedd i Israel, ikke er et uttrykk for at det profetiske ord går i oppfyllelse i Israel, og at jødene får sitt land tilbake fra Gud, men at dette er uttrykk for verdslig-politiske avgjørelser og tilfeldigheter i FN og andre internasjonale fora.

Vi kan ikke være enige i et slikt syn som det som Seierstad her gir uttrykk for, og som vi har alt for mye av i den norske kirke og blant norske teologer, og forkynnere. Vi ser det slik at tiden er kommet så langt i frelseshusholdningen at det er det profetiske ord som får sin direkte og bokstavelige oppfyllelse i Israel. Dette gjelder både løftet og landet og jødenes hjemvenden til Eretz Israel (Israels land). Det neste vi venter på av positive begivenheter er Gogs nederlag på Israels fjell og Israels frelse.

Som konklusjon på det jeg har skrevet ovenfor, slår jeg altså fast: At det på nåværende tidspunkt er samtlige jøder som er formidlere av landløftet. Det går derfor ikke an å dele opp den jødiske nasjon i forskjellige grupperinger hva som gjelder deres tilknytning til landet, Eretz Israel. Den historiske situasjonen i Israel i dag viser oss at en slik oppstykking er gal.

Til tross for at flertallet av jøder i dag er vantro jøder, så tilhører landet så vel disse som de messianske jøder. Etter at den store trengsel er avsluttet vil imidlertid forholdet være et annet. Da vil landet, Eretz Israel, kun tilhøre de frelste jøder som har overlevd denne trengselen, og som vi benevner med ”resten eller levningen.”

Hva som gjelder de messianske jødene og de troende jøder i gammeltestamentlig tid, så er det klart at de sprenger grensene for en jordisk tilknytning til Erets Israel. Deres tanker og lengsler går videre — til himmelen eller det himmelske Jerusalem — som vil være deres bosted etter at oppstandelsen har funnet sted.

Deres utgangspunkt og deres bolig vil være i himmelen, men dette forhindrer ikke at de i 1000-års-riket også vil tjene Jesus Kristus Messias på jorden. I 1000-års-riket vil det nemlig være en intim kontakt og forbindelse mellom himmelen og jorden.

Hva som gjelder den vantro del av Abrahams ætt, så gjør ikke Gud forskjell på folk, men må dømme disse jødene på lik linje med at han dømmer hedningene. "For Gud gjør ikke forskjell på folk, alle som syndet uten loven, skal også gå fortapt uten loven, og alle som syndet under loven, skal gå fortapt ved loven." Rom. 2, 11–12)

Det å være Guds utvalgte folk betyr ikke det samme som at Gud ikke straffer jødene for deres svik og frafall mot ham. Av og til straffer han selv og direkte, og av og til straffer han indirekte gjennom andre folk og nasjoner. Jeg vil i denne sammenhengen ta med 2 Bibel-sitater fra Esaias for å vise både hvor alvorlig det er å trosse Guds vilje, og for å vise hvordan Gud må skjære ned den jødiske nasjonen til et minimum på grunn av deres troløshet.

"Hvem har overgitt Jakob til plyndring og Israel til røvere? Var det ikke Herren, han som vi syndet mot, og på hvis veier vi ikke ville vandre, og på hvis lov de ikke hørte? Så utøste han over dem sin brennende vrede og en veldig krig, den satte dem i brann rundt omkring; men de forstod det ikke, den brente dem, men de la det ikke på hjerte." (Esaias 42, 24–25)

"En levning skal omvende seg, levningen av Jakob, til Gud den veldig veldige. For om ditt folk, Israel, er som havets sand, skal bare en levning av det omvende seg, tilintetgjørelse er fast besluttet, en flom av rettferdighet. For tilintetgjørelse og fast besluttet dom fullbyrder Herren, Israels Gud, hærskares Gud, over all jorden." (Esaias 10, 21–23)

Hva som gjelder Israels land og folk, så står de overfor store vanskeligheter og store offere. På det politiske området vil jødene bare bli mer og mer isolert etter som tiden går, og etter som hedningene sviker dem.

Det er særlig rundt to problem— og to profetikomplekser at jødene i framtiden vil stå overfor de største vanskelighetene. Det er for det første Gog-profetiene, og for det andre alle profetiene om endens tid eller den store trengsel med Antikrist i sentrum for begivenhetene. Denne siste trengselen skjer innenfor rammen av 7 år eller den siste åruken av Israels og Jerusalems 70 år-uker, hvor det nå bare står en uke igjen. (Se Dan. 9, 24–27)

Begge disse komplekser av begivenheter vil ta sikte på å utrydde jødene totallt og ta fra dem landet og byen, men det skal ikke lykkes. Gud Griper inn på forunderlig måte — som så ofte før — og berger og hjelper sitt eget utvalgte folk.

Hva som gjelder Gog-profetiene (Esek. 38 og 39) ser det ut til at denne begivenhet i særlig stor grad vil skåne Israel, og bra er det, for Gud vil selv gripe inn på samme dag som Gog kommer: "Men på den samme dag, den dag Gog kommer inn over Israels land, sier Herren, Israels Gud, da skal min harme stige opp i mitt åsyn . . . Og Jeg vil gå i rette med ham med pest og med blod, og et skyllregn og haglstener, ild og svovel vil jeg la regne ned over ham og hans skarer og over de mange folkeslag som er med ham. Og jeg vil åpenbare min storhet og hellighet og gi meg til kjenne for mange folks øyne, og de skal kjenne at jeg er Herren." (Esek. 38, 18, 22–23)

Hva som gjelder begivenhetene rundt Anti-Krist og hans forsøk på å utrydde jødene og ta landet, vil Israel ikke bli spart. Jeg siterer fra Sakarias som på en spesiell

måte omtaler hedningenes forsøk på å underlegge seg landet og byen og utrydde jødene: "for jeg (Gud) vil samle alle hedningefolkene til krig mot Jerusalem, og staden skal bli tatt og husene bli plyndret, og kvinnene bli skjendet, og halvdelen av staden skal måtte gå i landflyktighet, men resten av folket skal ikke utryddes av staden." (Sak. 14, 2)

Hva som gjelder denne profetien, kan det være vanskelig å si noe helt eksakt om hvor mange som må late livet. I og med at hedningene går til krig mot Jerusalem, så sier det seg selv at menneskeliv går tapt. Dessuten blir det heller ikke gitt opplysninger om hvordan det går med den delen av befolkningen som må ut i landflyktigheten. En del av folket vil imidlertid bli værende i byen.

Hva som gjelder utryddelsen av jødene, når en ser landet under ett, får vi opplysninger om at 2/3 av disse skal utryddes/omkomme, mens 1/3 skal overleve. Vi må også være oppmerksomme på at denne tredjedelen videre skal gjennom Guds dom, slik at antallet overlevende blir beskåret ytterligere. De få (resten eller levningen) som blir igjen av jødene, etter den antikristelige trengselstid og Guds dom over Jødene, er derimot frelste mennesker, som har tatt imot Jesus som sin Messias, og de vil utgjøre kjernen eller eliten av jødisk-kristne mennesker i 1000-årsriket.

Vi skal sitere en del Bibel-steder for å vise at utgreiingen ovenfor er riktig. "Og i hele landet, sier Herren, skal 2/3 utryddes og omkomme, bare 1/3 skal levnes der. Og denne tredjedel vil jeg la gå gjennom ilden og rense den, og prøve den, som en prøver gull. De skal påkalle mitt navn, og jeg vil bønnhøre dem, jeg vil si: De er mitt folk, og de skal si: Herren er min Gud. (Sak. 13, 8—9)

"Og det skal skje: Hver den som påkaller Herrens navn, skal bli frelst, for på Sions berg og i Jerusalem skal det være en flokk av unnskonne, således som Herren har sagt, og blant de unnsioptne skal de være som Herren kaller." (Joel 3, 5)

Hva som gjelder de som blir igjen (levningen av Israel), så vil vi også sitere Esaias 10, 21—23: "En levning skal omvende seg, levningen av Jakob, til Gud den veldige. For om ditt folk, Israel, er som havets sand, skal bare levningen omvende seg, tilintetgjørelse er fast besluttet, en flom av rettferdighet. For tilintetgjørelse og fast besluttet dom fullbyrder Herren, Israels Gud, herskarenes Gud, over all jorden."

Interessant er det også å legge merke til at det er den samme levningen Paulus snakker om i Rom. 9, 27: "Og Esaias roper ut over Israel: Om tallet på Israels barn er som havets sand, så skal bare levningen bli frelst."

I Rom. 11, 25—26 omtaler Paulus videre Israels forherdelse og frelse: "For jeg vil ikke brødre at dere skal være uvitende om denne hemmelighet — forat Dere ikke skal tykkes dere selv kloke — at forherdelse delvis er kommet over Israel, inntil fyllden av hedningene (utkallelsen av menigheten) er kommet inn, og således skal hele Israel bli frelst, som skrevet er: Fra Sion skal redningmannen komme, han skal bortrydde ugudelighet fra Jakob."

Til slutt vil jeg si: Både verden og jødene går inn i harde og vanskelige tider. Vi lever i messianske tider i flere betydninger av ordet.

1) Hva som gjelder menigheten, kan vi vente at Jesus når som helst henter oss

hjem til det himmelske Jerusalem.

2) Hva som gjelder jødene, kan Gog-profetiene når som helst stå foran sin oppfyllelse, og disse kan også menigheten få bivåne og være vitne til.

3) Hva som gjelder "den store trengsel" skal dette både skje raskt (3,5 år), og mange begivenheter skal skje på kort tid. Dessuten skal endetidsbegivenhetene skje innenfor tidsrommet til en generasjon eller et slektsledd. Se Matt. 24, som omhandler både tiden før den siste og 70 år-uke for Jerusalem og Israel, Anti-krists tilsmutting av templet, selve trengselen og Jesu komme for dom og opprettelse av 1000-års-riket.

Alt dette som vi har omtalt, er forlengst nedskrevet i Guds ord forat vi skal forkynne det og tro det, både før det skjer, og når det skjer. Dessuten er mye av det profetiske ord gitt til jødene og andre troende for at de i bestemte og framtidige begivenheter skal vite hvor langt Gud er kommet i sitt tidsskjema.

Derfor er det så viktig at vi ikke sviker Israel — for det er nok av dem som gjør det. Kirken sviker også Israel i forkynnelsen, for den har omtolket det profetiske ord og selv tatt løftene om både landet og ætten, som vi spesielt har omtalt i denne artikkelen, men det er en som ikke vil svike, og det er Herren, og Han vil fullstendig stå på jødenes side i de kampene og de vanskelighetene som gjenstår, og han vil forundre seg over at han står alene, og at alle de andre folk og nasjoner sviker og svikter Israel. "Hvem er han som kommer fra Edom, i røde klær fra Bosra, så prektig i sin klædning, kneisende i sin store kraft? — Det er jeg, som taler rettferdighet, som er mektig til å frelse. Hvorfor er din kledning så rød, og dine klær lik hans som treder vinpersen? Persekaret har jeg trådt, jeg alene, og av folkene var ingen med meg, så trådte jeg på dem i min vrede og trampet dem sønder i min harme, da sprøytet deres blod på mine klær, og hele min kledning fikk jeg tilsølt. For hevners dag var i mitt hjerte, og mitt gjenløsnings-år var kommet, og jeg så meg om, men det var ingen som hjalp, jeg undret meg, men det var ingen som støttet meg, da hjalp min arm (Gud) meg, og min harme støttet meg, og jeg trådte ned folkeslag i min vrede og gjorde dem drukne i min harme, og jeg lot deres blod rinne ned på jorden." (Esaïas 63, 1—6)

Så er spørsmålet til slutt til hver enkelt av oss: Støtter vi Israel og jødene? Eller er vi blant de mange som sviker? Må vår sluttattest bli: Der er en ekte nordmann som det ikke er svik i. Amen! (la det skje)

Tingvoll den 6. april 1980
Oskar Edin Indergaard

JERUSALEM

Det er med andakt og ærefrykt jeg setter meg ned og skriver om denne byen, for den er Guds by framfor noen annen. Han har alltid "bodd" der, bor der fremdeles og vil alltid gjøre det. Derfor er det så viktig at det som blir skrevet om denne byen, er 100% korrekt og i samsvar med Guds eget ord, for Gud er "såre nidkjær for Jerusalem og for Sion" (Sak. 1, 14) — også i den forstand at han vil at det skal forkynnes og skrives rett om byen.

For det første er byen den store konges (Jesus-Kristus-Messias') by. "Stor er Herren og høylovet vår Guds stad, på hans hellige berg. Fagert hever det seg, en glede for all jorden er Sions berg, det ytterste Norden, den store konges stad." (Salme 48, 2—3)

For det andre er denne byen Guds by. "For David sa: Herren, Israels Gud har gitt folket ro og har nu sin bolig i Jerusalem til evig tid." (1. Krøn. 23, 25) "Hvorfor ser dere skjelt, Dere fjell med de mange tinder, til det fjell (Sion) som Gud finner behag i å bo på? Herren skal også bo der evindeligen." (Salme 68, 17)

"Og han (Gud) reiste sin hytte i Salem (Jerusalem) og sin bolig på Sion." (Salme 76, 3)

For det tredje skal også byen være til evig tid. "...og denne by skal bli stående til evig tid." (Jer. 17, 25)

For det fjerde er det Herren selv som bygger Jerusalem. "Herren bygger selv Jerusalem, de bortdrevne av Israel samler han." (Salme 147, 2)

For det femte ble templet bygget i Jerusalem og Gud bodde i sitt hus. "En ting har jeg bedt Herren om, det stunder jeg etter, at jeg må bo i Herrens hus alle mitt livs dager for å skue Herrens liflighet og grunne i hans tempel." (Salme 27, 4) "Så skjedde det at da prestene gikk ut av heligdommen (templet), da fylte skyen Herrens hus. Og for skyens skyld kunne ikke prestene bli stående og gjøre tjeneste, for Herrens herlighet fylte Herrens hus. Da sa Salomo: Herren har sagt at han vil bo i mulmet. Bygget har jeg et hus til bolig for deg, et sted hvor du kan bo til evig tid." (1. Kong. 8, 10—13) "Men Herren er i sitt hellige tempel, vær stille for hans åsyn all jorden." (Hab. 2, 20)

For det sjette skal templet bygges opp igjen og Jesus skal bo der i 1000-års-riket og styre folket og verden ut ifra templet. "Så førte han meg til porten, den port som vendte mot øst. Og se, Israels Guds herlighet (Jesus) kom fra øst, og lyden av den var som lyden av store vann, og jorden lyste av hans herlighet. Og det var å se til som det syn jeg før hadde sett, som det syn jeg så da jeg kom for å ødelegge staden (Jerusalem), og synene var som de syn jeg hadde sett ved elven Kepar, og jeg falt ned på mitt ansikt. Og Herrens

herlighet (Jesus) drog inn i huset (templet) gjennom den port som vendte mot øst. Og Ånden løftet meg opp og førte meg inn i den indre forgård, og se, Herrens herlighet fylte huset. Og jeg hørte en som talte til meg ut fra huset, mens en mann stod ved siden av meg. Og han (Jesus) sa til meg: Menneskesønn! Dette er stedet for min trone, det sted hvor mine føtter skal stå, og der vil jeg bo blant Israels barn til evig tid, og Israels hus skal ikke mere gjøre mitt hellige navn urent, hverken de eller deres konger, med sitt urelevnet og med sine kongers døde kropp og med sine offerhauger." (Esek. 43, 1-7)

For det sjuende vil Gud aldri glemme byen og dens innbyggere. "Sion (Jerusalem) sa: Herren har forlatt meg, Herren har glemt meg. Glemmer vel en kvinne sitt diende barn, så hun ikke forbarmer seg over sitt livs sønn? Om også de glemmer, så glemmer ikke jeg (Gud) deg. Se, i begge mine hender har jeg tegnet deg, dine murer står alltid for meg." (Esaias 49, 14-16)

For det åttende skal byen "ligge nedtrådt av hedninger inntil hedningenes tider er til ende." (Luk. 21, 24)

For det niende skal hedningene på nytt forsøke å innta Jerusalem, og de skal delvis greie det. "Og det skal skje på den dag at jeg vil gjøre Jerusalem til en sten å løfte på for folkene, alle som løfter på den, skal såre seg selv. Ja alle jordens hedningefolk skal samle seg mot deg." — "for jeg vil samle alle hedningefolkene til krig mot Jerusalem, og staden skal bli tatt og husene bli plyndret, og kvinnene bli skjendet, og halvdelen av staden skal måtte gå i landflyktighet, men resten av folket skal ikke utryddes av staden." (Sak. 12, 3 og 14, 2)

For det tiende skal Jesus selv stride for sitt folk og sin by og gi dem seier over deres fiender. "Og på den dag vil jeg (Jesus) søke å ødelegge alle de hedningefolk som drar mot Jerusalem." (Sak. 12, 9) "For Herren skal dra ut og stride mot disse hedningefolk, som han før har stridt på kampens dag. På den dag skal hans føtter stå på oljeberget, som ligger midt imot Jerusalem i øst, og oljeberget skal revne tvert over mot øst og vest, så det blir en stor dal, idet den ene halvdel av fjellet viker mot nord, og den andre halvdel mot sør." (Sak. 14, 3-4) "Som fuglene breder ut sine vinger, således skal Herren, hærskares Gud, verne Jerusalem, verne og frelse, gå forbi og redde." (Esaias 31, 5)

For det ellefte skal Jesus bli konge over hele Israel, og ut ifra Jerusalem og sitt tempel der skal han styre landet. "Så sier Herren: Jeg vil vende tilbake til Sion og vil bo i Jerusalem, og Jerusalem skal kalles den trofaste stad, og Herrens, hærskares Guds berg det hellige berg." (Sak. 8, 3) "Fryd deg storlig og gled deg, du Sions datter (Jerusalem). For se, jeg kommer og vil bo hos deg, sier Herren. Og mange hedningefolk skal gi seg til Herren på den dag og bli mitt folk, og jeg vil bo hos deg, og du skal kjenne at Herren, hærskares Gud, har sendt meg, (Jesus) til deg. Og Herren skal ta Juda i eie som sin del på den hellige jordbunn, og han skal ennå en gang utvelge Jerusalem. Vær stille, alt kjød, for Herrens åsyn! For han har reist seg og gått ut av sin hellige bolig." (Sak. 2, 14-17) "Da skal Herren bli konge over hele landet, på den dag skal Herren være en, og hans navn ett. (Sak. 14, 9)

Av andre Bibel-ord som går inn under dette punktet nevner vi også Salme 2, v. 6: "Og jeg (Gud) har dog innsatt min konge (Jesus) på Sion, mitt hellige berg." "Og månen skal blyges, og solen skamme seg, for Herren, hærskares Gud, er konge på Sions berg og i Jerusalem, og for hans eldste øyne er det herlighet." (Esaias 24, 23) "Stig opp på et høyt fjell, du Sions gledesbud. Oppløft din røst med kraft, du Jerusalems gledesbud. Oppløft den, frykt ikke. Si til Judas byer: Se, der er deres Gud. Se, Herren, Israels Gud, kommer med velde, og hans arm råder, se, hans lønn er med ham, og hans gjengjeldelse går foran ham." (Esaias 40, 9—10) "Hvor fagre er på fjellene dens føtter som kommer med gledesbud, som forkynner fred, som bærer godt budskap, som forkynner frelse, som sier til Sion: Din Gud er blitt konge. Hør. Dine vektere oppløfter sin røst, de jubler alle sammen, for like for sine øyne ser de at Herren (Jesus) vender tilbake til Sion. Bryt ut og juble alle sammen, Dere Jerusalems ruiner. For Herren trøster sitt folk, han gjenløser Jerusalem. Herren avdekker sin hellige arm for alle folkenes øyne, og alle jordens ender får se vår Guds frelse." (Esaias 52, 7—10)

For det tolvte skal Jerusalem være en hellig by, og fremmede skal ikke mer trenge inn der. "Og Dere skal kjenne at jeg er Herren, deres Gud, som bor på Sion, mitt hellige berg, og Jerusalem skal være et hellig sted, og fremmede skal ikke trenge inn der." (Joel 3, 22) Opphøyet er Herren, for han bor i det høye, han fyller Sion med rett og rettferdighet. Og det skal komme trygge tider for deg (Jerusalem) en fylde av frelse, av visdom og kunnskap, Herrens frykt skal være dets (Israels) skatt." (Esaias 33, 5—6)

For det trettende skal Guds lov utgå fra Sion og Herrens ord fra Jerusalem, og Jesus-Kristus-Messias skal dømme mellom hedningene. "Og det skal skje i de siste dager, da skal fjellet der Herrens hus (templet) står, være grunnfestet på toppen av fjellene og høyt hevet over alle høyder, og alle hedningefolk skal strømme til det. Og mange folkeslag skal gå avsted og si: Kom, la oss gå opp til Herrens berg, til Jakobs Guds hus, så han kan lære oss sine veier, og vi ferdes på hans stier. For fra Sion skal lov utgå, og Herrens ord fra Jerusalem. Og han skal dømme mellom hedningefolkene og skifte rett for mange folkeslag, og de skal smi sine sverd om til hakker og sine spyd om til vingårdskniver, et folk skal ikke lenger løfte sverd mot et annet, og de skal ikke mere lære å føre krig." (Esaias 2, 2—4)

For det fjortende skal Jerusalem fra da av ligge trygt. "Og folket skal bo der, og der skal aldri mere lyses bann over det, Jerusalem skal ligge der trygt." (Sak. 14, 11) "Og han sa til ham: Spring avsted og si til den unge mann der: Jerusalem skal ligge fritt og åpent på grunn av den mengde mennesker og fe som skal finnes der. Og jeg, sier Herren, vil være en ildmur rundt omkring det, og jeg vil åpenbare min herlighet der." (Sak. 2, 8—9)

For det femtende skal hedningene år etter år dra opp til Jerusalem for å tilbede. "Og alle de som blir igjen av alle de hedningefolk som angrep Jerusalem, skal år etter år dra opp for å tilbede Kongen, Herren, hærskares Gud (Jesus-Kristus-Messias), og for å delta i løvsalenes fest. Men om noget av jordens folk ikke drar opp til Jerusalem for å tilbede Kongen, Herren, hærskares Gud, så skal det ikke komme regn hos dem." (Sak. 14, 16—17) For han har sett ned fra

sin hellige høyde, Herren har fra himmelen skuet til jorden for å høre den fangnes sukk, for å løse dødens barn, forat de i Sion skal forkynne Herrens navn og hans pris i Jerusalem, når de samler seg, folkeslagene og rikene, for å tjene Herren. (Salme 102, 20–23) På den tid skal de kalle Jerusalem Herrens trone, og alle folkene skal samle seg der, til Herrens navn i Jerusalem, og de skal ikke mere følge sitt onde, hårde hjerte.” (Jer. 3, 17)

Jeg har i disse 15 punktene satt Jerusalem inn i en bibelsk og jødisk-kristen historisk ramme og pekt på byens betydning både i fortid, nåtid og framtid. Det overordnede aspektet her er at byen er Guds by, som han også i framtiden har store planer med. Ut ifra denne byen og ut ifra sitt nyoppbygde tempel vil Jesus styre verden med rettferdighet.

Ut ifra det som er sagt ovenfor, er det da ikke det minste rart at hedningene (araberne og andre) forsøker og vil forsøke å tilrane seg byen eller deler av den på urettmessig måte, for ”det naturlige (ugjennfødte) menneske tar ikke imot det som hører Guds Ånd til, for det er ham en dårskap, og han kan ikke kjenne det, for det dømmes åndelig.” (1. Kor. 2, 14) Og i dette sitt krav om å få enten hele byen eller deler av den har araberne naturligvis med seg det anti-sionistiske hylekoret – spredd over hele verden – som hverken har sans for sannhet og logikk eller har historiske og bibelske kunnskaper til å kunne gjennomskue og gå imot dette falske og urealistiske kravet og ønsket fra arabisk side.

Den historiske sannhet om Jerusalem er at den aldri har vært en delt by – med unntagelse av de 19 årene fra 1948–1967 – da Jordan – i strid med FNs plan om en internasjonal og åpen by for både jøder og arabere – angrep byen og okkuperte deler av den (Øst-Jerusalem). På grunn av denne okkupasjonen heter det nå både fra arabisk og annet anti-sionistisk hold at det ikke kan bli fred i Midt-Østen før palestinaraberne får tilbake Øst-Jerusalem. Kan en virkelig sette fram et slikt krav etter at man urettmessig har tiltvunget seg deler av en by og holdt den okkupert i 19 år? Gir det korte tidsrommet på 19 år historisk og moralsk grunnlag for et slikt krav?

Ja, i kampen mot jødene og Israel ser det ut til at alt er tillatt og blir godtatt.

Nei, Øst-Jerusalem er hverken arabisk eller okkupert område. Denne bydelen er en likeverdig del av en hel by – en fri og åpen by, en demokratisk og jødisk by – men mest av alt er den Guds by. Hvem vil dele Guds by, og hvem har makt og myndighet til det? Er ikke dette uttrykk for hybris (overmot) som grekerne kalte det, og det måtte bli straffet av gudene. Hvor mye mer må da ikke Gud straffe den/dem som forsøker å stykke opp og dele hans egen by som han har store planer med – både nå og i framtiden.

Først etter at jødene i 1967 erobret byen, ble den en fri og åpen by for alle. Under den jordanske okkupasjonen ble jødene for første gang på mange hundre år stengt ute fra sine helligdommer. Videre forsøkte jordanerne å utslette alle jødiske spor i den gamle bydel. 58 synagoger ble ødelagt eller brukt til staller. Av de 50000 jødiske graver på Oljebjerget ble ca. 38000 ødelagt eller brukt til latriner eller soldatbarakker.

Hva som gjelder den jødiske befolkning i Jerusalem, har den vært i majoritet de

siste hundre år, og det har alltid vært — med unntagelse av disse 19 år — en stor jødisk minoritet i Øst-Jerusalem. I 1844 var det i Jerusalem 7120 jøder, 5000 muslimer og 3390 kristne. I 1905 var tallene henholdsvis: 40000, 7000 og 13000. I 1948 var tallene: 100000, 40000 og 25000.

Disse opplysningene skulle vel også tilsi at Jerusalem er en jødisk by, og at det er under jødisk styre den best blir tatt vare på. Nå er den åpen og tilgjengelig for alle.

I denne sammenhengen vil jeg sitere Israels ambassadør i USA, Simcha Dinitz. "Jerusalem har aldri opplevd en større frihet til å tilbe og adgang for alle religioner, enn tilfellet er i dag. I 2000 år var byen en by, og i 19 år var den kunstig delt i to. Nå er den igjen en by, for aldri å bli delt på nytt. Som Israels hovedstad, vil den fortsette å gi inspirasjon til alle folk fra alle religioner, som tilber sin Gud på sin egen måte."

Til tross for alle disse opplysningene ovenfor strekker araberne, deres anti-sionistiske lakeier og PLO sine grådige, skitne og blodige hender ut etter denne byen — jødene s hovedstad og Guds by — og ønsker å tilrive seg den, men slik går det ikke. Menneskene ønsker og spør, men det er Gud som rår.

I denne sammenhengen uttalte Yassir Arafat den 10/12-78: "Væpnet kamp er vår eneste vei. Vi har ingen annen vei til å rekke Jerusalem, Tel Aviv og hver tomme av vårt okkuperte hjemland." (hele Palestina) Og på denne måten uttaler også andre arabiske ledere seg.

At de vil forsøke å nå sitt mål, er jeg ganske sikker på, men de kommer ingen vei, for de møter en som er sterkere enn dem selv, og det er Gud — jordens skaper og opprettholder. Han vil selv kjempe for sitt eget folk, jødene og gi dem seier — slik som så mange ganger før. (Er det ingen som ser og forstår at det er Gud som gir jødene seier over sine fiender?) "Herren skal stride for dere (jødene), og Dere skal være stille." (2. Mos. 14, 14)

Jeg vil avslutte denne artikkelen med å sitere Sak. 1, 14-17 som gir oss en del av framtidsaspektene hva som gjelder Jerusalem: "Og engelen som talte med meg, sa til meg: Rop ut disse ord: Så sier Herren, hærskares Gud: Jeg er såre nidkjær for Jerusalem og Sion, og såre vred på de tryggehedningsfolk, for jeg var bare litt vred, men de hjalp til med ulykken. Derfor sier Herren så: Jeg vender meg atter til Jerusalem med miskunnhet, mitt hus (templet) skal bygges der, sier Herren, hærskares Gud, og målesnoren skal strekkes ut over hele Jerusalem. Rop atter og si: Så sier Herren, hærskares Gud: Ennå en gang skal mine byer flytte over av det som godt er, og Herren skal ennå en gang trøste Sion og ennå en gang utvelge Jerusalem."

Tingvoll den 3. april 1979
Oskar Edin Indergaard

DEN STORE TRENGSEL

Jeg henviser til artikkel av A. Havnegjerde i Dagen den 18/3-1980 med tittelen: Hva med Vestbredden: Han henviser til Matt. 24, 15-21 og lurar på om dette kan ha noe med en eventuell framtidig våpenhvile mellom jødene og PLO. Han kan da tenke seg at våpenhvilen går bra i 3,5 år, men at det etter denne tid bryter ut stridigheter, slik at de jøder som bor i Judea må fly unna i full fart for å berge livet.

I samme artikkel utfordrer han også teologene (de skriftlærde) til å svare på om dette er rett eller ikke. Da jeg ikke har sett noe svar fra deres side, drister undertegnede seg til å komme med sitt syn på denne problematikken.

Jeg tror det er viktig for oversiktens og sammenhengens del at hele Bibel-stedet blir sitert: "Når Dere (jødene) da ser ødeleggelsens vederstyggelighet, som profeten Daniel har talt om, stå på hellig grunn — den som leser det, han se til å skjønne det, — da må de som er i Judea fly til fjells og den som er på taket, ikke stige ned for å hente noe fra sitt hus, og den som er ute på marken, ikke vende tilbake for å hente sin kappe. Ve de fruktsommelige og de som gir die i de dager. Men be om at deres flukt ikke må skje om vinteren eller på sabatten, for da skal det være så stor en trengsel som ikke har vært fra verdens begynnelse inntil nå, og heller ikke skal bli." (Matt. 24, 15-21)

Profetien som her rulles opp var framtidig både for Daniel og Matteus, og den er også framtidig for oss. Det er med andre ord ikke skjedd ennå. Det er i grunnen snakk om tre ting her.

For det første hører vi om noe som blir benevnt som ø d e l e g g e l s e n s v e d e r s t y g g e l i g h e t som står på hellig grunn — og der skal den ikke være.

For det andre hører vi om en stor trengsel, ja faktisk så stor at det ikke skal komme noe tilsvarende som kan måle seg med denne i omfang og voldsomhet. Vi kan med det samme kalle den for "den store trengsel."

For det tredje blir de som bor i Judea på det tidspunktet, oppfordret til å forlate sine bosteder så fort som overhode mulig i et forsøk på å unnfly trengselen.

Hva som gjelder det første punktet om ødeleggelsens vederstyggelighet, så bruker Daniel det om syrerkongen Antiokus den 4. Epifanes og om det som denne kongen sa, gjorde og stod for. Men som så mye av det profetiske ord, så videreføres dette til å gjelde ting som skal skje i en enda fjernere framtid, og det glir over til å bli en skildring av Antikrists gjerninger og virksomhet i endens tid. (Dan. 8 og 11)

Når en leser disse to kapitlene, kan det være vanskelig å skjelve klart hva som går på Antiokus, og hva som går på Antikrist, da den første er et forbilde på den andre, og da synene går en del over i hverandre, men rent historisk så vet vi at Antiokus i

år 169 f.Kr. plyndret templet med god hjelp av øverstepresten. "Han gikk inn i templet og tok gullalteret og lysestaken . . . Han tok sølvet og gullet og de kostelige kar og han tok de skjulte skatter som han fant. Og da han hadde tatt alt dette, drog han bort til sitt eget land. Han fikk også istand et blodbad og talte meget overmødige ord." (1. Makk. 1, 23–25)

I år 167 f.Kr. ble videre all praktisering av jødisk religion forbudt. Ofringen i templet ble avskaffet og sabatten ble opphevet. Alle eksemplene av Moseloven skulle brennes. Omskjærelsen ble forbudt. Det ble innført dødsstraff for dem som ikke overholdt disse påbudene.

I desember år 167 f.Kr. ble det videre reist et alter for Zeus på tempelplassen, og det ble ofret svinekjøtt på det. (Svinekjøtt var urent for jødene)

Hensikten med alt dette var å hellenisere den jødiske religionen. Jahve skulle gjøres lik med grekernes gud Zeus, og Antiokus gjorde krav på å være Zeus åpenbarelse (Epifanes) på jorden.

Når så Daniel i første omgang snakker om ødeleggelsens vederstyggelighet, så er det først og fremst denne Zeus-statuen som ble plassert i templet med den påfølgende tilbedelse, han tenker på. Men noe lignende skal også skje under Antikrist. Om dette leser vi bl.a. i Dan. 9, 27: "Og en uke (en åruke er lik 7 år) skal gjøre pakten (den framtidige pakten mellom det vantro Israel og Antikrist. Se Esaias 28, 15) fast for de mange, og i midten av uken (etter 3,5 år) skal slakteroffer og matoffer opphøre, og på vederstyggelighetens vinger skal ødeleggeren (Antikrist) komme og det inntil tilintetgjørelse og fast besluttet straffedom strømmes ned over den som ødelegges (Antikrist)."

Når så Antikrist en gang i framtiden dukker opp, er det vel lite sannsynlig at han setter opp en statue av en eller annen gud i templet, som han vil at jødene skal tilbe. Nei, vi vet fra Bibelen (Joh. Åp. 13, 15) at han krever å bli tilbedt selv, og det er da meget sannsynlig at han selv setter seg i templet i Jerusalem (som på det tidspunkt er oppbygd i en eller annen form) og krever tilbedelse. Han er da selv det samme som ødeleggelsens vederstyggelighet, og at han står på hellig grunn, betyr at han har satt seg i Guds tempel og krever den tilbedelsen som Gud skal ha. Han opphører seg selv til guddommelig tilbedelse og spotter Gud.

Hva som gjelder det andre punktet om den store trengselen, så kan vi bare lese i Joh. Åp. fra kap. 6 og til og med kap. 19, så får vi til fulle et innblikk i hva denne trengselen skal gå ut på. "for da skal det være så stor en trengsel som ikke har vært fra verdens begynnelse inntil nå, og heller ikke skal bli. Og ble ikke de dager forkortet, da ble intet kjød frelst, men for de utvalgte skyld skal de dager bli forkortet." (Matt. 24, 21–22)

Dette som er nevnt ovenfor — og mye mer — er bakgrunnen for og årsaken til at de jøder som på det tidspunktet bor i Judea og i Jerusalem, må søke å komme seg ut i ørkenen i et desperat forsøk på å berge livet. Noen skal greie det, men mange skal også bli drept. Hva som gjelder innbyggerne i landet (Israel), så sier profeten Sakarias at 2/3 skal utryddes og omkomme i denne trengselen: "Og i hele landet, sier Herren, skal 2/3 utryddes og omkomme, bare 1/3 skal levnes der:" (Sak. 13, 8)

Hva som gjelder innbyggerne i Jerusalem, får vi disse opplysningene: "for jeg (Herren) vil samle alle hedningefolkene til krig mot Jerusalem, og staden skal bli tatt og husene bli plyndret, og kvinnene bli skjendet, og halvdelen av staden skal måtte gå i landflyktighet, men resten av folket skal ikke utryddes av staden." (Sak. 14, 2)

Det vi er vitne til i Midt-Østen i dag med stridighetene mellom jøder og arabere, er bare en liten forsmak på det som skal komme. Vi kan beklage det og kan mene at jødene har vært gjennom nok trengsler og vanskeligheter opp gjennom sin historie, men Guds ord sier noe helt annet. Det profetiske ord sier noe helt annet, og det er det vi holder oss til. Hva som gjelder denne problematikken, så vil alle hedningefolkene være med Antikrist og gå mot Israel. Og de vil forsøke å ødelegge landet og tilintetgjøre innbyggerne, men Gud skal komme jødene til hjelp, som så mange ganger før. Men det som hedningene ikke vet, er at det er Gud som samler dem i Israel, for å ha oppgjør med dem. "Og han (Gud) samlet dem på det sted som på hebraisk heter Harmageddon." (Joh. Åp. 13, 16)

Men før dette skjer, som vi har omtalt i denne artikkelen, så venter vi på at Gog-profetiene (Esek. 38 og 39) snart skal stå foran sin oppfyllelse og avgjørelse. Dette vil ikke være en verdensomspennende og total invasjon av Israel i et forsøk på å ødelegge landet og folket. Nei, i denne omgangen er det først og fremst stor-ateisten i verden, Sovjet-unionen og dens allierte, som skal lide nederlag og dømmes i Israel.

Dette kan skje når som helst. De fleste brikkene er allerede på plass. Vi må be for Israel i en tid da stadig flere — både enkelt-individer og stater — sviker Israel og jødene. Men det er en som ikke sviker, og det er Gud, og dessuten har han fortalt oss alt dette i sitt ord for at vi skal tro det — både før og når det skjer — og for at vi skal kunne følge med tiden.

"Sion sa: Herren har forlatt meg, Herren har glemt meg. Glemmer vel en kvinne sitt diende barn, så hun ikke forbarmer seg over sitt livs sønn? Om også de glemmer, så glemmer ikke jeg deg. Se, i begge mine hender har jeg tegnet deg, dine murer står alltid for meg." (Esaia 49, 14—16)

Tingvoll den 30. mars 1980
Oskar Edin Indergaard

ÅPENT BREV TIL BISKOP AARFLOT

Fredag den 22/8—1980 gikk det ut melding over massemediene om at biskopen støttet den norske stemmegivningen i Sikkerhetsrådet den 20/8 som gikk ut på at jødene ikke har noen rett til å utrope hele Jerusalem til sin hovedstad. Likeledes ble alle nasjoner som har sine ambassader i Jerusalem, bedt om å trekke disse tilbake.

Jeg vet ikke om biskopen uttalte seg som privatperson eller som "primas" for den norske kirke, men i alle fall vil uttalelsen bli oppfattet som det siste. Fredag den 22/8 vil i ethvert tilfelle bli oppfattet som en skammens dag både for biskopen personlig og for den norske kirke, og uttalelsen vil stå i frafallets tegn, og vil inntil den blir trukket tilbake, stå som en løftestein mellom biskopen og hans Gud og den norske kirke og Gud. Det er ikke tid til å kle seg i skrud og trekke i ornat lenger. Nå er tiden kommet til at biskopen og likesinnede må kle seg i søkk og aske i et forsøk på å gjøre god igjen skaden som er voldt ved denne uttalelsen.

Det alvorligste ved uttalelsen er ikke at biskopen mangler historiske kunnskaper, men at han mangler bibelske kunnskaper. Er biskopen virkelig ikke klar over at Jerusalem er: For det første Guds by. For det andre jødene s by. Og for det tredje at Jerusalem er omtalt en rekke steder både i GT og NT.

Må jeg få lov til å gjøre biskopen oppmersom på følgende 15 punkter som gir oss kunnskaper om Jerusalem i fortid, nåtid og framtid, og som vi er satt til å formidle videre til en mørk og Kristus-fremmed verden.

Dessuten og ved siden av disse 15 punktene så har også Gud en rekke ganger lovet landet (Israel) til jødene. Se 1. Mos. 13, 15 - 15, 18 - 17, 8 - 24, 7 - 26, 3—4 - 28, 13 - 5. Mos. 34, 4 - Josva 21, 43 - Neh. 9, 8 - Esaias 60, 21 og mange andre plasser.

Biskopen tror da vel ikke at Gud bare har lovet landet til jødene og ikke byen? Eller kanskje han ikke tror på noe av dette?

For det første er Gud "såre nidkjær for Jerusalem og for Sion" (Sak. 1, 14) (Se artikkelen: Jerusalem).

For det andre er Jerusalem Guds by og den store konges (Jesus-Kristus-Messias') by. "Stor er Herren og høylovet vår Guds stad, på hans hellige berg. Fagert hever det seg, en glede for all jorden er Sions berg, det ytterste Norden, den store konges stad." (Salme 48, 2—3) Se: 1. Krøn. 23, 25, Salme 68, 17 og Salme 76, 3.

For det tredje skal byen bli stående til evig tid. "...og denne by skal bli stående til evig tid." (Jer. 17, 25)

For det fjerde er det Herren selv som bygger Jerusalem.

"Herren bygger selv Jerusalem, de bortdrevne av Israel samler han." (Salme 147, 2)

For det femte ble templet bygd i Jerusalem og Gud bodde i sitt hus. (Se: Salme 27, 4 Hab. 2, 20 og 1. Kong. 8, 10–13)

For det sjette skal templet bygges opp igjen, og Jesus skal bo der i 1000-års-riket (riket for Israel) og styre verden ut ifra templet. (Se: Esek. 43, 2–7)

For det sjuende vil Gud aldri glemme byen og dens innbyggere. (Se: Esaias 49, 14–16)

For det åttende skal byen ligge "nedtrådt av hedninger inntil hedningenes tider er tilende." (Luk. 21, 24)

For det niende skal hedningene enda en gang forsøke å inn-ta Jerusalem og skal delvis greie det. (Se: Sak. 12, 3 og 13, 2)

For det tiende skal Herren selv stride for sin by og sitt folk (jødene) og gi dem seier. (Se: Sak. 14, 3–5 Sak. 12, 9 og Esaias 31, 5)

For det ellevte skal Jesus bli konge over hele landet og styre det ut ifra Jerusalem og templet der. (Se: Sak. 8, 3 - 2, 14–17 - 14, 9 - Esaias 24, 23 - 40, 9–10 - 52, 7–10 - Joel 3, 26 og Salme 2, 6)

For det tolvte skal Jerusalem være en hellig by og fremmede skal ikke mer trenge inn der. (Se: Joel 3, 22 og Esaias 33, 5–6)

For det trettende skal Guds lov utgå fra Jerusalem, og Jesus skal dømme mellom hedningene. (Se: Esaias 2, 2–4)

For det fjortende skal Jerusalem fra da av ligge trygt. (Se: Sak. 2, 8–9 og Sak. 14, 11)

For det femtende skal hedningene hvert år dra til Jerusalem for å tilbede Jesus der. (Se: Sak. 14, 16–17 - Salme 102, 20–23 og Jer. 3, 17)

Jeg har i disse 15 punktene satt opp en kort og sammentrengt oversikt over Jerusalems betydning både i fortid, nåtid og framtid — og mye mer kunne også sies om dette — men dette viser klart at byen for det første er Guds by som han har store planer med, og dernest er den jødene's by.

Det er derfor en stor skam plett for den norske kirke og den norske "primas" at han mener at ikke jødene har rett til å gjøre hele Jerusalem til sin hovedstad.

Dessuten står det om Jerusalem i Sak. 12, 3: "Og det skal skje på den dag at jeg (Gud) vil gjøre Jerusalem til en sten å løfte på for alle folkene, alle som løfter på den, skal såre seg selv. Ja, alle jordens hedningefolk skal samle seg mot det."

Og det er akkurat det som er skjedd med denne uttalelsen fra Aarflot sin side. Han (sammen med mange andre) har begynt å løfte på Jerusalem — den store konges stad — men ved dette sårer han seg selv. Så langt er vi altså kommet i avkristning og frafall i vårt kjære fedreland at Jerusalem er blitt en løftestein for den norske kirke og for norske teologer.

At verdslige mennesker støtter denne siste resolusjonen fra Sikkerhetsrådet, det er forståelig. At Per Lønning støtter resolusjonen i Kirkens Verdensråd er beklagelig,

men at biskop Aarflot gir denne resolusjonen sin støtte, er en katastrofe både for ham selv og for den norske kirke. Man må i det hele tatt begynne å spørre seg selv og overveie i fullt alvor: Hvor lenge kan en stå tilsluttet et kirkesamfunn hvor den øverste leder og hyrde kan komme med slike uttalelser som så klart strider mot Bibelens klare ord.

Verden gleder seg nok over uttalelsen, men deler av kirken og av kristenfolket beklager uttalelsen og er i smerte og stor usikkerhet. Man føler og er viss på at "primas" i den norske kirke har tilføyet den norske kirke og kristenfolket i Norge stor skade og vært med på å legge kirken åpen for en ubibelsk forståelse både av Jerusalem og jødene.

I salmen står det: "Helvede græder, himlen seg gleder". Slik er det ikke etter Aarflots uttalelse. Nå er det omvendt.

Tingvoll den 23. august 1980
Oskar Edin Indergaard

KJENNER IKKE JØDENE TIL SIN SÆRSTILLING SOM GUDS FOLK?

Bakgrunnen for at jeg stiller dette spørsmålet, er for det første den reaksjonen bibelskolelærer Hans Petter Jørgensen fikk for en tid tilbake bl.a. fra det mosaiske samfunnet i Oslo. Jørgensen hevdet nemlig i en radioandakt at jødernes lidelser var et uttrykk for at Gud straffet dem for deres frafall fra ham.

Jørgensen ble kritisert for denne påstanden, og man mente at dette for det første ikke var riktig og for det andre at problemstillingen var for dårlig teologisk underbygd.

Til dette er det følgende å si: Uansett hvem som kritiserte Jørgensen for dette — jøder eller andre — så er det klart at uansett om en vurdering eller framsettingen av en påstand/problemstilling er teologisk underbygd eller ikke, så blir den bedømt ut ifra Bibelens utsagn av mottageren/leseren. I neste omgang blir den så vurdert til å være rett eller gal.

Spørsmålet blir så: Er dette en gal eller er dette en riktig vurdering av Guds ord? Det riktige svaret er at dette er en riktig vurdering av Guds ord — av både GT og NT. Jødene har ofte blitt straffet av Gud for sin ulydighet mot ham. Hele deres historie er full av eksempler på at dette er tilfelle, og hele deres Bibel er full av utsagn om at dette er riktig.

En annen sak er naturligvis at Gud ikke har villet alt det onde som er skjedd med jødene opp gjennom den verdslige historie. Hedningene har ved siden av og i tillegg til Guds straff over jødene tatt seg selv til rette og forvoldt dette vesle folket (Guds eget og utvalgte folk) de forferdeligste lidelser. Dette er på ingen måte i samsvar med Guds ord og er ikke uttrykk for Guds vilje. Vi har klare Bibel-ord som viser at denne vurderingen er riktig. "Og engelen som talte til meg, sa til meg: Rop ut disse ord: Så sier Herren, hærskares Gud: Jeg er såre nidkjær for Jerusalem og Sion, og såre vred er jeg på de trygge hedningefolk, for jeg var bare litt vred (på jødene), men de (hedningene) hjalp til med ulykken." (Sak. 1, 14–15)

Det var derfor med den største forbauselse jeg registrerte at lederen/lederne for den jødiske synagoge i Oslo ikke hadde greie på: At Gud har straffet jødene opp igjennom hele deres historie for deres frafall fra Gud og troløshet mot Gud. I den sammenheng måtte jeg spørre meg selv i fullt alvor — om det ikke står det samme i vår felles Bibel (det Gamle Testamente) om dette. Det var sårt for meg å oppdage at representanter for Guds eget og utvalgte folk ikke hadde greie på det som står i deres egen Bibel om akkurat dette emnet.

En annen sak er at Jørgensen også fikk motbør for sine utsagn fra en del av teo-

logene her på berget, og det finner jeg bare naturlig. De fleste teologer har jo avskrevet Israel og jødene som Guds eget og utvalgte folk som Gud både har gitt løfter til, og som han akter å holde.

Det andre utgangspunktet for at jeg skriver denne artikkelen, er de planer og de uttalelser som det Israelske Arbeiderpartiet nå kommer med i sitt nye prinsipp-program foran det forestående valget i Israel. Jeg siterer fra de uttalelser som Abba Eban har kommet med om dette programmet, og som var gjengitt i Dagen den 7/1-81: "Vi erklærer klart at vi er imot et permanent israelsk styre over de 1 1/4 millionene arabiske innbyggere på Vestbredden (Judea og Samaria) og i Gaza-stripen, sa han. Vi gir uttrykk for at dette ikke bare er et internasjonalt og et diplomatisk prinsipp, men også et sosialt og moralsk prinsipp. Vår oppfatning av staten Israel omfatter ikke at vi skal tvinge gjennom vår juridiksjon over et annet folk. Dette er første gang vi erklærer dette som et moralsk prinsipp. Vi oppfatter Israel som et demokratisk, jødisk samfunn og bør ikke utøve styre over et folk som ikke ønsker det."

Hvor fint høres ikke dette utsagnet i verdens, arabernes og PLO's ører, og hvor riktig synes det ikke å være i all sin smålighet og falskhet. Det verste med utsagnet er ikke det som blir sagt, men det som Abba Eban her på vegne av sitt eget parti, det Israelske Arbeiderparti, har unnlatt å si. Hvor er det blitt av de 4 store og blodige krigene mot araberne? Hvor er det blitt av hatet fra de arabiske lederne og den arabiske befolkningen? Hvor er det blitt av den sansen for realisme over det som skjer i Midt-Østen? Kan jødene i det hele tatt komme med et slikt tilbud til sine fiender som gang på gang truer med å tilintetgjøre dem?

Hvorfor kan jøder på nåværende tidspunkt komme med slike uttalelser og gi uttrykk for slike urealistiske tanker? Svaret er i dette tilfelle firedelt.

For det første gjør det Israelske Arbeiderpartiet dette for å vinne valget.

For det andre gjør de det for å beseire statsminister Begin, som har et realistisk og bibelsk syn på konflikten mellom jøder og arabere.

For det tredje gjør de det i den hensikt at de håper å kunne høste anerkjennelse fra det internasjonale samfunn og fra den arabiske verden. Men dette tilbudet om opprettelse av en ny stat på Vestbredden og i Gaza-området vil bare vise seg å være et nytt steg på veien til jødenes utslettelse som folk og nasjon. Dette nye tilbudet vil bli betraktet som svakhet fra den arabiske verden og vil bli utnyttet bare til å presse Israel i enda større grad enn før.

For det fjerde er disse uttalelsene fra Abba Eban sin side uttrykk for at disse jøder ikke vet hva som står i Bibelen (i det Gamle Testamente) om jødenes særstilling og om landløftet. Dette er altså uttrykk for manglende Bibelsk kunnskap og tro fra deres side, og det er det verste og mest smertelige og sørgmodige med utsagnet. (i parentes bemerket iler jeg til å gjøre oppmerksom på at dette naturligvis ikke gjelder alle jøder. Dette gjelder da begge problemstillinger som artikkelen tar opp)

Som en foreløbig konklusjon vil jeg derfor slå fast: At en del jøder på nåværende tidspunkt ikke kjenner sin Gud og den styrke som han representerer, eller hva han har sagt i sin bok, Bibelen, om de forskjellige problemstillinger. "Dog visdom taler vi

blant de fullkomne, men en visdom som ikke tilhører denne verden eller denne verdens herrer, de som forgår, men som en hemmelighet taler vi Guds visdom, den skjulte, som Gud fra evighet av har forut bestemt til vår herlighet, den som ingen av denne verdens herrer kjente, for hadde de kjent den, da hadde de (både jøder og hedninger) ikke korsfestet herlighetens herre (Jesus)." (1. Kor. 2, 6–8)

"Men deres (jødenes) sinn er blitt forherdet, for like til denne dag blir det samme dekke liggende når de leser den gamle pakt, uten at det blir åpenbart at det (dekket) fjernes i Kristus. Men til denne dag ligger et dekke over deres hjerter når Moses leses, men når det (jødene) omvender seg til Herren blir dekket tatt bort." (2. Kor. 3, 14–16)

Dette er også i samsvar med utsagnene i GT og er ikke å betrakte som noen umyndiggjøring eller nedvurdering av det jødiske folk, som er Guds eget folk, men det er bare en konstatering av at det verdslige og ugjenfødte menneske ikke kan forstå Guds veier og Guds planer. Dette gjelder både jøder og hedninger. "men som skrevet er: Hva øye (det naturlige/ugjenfødte øye) ikke så og øre (det naturlige/ugjenfødte øre) ikke hørte, og hva ikke oppkom i noe menneskes hjerte, hva Gud har beredt for dem som elsker ham." (1. Kor. 2, 9) Les for øvrig hele kapitlet.

Men en gang i framtiden skal Gud ta dekket bort både fra jødene og fra hedningene, men det er ikke skjedd ennå, og inntil den tid kommer, må vi bare erkjenne at det som er født av kjødet er kjød. Det som derimot er født av Ånden, det er ånd. Det første står Guds ord og ordninger imot, men det andre er blitt lydig. Det å tro er det samme som det å være lydig.

"Så tar Herren dekket bort fra Juda, og du ser deg på den dag om etter rustningene i skoghuset." (Esaías 22, 8)

"Og Herren, hærskares Gud, skal på dette fjell gjøre et gjestebud for alle folk, et gjestebud med fete retter, et gjestebud med gammel vin, med fete margfulle retter, med klaret gammel vin. Og han skal på dette fjell tilintetgjøre det slør som omslører alle folkene, og det dekke som dekker alle hedningefolkene." (Esaías 25, 6–7)

Hva sier så Bibelen (i dette tilfelle GT) om de 2 ovenfornevnte problematikker, som danner utgangspunktet for denne artikkelen? Hva sier Bibelen om jødenes skyld og ulydighet overfor Gud, og hva sier Bibelen om landet – om Israel eller Palestina?

Jeg vil i det følgende ta med en del Bibel-steder fra GT, som besvarer dette første spørsmålet.

"Men de (jødene), de var gjenstridige og gjorde hans Hellige Ånd sorg, da skiftet han (Gud) hu og ble deres fiende, han selv strød imot dem." (Esaías 63, 10)

"Hør Herrens ord, Dere Israels barn. For Herren har sak med dem som bor i landet (jødene), fordi det ingen sannhet og ingen kjærlighet og ingen gudskunnskap finnes i landet. De sverger og lyver, myrder og stjeler og driver hor. De farer fram med vold, og mord følger på mord. Derfor skal landet visne, og alt det som bor der, skal vanskjette, både markens dyr og himmelens fugler, endog havets fisker skal utryddes. Mitt folk (jødene) går til grunne fordi det ikke har kunnskap, fordi du har forkastet kunnskapen, forkaster jeg deg, så du ikke skal tjene meg som prest, du som

glemte din Guds lov, derfor vil jeg også glemme dine barn." (Hoseas 4, 1–3 og 6)

"Jeg vil gå min vei, jeg vil vende tilbake til mitt sted (Jesu himmelfart) inntil de (jødene) erkjenner seg skyldige og søker mitt åsyn. I sin trengsel skal de lete etter meg." (Hoseas 5, 15)

"Men over Davids hus og over Jerusalems innbyggere vil jeg utgyde nådens og bønnens ånd, og de skal skue opp til meg som de har gjennomstunget (Jesus på korset), og de skal sørge over ham (Jesus) som en sørger over sin enbårne sønn, og klage sårt over ham som en klager over sin førstefødte." (Sak. 12, 10)

"Jeg, jeg er den som utsletter dine (jødenes) misgjerninger for min skyld, og dine synder kommer jeg ikke i hu." (Esaïas 43, 25)

"For du mitt folk som bor på Sion, i Jerusalem, du skal ikke bli ved å gråte, han vil være nådig mot deg når du roper, når han hører det, svarer han deg." (Es. 30, 19)

"Og ingen innbygger skal si: Jeg er syk. Det folk som bor der, har fått sin misgjerning forlatt." (Esaïas 33, 24)

Disse Bibel-stedene sier med all tydelig klarhet: At det er sammenheng mellom jødernes lidelser og deres ulydighet mot Gud. De sier videre: At det er sammenheng mellom jødernes lidelser og deres forkastelse av Jesus som deres Messias. Til slutt sier de: At en gang i framtiden skal Gud ta seg av jødene igjen, tilgi dem deres synder og frelse dem som folk og nasjon.

Hva som gjelder jødernes eiendomsrett til landet, Eretz Israel, så sier Bibelen at både landet, byen (Jerusalem) og et enda større landområde i Midt-Østen hører jødene til, for de har fått det av Gud til en "evig eiendom." Dessuten sier Bibelen at de på grunn av ulydighet og frafall fra Herren sin Gud måtte gå den tunge veien ut i utlendigheten og være der i mørket blant hedningene inntil Gud fører dem tilbake til landet. Det er dette siste vi nå er vitne til at Gud fører dem hjem igjen. Dette gjør han i full overenstemmelse med det profetiske ord, og han gjør det både fordi han holder sine løfter, og fordi han vil frelse dem i landet, i Eretz Israel. Han vil gi dem et nytt hjerte og et nytt sinn slik at de alle kan kjenne Herren. "men dette er den pakt som jeg vil opprette med Israels hus etter de dager, sier Herren: Jeg vil gi min lov i deres sinn og skrive dem i deres hjerte, og jeg vil være deres Gud, og de skal være mitt folk, og de skal ikke mere lære hver sin neste og hver sin bror og si: Kjenn Herren! For de skal alle kjenne meg, både små og store, sier Herren, for jeg vil forlate deres misgjerning og ikke mere komme deres synd i hu." (Jer. 31, 33–34)

Det er akkurat disse ovenfornevnte kjensgjerningene som gjør at jeg stiller spørsmålet om hvorvidt en del av jødene idag kjenner sin Bibel og er villig til å handle i samsvar med den. De uttalelsene som det Israelske Arbeiderpartiet har kommet med, og som er referert før i artikkelen, viser at de enten ikke kjenner til dette, eller at de ikke tror på dette. Dette vil vise seg å være en livsfarlig politikk for jødene å gi etter på Bibelens prinsipper – på Guds løfter til jødene – og ikke lenger stole på at Gud er den fullkomne hersker over hedningefolkene og historien. Han er nemlig den eneste de fullt ut kan stole på. Dette er dødslinjen i jødisk politikk. Ja, dette har bestandig vært dødslinjen i jødisk politikk og har forårsaket mye lidelser og sorg

blant jødene gjennom hele deres historie. Dersom jødene hadde vært villige til å stole på Gud — fullt ut — hadde de vært spart for mange av sine lidelser — som deres historie er så altfor full av.

Nåværende statsminister Begin vet derimot hva som står i Bibelen, og han utmeisler også sin politikk i samsvar med dette. Her er han på trygg grunn, og han vet at dette er det eneste som holder. Jødene kan bare stole på Gud. De har bare en hjelper, og det er Jesus-Kristus-Messias. Deres historie er jo breddfull av eksempler på at de ikke kan stole på hedningene, men likevel så forsøker mange av de jødiske politikere av i dag å rekke ut hånden til en svikefull verden idet de glemmer at de arabiske lederne er ute etter å utsette dem.

Til tross for dette blir Begin i dag kritisert både i Israel og ut over store deler av verden for sitt stae vesen og sin uforsonlige politikk. Dette er nok et eksempel på at utakk er verdens lønn. Begins politikk er ikke uforsonlig, men den er realistisk og bygger både på Bibelens klare ord og løfter til jødene og på den verdslige histories mange eksempler på at dersom jødene slutter å stole på Gud, og at han er i stand til å hjelpe dem, så er dette dødslinjen i jødisk politikk, og er et steg nærmere utslettelsen for landet og for folket.

Hva som gjelder Bibel-steder fra GT som viser jødenes eiendomsrett til landet, så skulle det være nok å ta av.

"Den dag gjorde Herren en pakt med Abram og sa: Din ætt gir jeg dette landet, fra Egyptens elv (Wadi el Arish) like til den store elv, elven Frat (Eufrat)." (1. Mos. 15, 18)

"Og ditt folk de er alle sammen rettferdige, til evig tid skal de eie landet." (Esaias 60, 21)

"Se, derfor skal dager komme, sier Herren, da det ikke mere skal sies: Så sant Herren lever, han som førte Israels barn opp fra Egyptens land, men: Så sant Herren lever, som førte Israels barn opp fra landet i nord og fra alle de land som han hadde drevet dem bort til. Og jeg vil føre dem tilbake til deres eget land (Israel), det som jeg gav deres fedre." (Jer. 16, 14—15)

"Og jeg vil samle resten av mine får fra alle de land jeg har drevet dem bort til, og jeg vil føre dem tilbake til deres beitemarker, og de skal være fruktbare og bli mange." (Jer. 23, 3)

"Ennå en gang vil jeg (Gud) bygge deg, og du skal bli bygget, du jomfru Israel. Ennå en gang skal du pryde deg med dine trommer og gå ut i dansen med de glade. Ennå en gang skal du plante vingårder på Samarias fjell, de som planter dem, skal også ta dem i bruk." (Jer. 31, 4—5)

"Jeg vil hente dere fra folkene og samle dere fra alle landene, og jeg vil la dere komme til deres eget land. Og der vil jeg sprengre rent vann på dere (gi dere frelsen), og Dere skal bli rene, fra alle deres urenheter og fra alle deres motbydelige avguder vil jeg rense dere." (Esek. 36, 24—25)

Hva som gjelder de to problematikker som jeg spesielt har tatt opp i denne artikkelen, så vil jeg henvise til Amos 9, 8—15 hvor begge disse problemstillinger kommer

klart tilsyne i en sammenhengende kontekst (hvor også andre ting er tatt opp) og referere disse versene i sammenheng: "Se, Herrens, Israels Guds øyne er vendt mot dette syndige riket (Israel), og jeg (Gud) vil utslette det av jorden, men jeg vil ikke aldeles utslette Jakobs hus, sier Herren. For se, jeg byder at Israels ætt skal rystes blant alle folkeslag, likesom en ryster med et sold, og ikke et korn faller til jorden. For sverd skal de dø alle syndere blant mitt folk, de som sier: Ulykke skal ikke nå oss eller komme over oss. På den dag vil jeg reise opp igjen Davids falne hytte (Israel i diasporaen og i fornedrelsen), og jeg vil mure igjen dens revner og reise opp det som er nedbrutt av den, og jeg vil bygge den opp igjen som i fordums dager, så at de (jødene) får ta det i eie som er igjen av Edom, og alle de hedningefolk som skal kalles med mitt navn, sier Herren, han som gjør dette. Se, dager kommer, sier Herren, da den som pløyer, skal nå den som høster, og den som trår vindruer, skal nå den som kaster ut sæden, og fjellene skal dryppe av most, og alle haugene skal flyte over (i riket for Israel eller 1000-års-riket). Og jeg vil gjøre ende på mitt folks fangenskap, og de skal bygge opp igjen de ødelagte byer og bo der og plante vingårder og drikke deres vin og dyrke opp haver og ete deres frukt. Og jeg vil plante dem (jødene) i deres land, og de skal aldri mere rykkes opp av sitt land, det som jeg har gitt dem, sier Herren din Gud."

Det er klart at ut ifra det som er sagt både i GT og NT, har jødene en særstilling blant jordens folk. De er på en særlig måte Guds representanter på jord, og når hedningenes hat særlig har gått ut over jødene, så skyldes det dette faktum: At Gud har valgt dem ut til sitt eget eiendomsfolk. Og denne utvelgelsen står fast.

Spørsmålet blir så til slutt: Er jødene selv klar over sin særstilling og sin enestående plass både i verdens— og i frelseshistorien? Det er klart at mange er det. Hvor mange vet ikke jeg. Vi er heller ikke interessert i det eksakte antallet eller i prosentrekning i et så alvorlig spørsmål. De to eksemplene jeg har tatt fram i artikkelen, viser i alle fall at en del jøder ikke er klar over sin egen særstilling, hva Bibelen sier om sammenhengen mellom synd og straff og likeledes at landet (Israel) hører jødene til og kan ikke gies bort til et annet folk eller en annen folkegruppe.

Denne artikkelen blir dermed ikke å betrakte som noe angrep på eller som noen umyndiggjøring av jødene. Til det er problemstillingen altfor alvorlig. Dessuten pleier jeg heller ikke gå til angrep på Guds utvalgte folk — jeg som selv er podet inn i det gode jødiske oljetreet, som er Kristus, og jeg som hver dag får benytte meg av den jødiske arv både til Bibel-studium, berikelse, velsignelse og syndenes forlatelse — for frelsen kommer jo fra jødene. Men likevel synes jeg det er sårt at mange jøder ikke ser sin særstilling og heller vil fortrøste seg på tvilsomme og verdslige allianser i sitt forsvar for sin egen eksistens. Det riktige hadde jo vært at jødene — alle som en — hadde satt sin lit til Gud og hadde satset 100% på hans hjelp.

Men slik er det ikke i dag. Vi vet det. Dette er et av paradoksene i historien: At Guds utvalgte folk ikke ser og anerkjenner Gud som sin eneste redningsmann. De skulle jo ikke mangle bevis både fra sin verdslige historie og sin frelseshistorie — dersom det da går an å skille disse to — på at Gud er den som står bak og fører dem fram gjennom seklene i full forståelse med det profetiske ord. Vi forstår også godt

Paulus sin fortvilelse over det faktum at jødene ikke var i stand til å se det: At da Jesus kom til dem, var det Gud som kom. "Jeg sier sannhet i Kristus, jeg lyver ikke, min samvittighet vidner med meg i den Hellige Ånd, at jeg har en stor sorg og en uavlatelig gremmelse i mitt hjerte. For jeg ville ønske at jeg selv var forbannet borte fra Kristus for mine brødre, mine frender etter kjødet, de som er israelitter, de som barnekåret og herligheten og paktene og lovgivningen og gudstjenesten og løftene tilhører, de som fedrene tilhører, og som Kristus er kommet fra etter kjødet, han som er Gud over alle ting, velsignet i evighet. Amen." (Rom. 9, 1–5)

Men en gang i framtiden vil likevel ventetiden for jødene være slutt, da skal de alle sammen se den store åndelige sammenhengen de er satt inn i som Guds spesielt utvalgte folk. Da skal de også se og forstå at de ikke er som andre folk, og de vil takke for sin særstilling. Det å være Guds folk betyr nemlig at en får del i både store forbannelser og store velsignelser. "For et barn (Jesus) er oss født, en sønn er oss gitt, og herredømmet er på hans skulder, og han kalles under, rådgiver, veldig Gud, evig Fader, fredsfyrste. Så skal herredømmet bli stort og freden uten ende over Davids trone og over hans kongerike (i Messias-riket på denne jord), det skal bli støttet og oppholdt ved rett og retterdighet, fra nå av og til evig tid, Herrens, herskarenes Guds nidkjærhet skal gjøre dette." (Esaias 9, 6–7)

Tingvoll den 12. jan. 1981
Oskar Edin Indergaard

HVA ER SANNHET?

Dette spørsmålet ble stilt for snart 2000 år siden av Pilatus da denne stod ansikt til ansikt med Jesus-Kristus som representerer den hele og fulle sannhet, hva som angår en rekke problemstillinger. Pilatus stilte ikke dette spørsmålet, for å få et svar av Jesus, men for å redusere betydningen av det som Jesus umiddelbart før hadde sagt til ham og for å komme bort ifra den utfordringen som Jesus stilte ham overfor i følgende utsagn: "... Jeg er dertil født og dertil kommet til verden for at jeg skal vitne for sannheten. Hver den som er av sannheten, hører min røst." (Joh. 18, 37)

Med dette kan vi allerede slå fast: At det som Jesus sier, og det som Bibelen forteller oss er sannhet. Men det er dessverre ikke alle som er oppmerksomme på dette og vil la Guds ord være forpliktende for dem både i historiesyn, liv og vurderinger. Dersom man ikke er fast forankret i Guds ord i sine vurderinger og konklusjoner, står man i fare for å bli et lett bytte for onde åndsmakter og denne verdens fyrste, som er Satan.

Og selv om vi ser bort ifra den åndelige faktor i tilværelsen — med mennesket som "kasteball" mellom de gode og de onde åndskrefter — så viser det seg likevel at man har forskjellig syn på de forskjellige problemstillinger og spørsmål som reiser seg. Det som nemlig er sannhet for noen, er det motsatte for andre. Dette gjelder så vel personlige vurderinger som politiske oppfatninger. Og selv om vi bygger på de samme historiske fakta, så er det ikke vanskelig å komme fram til de helt motsatte konklusjoner. Dette er det nok av eksempler på.

Dette vil ikke si at jeg er interessert i å relativisere og utvanne sannhetsbegrepet til å bety at det ikke finnes noen sannhet, eller til å bety at alle har like rett. Det er klart at en framstilling kan være sannere enn en annen, og at en vurdering kan være sann, mens en annen er gal. Likeens kan det i en og samme oppfatningen både være sanne og usanne vurderinger.

Nå er imidlertid etter bibelsk tankegang både sannheten og løgnen personifisert. Det vil si at disse begreper blir kledd i "kjøtt og blod", og er ikke bare begreper som eksisterer på det intellektuelle og tankemessige området. Etter bibelsk tankegang er disse begrepene blitt **l e v e n d e v e s e n e r** som forsøker å utbre sin egenart i så stor utstrekning som mulig og på bekostning av den andre. Mellom disse to, sannhet og løgn, foregår det til stadighet en intens kamp — en kamp på liv og død — for å legge jorden og menneskene under sitt domene og herske over dem.

I Bibelen kaller vi disse to størrelser for henholdsvis Gud (sannhet) og Satan (løgn)

Jesus sier f.eks. om seg selv: "... Jeg er veien, sannheten og livet, ingen kommer

til Faderen uten ved meg." (Joh. 14, 6)

Satan har fått følgende lite smigrende attest i Bibelen: "Dere har djevelen til far og Dere vil gjøre deres fars lyster, han var en mann draper fra begynnelsen og står ikke i sannheten, for sannhet er ikke i ham. Når han taler løgn, taler han av sitt eget, for han er en løgner og løgnens far." (Joh. 8, 44)

Hva som gjelder Midt-Østen-problematikken, tørner disse to åndelige størrelser Gud og Satan sammen på en spesiell måte. Jødene er, som vi vet, Guds utvalgte folk i flere betydninger og henseender. I og gjennom jødefolket kom og kommer Gud oss andre til møte på en spesiell måte. Til dette folket ble loven og de forskjellige paktene gitt. Til dette folket kom Guds sønn. Til dette folket ble en rekke løfter gitt hvorav mange ikke er oppfylt ennå, men står foran sin oppfyllelse. (Se Rom. 9, 4–5)

Det som skjer i Midt-Østen i dag, i og med at jødene vender hjem til landet, Eretz Israel, er en gedigen og registrerbar oppfyllelse av det profetiske ord: Om at Gud skal føre dem tilbake igjen fra alle de land som de til nå har bodd i. "Frykt ikke. Jeg (Gud) er med deg. (Jødene) Fra Østen vil jeg la din ætt komme, og fra Vesten vil jeg samle deg. Jeg vil si til Norden: Gi dem hit, og til Syden: Hold dem ikke tilbake, la mine sønner komme fra det fjerne og mine døtre fra jordens ende, hver den som nevnes ved mitt navn, og som jeg har skapt til min ære, som jeg har dannet og gjort. Før fram et blindt folk (åndelig blindt, men en gang i framtiden skal jødene også frelses som folk) som dog har øyne, og døve som dog har ører." (Esaias 43, 5–8)

Er det ingen som ser dette og forstår at jødenes tilbakekomst til landet er en gedigen og storslagen oppfyllelse av det profetiske ord? Må en være en gjenfødt kristen for å forstå dette? Eller kan også et uomvendt menneske forstå dette og glede seg over at Gud er til, og at han er Historiens Herre? Jeg vil ikke svare på disse spørsmålene. Jeg vil bare stille dem, så får hver enkelt — kristen eller ikke — svare for seg selv.

I denne anledning vil jeg få lov til å sitere hva Wilhelm von Humbolt sa om dette folket. Han hadde denne undringen i seg: "Det (jødefolket) er et så eiendommelig religiøst og verdenshistorisk fenomen at selv de mest fortreffelige personer har tvilt på at dets eksistens kan forklares kun på menneskelig vis."

Hva er så sannheten i Midt-Østen-problematikken?

Dette er lett å svare på. I Midt-Østen-problematikken og i det som skjer mellom jøder og arabere, er vi i den heldige stilling at vi har Guds ord som forteller oss en hel del om dette. Dette vil da si: At når vi hevder Guds ord, så er dette det samme som å hevde sannheten. Guds ord i egenskap av profeti er overordnet alle andre problemstillinger og alle menneskelige ordninger og vurderinger og feier disse til side som agner for vinden.

Hva som gjelder de historiske og politiske begivenheter i Midt-Østen, skal vi gi en så detaljert og nyansert framstilling om dette som råd er. Vi skal ikke ensidig ta parti for den enne eller den andre part når argumentene tilsier noe annet. Det er ingen

som er tjent med at man ikke har dekning for sine vurderinger, men disse vurderinger og holdninger må ikke komme i konflikt med Guds ord, og det som Gud har sagt om denne konflikten og om forholdet mellom jøder og arabere. Guds ord står fast, og det lar seg ikke røkke. Det profetiske ord kan ikke forandres eller tilbakekalles. "Kom i hu de forrige ting fra gammel tid, at jeg er Gud, og ingen annen, at jeg er Gud, og at det er ingen som jeg, jeg som fra begynnelsen forkynner enden, og fra fordums tid det som ikke er skjedd, jeg som sier: Mitt råd skal bli fullbyrdet, og alt det jeg vil, det gjør jeg." (Es. 46, 9—10)

Tiden er nå kommet så langt at det profetiske ord går i oppfyllelse rett foran øynene på oss i Midt-Østen. Det er Guds råd og Guds vilje som dermed kommer til uttrykk, og det er ingen vei tilbake. Hedningenes tider er i ferd med å løpe ut, og vi står foran en ny tidsepoke i frelseshistorien, 1000-års-riket, der jødene igjen skal stå i sentrum for frelsesbegivenhetene, men før dette skjer går verden inn i endetiden med sine mange forferdelige begivenheter.

Av flere grunner er det derfor nødvendig og viktig at vi holder fram det som Bibelen forteller oss om disse ting. Om dette kunne vi ha skrevet meget, men jeg vil likevel slå fast den sannhet som benektes på mange hold: At jødene har fått landet, Eretz Israel, av Gud til en evig eiendom. (Esaias 60, 21) Det er jo akkurat på dette punktet at mange hevder at jødene har tatt land og områder fra palestinaraberne og fortrent dem. Om dette kan det også skrives mye, og det har det også blitt gjort, men det er ikke mitt hovedsiktepunkt i denne artikkelen.

Til slutt i denne artikkelen vil jeg komme med en appell eller en utfordring. Er det ikke snart på tide at kristenfolket i Norge — med teologene i spissen — manner seg opp og sier klart ifra om: At det er Guds ord som representerer sannheten, at profetiske ord ikke representerer noe kompromiss eller noen nyansert vurdering, at landet, byen (Jerusalem) og hele området til Eufrat hører jødene til. ("Den dag gjorde Herren en pakt med Abram og sa: Din ætt gir jeg dette land, fra Egyptens elv like til den store elv, elven Frat," 1. Mos. 15, 18), og at verdslige og politiske vurderinger og betraktninger er underlagt og må bøye seg dyp t i støvet for Guds ord og for de planer som Gud har både med jødene og den øvrige verden.

Tingvoll den 8. juni 1980
Oskar Edin Indergaard

KONFLIKTEN I MIDT-ØSTEN

Jeg vil sitere det siste avsnittet av Roy Skoglunds artikkel i Dagen den 1/10–80 med overskriften: PLO – SOSIALISMEN. Der skriver han: "Det ville være feil å ta for seg Midt-Østen-konflikten uten å ta med de religiøse og ideologiske spenningsforhold som knytter seg til konflikten. Og, idag er både vår lille krets av ny-nazister og den noe større krets av kommunister/sosialister helt enige i synet på jødene og Israel. (De skal vekk. Undertegnede kommentar) Mot disse giftige krefter nytter det ikke å stille opp human objektiv tenkning og rasjonell argumentasjon. Man må selv ha en linje. Stikkordet er her Bibelen. Jeg er av den oppfatning at nettopp Bibelen er den beste rettesnor for den som ønsker et saklig innblikk i Midt-Østen-konflikten. Man har sett nok av eksempler på hva teorier skapt av mennesker, fører til. Med Bibelen som basis har man et slagkraftig utgangspunkt idet man skal kaste seg ut i den debatt som her foregår. "Fred" sier man, — "det må bli Guds fred."

Jeg må si at jeg likte avslutningen på denne artikkelen. Den er forøvrig på linje med hva undertegnede mener om dette og forsøker å gi uttrykk for. Dersom man ser denne konflikten bare ut ifra politisk og historisk synsvinkel, ser og forstår man bare den ene halvdel av konflikten — og knapt nok det. Dersom man er interessert i å forstå hele konflikten, så må man være villig til å vurdere den ut ifra både ideologisk, religiøs og åndelig synsvinkel.

Dette setter da naturligvis krav til den som vurderer, og det er heller ikke sikkert at vedkommende har noen større forståelse for eller innblikk i religiøse og åndelige problematikker. Og det er vel helt sikkert at dette er tilfelle for de aller fleste mennesker. Vår kulturkrets ynder jo ikke å rekne med at det er noe som heter åndelige faktorer i tilværelsen, som eksisterer utenom mennesket selv. På grunn av denne sin overfladiskhet og dumhet forstår heller ikke de fleste mennesker i vår kulturkrets at det er en stadig kamp mellom det onde og det gode, mellom Satan og Gud om sjelen til hvert enkelt menneske, at jødene er Guds utvalgte folk på en spesiell måte, og at konflikten i Midt-Østen først og fremst er en åndelig og religiøs konflikt, og ikke en konflikt mellom etniske brødre og søstre om jord og land. (I parentes bemærket kan jeg gi opplysning om at jødene i 1948 ble gitt et landområde som tilsvarte 0,2% av det landområdet som araberne fikk til sin disposisjon til å opprette 21 stater på. Ut ifra disse tallene skulle det være klinkende klart at dette ikke er en strid om jord eller om landområder.)

Og det er det heller ikke selv om det såkalte moderne mennesket og politikerne argumenterer som om konflikten bare skulle dreie seg om dette. Men det er jo ikke bare de verdslige mennesker som argumenterer på denne måten. Store deler av kir-

ken og teologene vil heller ikke gjøre seg bruk av en kristen/bibelsk og åndelig argumentasjon hva som gjelder dette. Det er en katastrofe at de som først og fremst er satt til å forkynne Guds ord, ikke våger å peke på disse forhold i Midt-Østen-konflikten.

Den siste som offentlig tar til motmæle mot en bibelsk forståelse av Midt-Østen-konflikten, og som benekter at det er Bibelens profetier som går i oppfyllelse i Midt-Østen i dag, er Per Lønning. Han appellerer også til teologene at nå må de "slå i bordet" overfor dem som hevder de bibelske sannheter hva som gjelder akkurat dette. Jeg tror at hans appell er forgjeves. De aller fleste teologer har ikke syn for dette, og dette gir seg utslag i at de hverken kan si imot eller for. Dessuten må de ta hensyn til den kristne menighet som sitter i benkene og lytter til det som teologene sier. Og på dette området er store deler av lekfolket standhaftig, og de tror på det som står i Bibelen om dette, selv om de ikke gir så mye uttrykk for det selv, i all fall ikke offentlig.

Dersom man våger å stå på Bibelens fundament og basis i Midt-Østen-konflikten, står man trygt. Den forteller oss bl.a. at jødene skulle bli spredt til alle land og folk. "Og de (jødene) skal falle for sverds egg og føres fangne til alle folkeslag . . ." (Luk. 21, 24)

Den forteller oss at jødene skal komme tilbake igjen til Israel, og at landet skal bygges opp igjen. "Og jeg (Gud) vil gjøre ende på Judas fangenskap og Israels fangenskap, og jeg vil bygge dem opp som i den første tid." (Jer. 33, 7)

"Si så til dem (jødene): Så sier Herren, Israels Gud: Se, jeg henter Israels barn fra de folk som de drog bort til, og jeg vil samle dem fra alle kanter og føre dem til deres eget land." (Esek. 37, 21)

"Og jeg (Gud) vil plante dem i deres land, og de skal aldri mere rykkes opp av sitt land, det som jeg har gitt dem, sier Herren din Gud." (Amos 9, 15)

"Det kommer en dag, da dine murer skal bygges opp igjen og den dag skal dine grenser flyttes langt ut." (Mika 7, 12)

"Så sier Herren, hærskares Gud: Se, jeg frelser mitt folk fra de land der solen går opp, og fra de land der solen går ned, og jeg lar dem komme hit, og de skal bo i Jerusalem, og de skal være mitt folk og jeg vil være deres Gud i sannhet og rettferdighet." (Sak. 8, 7—8)

"Ennå en gang skal du (jødene) plante vingårder på Samarias fjell, de som planter dem skal ta dem i bruk." (Jer. 31, 5)

Videre sier Bibelen at "Jerusalem skal ligge nedtrådt av hedninger inntil hedningenes tider er til ende." (Luk. 21, 24)

I 1967 inntok jødene hele Jerusalem som til da hadde stått under jordansk styre i 19 år. En kan imidlertid ikke si at hedningenes tider var slutt i 1967 — det vil være å gå for langt. Hedningenes tider vil vare inntil Jesus kommer tilbake til Oljeberget og oppretter sitt fredsrike ut ifra Jerusalem og Israel.

Hva som gjelder hedningenes forhold til Jerusalem, skal de ennå en gang innta byen, og dette viser også klart at hedningenes tider på ingen måte er avsluttet. "for jeg (Gud) vil samle alle hedningefolkene til krig mot Jerusalem, og stå den

skal bli tatt og husene bli plyndret, og kvinnene bli skjendet, og halvdel av staden skal måtte gå i landflyktighet, men resten av folket skal ikke utryddes av staden." (Sak. 14, 2)

Ellers så står det også mye annet i Bibelen hva som gjelder akkurat denne problematikken, men vi skal ikke ta det med i denne artikkelen, men jeg vil likevel poengtere at det profetiske ord går i oppfyllelse rett foran øynene våre i Midt-Østen. Bibelen har beskrevet dette for flere tusen år siden, og nå er altså tiden kommet at det skjer.

I vårt forhold til Bibelen og det profetiske ord, er det 3 mulige veier å gå.

Vi kan for det første overse de faktiske forhold.

Vi kan for det andre bortforklare og omtolke de bibelske profetier.

Vi kan for det tredje peke på dem og holde dem fram for alt folket slik at de kan se at Israels Gud, som er vår Gud, er Historiens Herre, at han holder det han lover til sitt eget og utvalgte folk, jødene, og at han har store planer både med jødene, Jerusalem og Israel i sitt framtidige fredsrike på jord.

Dersom ikke vi som kristne, våger å hevde dette, hvem skal da fortelle dette til den øvrige verden og til araberne? Dersom vi kristne ikke hadde sviktet i den grad og i den store utstrekning som vi gjør, når det gjelder akkurat dette, idet mange av oss ikke tør å stå på det bibelske fundament og ikke tør forfekte den bibelske linje og løsning på Midt-Østen-problematikken, så kunne det jo tenkes at både araberne og andre kunne ha fått opp øynene for dette, slik at de kunne ha sett Guds gjerninger med sitt eget folk, jødene, og forstått Guds planer i historien og gitt Gud æren for dette. Men slik som det er nå, er det nærmest katastrofe og unn-takstilstand i Guds menighet på jord. Store deler av kirken har tapt frimodigheten sin og er blitt en tapende og skjelvende kirke, men den som vinner på dette er denne verdens fyrste, Satan, og det har han ikke noe imot.

Men om vi er troløse og svikter, så svikter ikke Gud. Selv om vi alle sammen skulle svike jødene i Midt-Østen-konflikten, så vil Gud ikke gjøre det. Han kommer til å gjennomføre sine planer i Midt-Østen i fullt samsvar med det profetiske ord, og dette blir til velsignelse både for araberne, jødene og den øvrige verden. Det finnes ingen annen løsning, på hverken Midt-Østen-konflikten eller noen som helst annen konflikt i verden enn at Jesus tar over verdensstyrelsen, etter at vi mennesker nå har hatt styringen med verden i flere tusen år og nå holder på å kjøre den ettertrykkelig på grunn. Dette kommer til uttrykk både ved ressurskrisene, våpenkappløpet og forurensningsproblematikkene. Den kristne løsningen vil vise seg å være den beste. Vi ser fram til at den kommer.

Tingvoll den 13. okt. 1980

Oskar Edin Indergaard

HAR GUD FORKASTET SITT FOLK?

Paulus spør i Romerbrevet 11. kap. om Gud har forkastet sitt folk (jødene)? Og svaret er at Gud ikke har forkastet jødene som folk og som nasjonal enhet. Guds løfter til jødene og til Israel står fast. En annen sak er at Gud må straffe enhver jøde som ikke er villig til å leve i overensstemmelse med Guds vilje, men dette gjelder også hedningene. Dette gjelder alle mennesker at Gud må straffe dem i sin tid for deres opprør mot ham. Gud gjør ikke forskjell på noen. "Alle som syndet uten loven, skal også gå fortaapt uten loven, og alle som syndet under loven, skal dømmes ved loven." (Rom. 2, 12)

Til grunn for Guds fordømmelse av menneskene — det være seg jøde eller hedning — ligger det bestandig en fordømmelse og forkastelse av Gud fra menneskets side. Det er mennesket som forkaster først, og som en følge av dette må Gud fordømme mennesket til den evige fortapelsen. Gud vil at alle mennesker skal omvende seg og komme til sannhets erkjennelse, men han kan ikke tvinge noen inn i sitt rike. Dit inn kan en bare gå godvillig.

Videre sier Guds ord at det er få som finner veien inn i Guds rike. De fleste går altså fortaapt, og det kan de takke seg selv for. Frelsesverket som Jesus tilvant oss på Golgata er fullkomment, og alle mennesker har del i tilbudet om syndenes forlatelse, men dersom en ikke benytter seg av tilbudet, så kan en ikke gjøre seg nytte av det. Synden er sonet og gjelden er betalt, men likevel vil de fleste mennesker ikke benytte seg av tilbudet, og frelsen glir fra dem og forsvinner etterhvert.

Hvorfor vil ikke menneskene ta imot frelsetilbudet? Bibelen sier at menneskene heller vil leve i sin egoisme og i sine synder enn å komme til Jesus med det som er galt, og la ham få stille våre åndelige sår. Dessuten så tror de fleste mennesker at livet blir trist og kjedelig dersom en blir en kristen, slik at en ikke vil holde ut å være en kristen.

Hva som gjelder disse forhold/innvendinger fra menneskene sin side mot å ta imot frelsen i Jesus Kristus, så er det klart at en kristen må forsøke å begrense egoismen og synden i sitt liv så langt som det overhode lar seg gjøre, men det er det fine med kristendommen at der mennesket ikke rekker til, der overtar Gud og gjør det hele fullkomment — som om vi ikke hadde synd i det hele tatt. Gud ser nemlig på det som Jesus gjorde — og det er fullkomment — og derfor går vi fri i dommen.

Hva som gjelder den andre innvendingen om at det er kjedelig å være en kristen, så er det en påstand som i alle fall ikke undertegnede kan være enig i. En kristen gir avkall på synd og egoisme i sitt eget liv, men til gjengjeld får han leve i samfund med Gud, Jesus og den Hellige Ånd, hvor alle visdommens skatter og hemmeligheter er

skjult til stede. Det er ikke noe trist liv, men det betyr spenning og interessante oppdagelser/opplevelser hver dag.

Til tross for at de fleste ikke vil ha noe med Gud å gjøre og dermed dømmer seg selv ut av Guds rike, så er det likevel noen på ethvert sted og til enhver tid som vil ta omkostningene og tro på Jesus. "Peter opplot sin munn: Jeg skjønner i sannhet at Gud ikke gjør forskjell på folk, men blant ethvert folkeslag tar han imot den som frykter ham og gjør rettferdighet." (Ap.Gj. 10, 34–35)

Hva som gjelder jødene, så er også dette riktig at til tross for at det store flertallet av jødene til enhver tid har forkastet Gud, så har det bestandig vært en liten gruppe som har vært troende — en levning eller en rest. "Således er det også i denne tid blitt en levning tilbake etter nådens utvelgelse . . . , men de utvalgte (de troende) har nådd det (fått tak i frelsen), de andre er blitt forherdet." (Rom. 11, 5 og 7)

Hva som gjelder de troende i gammeltestamentlig tid, så kan vi lese om dem i GT, eller vi kan ta en titt på Hebreerbrevet, kap. 11, hvor en del troende i GT er referert. Dette er interessant lesning. Vi møter her Abel, Enok, Noah Abraham, Sara, Isak, Jakob, Josef, Moses og Rahab. Forfatteren stopper ved henne, men så sier han videre: "Og hvorfor taler jeg lenger? Tiden ville bli meg for kort om jeg skulle fortelle om Gideon og Barak og Samson og Jefta, og David og Samuel og profetene." (Hebr. 11, 32)

Hva som gjelder menneskene i nytestamentlig tid — det være seg jøder eller hedninger — så blir de utelukkende frelst ved troen på Jesus, som både er Gud og menneske (jøde) på en og samme tid. "Og det er ikke frelse i noen annen, for det er heller ikke noe annet navn under himmelen, gitt blant mennesker, ved hvilket vi skal bli frelst." (Ap.Gj. 4, 12)

De fleste mennesker, og dette gjelder både jøder og hedninger, ser ikke Jesus og forstår ikke at han er deres frelser, og dette er fatalt for begge kategorier — og særlig for jødene. Dersom de hadde sett og forstått at Jesus fra Nasaret er deres lenge etterventede Messias og trodd på ham, så hadde de i stor utstrekning kunnet ha unngått de vanskelighetene de har vært utsatt for i løpet av f.eks. de siste 2000 år, og som i særlig grad vi europeere har forårsaket. Dette er en dristig påstand, men den er rett. Jeg siterer fra Erich Sauer: "Israel må jo forstumme, når en spør det i dag: Si meg, hvordan kan det ha seg at den evige (Gud) sendte fedrene ut av landet til Babel til bare 70 års fangenskap på grunn av all den vederstyggelighet og avgudsdyrkelse de hadde forurenset det hellige land med i århundreder, mens Israel nå allerede i 1800 år har vært spredt blant alle folk, og Jerusalem, den store konges stad, er nedtrådt av hedninger til denne dag? Hva er det for en stor og forferdelig blodskyld som fremdeles holder dem langt borte fra de fredelige boliger i fedrenes land? Men Israel vil ikke vite det.

Og dog er nettopp deres forferdelige feiltagelse når det gjelder Messias, årsaken til ulykken. Den jødiske sjels hat til korset har gjort dem til en smertende brodd i verden. Stadig står det jødiske folk under "korsfluktens forbannelse." Jødens stadige rastløshet og fredløshet skyldes at han aldri i sitt indre er blitt ferdig med Jes Kristi skikkelse. Flukten fra korset har gjort ham til en hjemløs flyktning i verden. Opprøret mot korset har latt ham bli en anfører i alt opprør på jorden mot Gud.

Men også her er det jødiske folks videre beståen en av historiens gåter. De løver som behersker andre folks liv, lar seg til dels forklare historisk-filosofisk. Men Israels utvikling spotter all forklaring. For Israel er tross alt Jehovas folk, og Herren, dets Gud, er en Gud som skjuler seg.”

Men til tross for at de aller fleste jøder på nåværende tidspunkt ikke ser at Jesus er Messias, så er de likevel Guds utvalgte folk på en spesiell måte, og Gud har ikke forkastet sitt folk, som han har gitt så mange løfter til. Når jødene en gang i framtiden blir kvitt sitt Kristus-kompleks og anerkjenner Sønnen som Faderen, så skal dette bli til stor velsignelse for dem, men inntil at dette skjer, så står de ennå foran store vanskeligheter i Midt-Østen. Hedningene vil ennå forsøke å ta livet av dem, men hva som enn skjer, så er jødene kommet for å forbli i Israel. Det vil Gud sørge for.

Så til slutt. Hvilke løfter har jødene å se fram til?

For det første har de de mange løfter om et utvidet landområde i Midt-Østen. ”Den dag gjorde Herren en pakt med Abraham og sa: Din ætt gir jeg dette landet, fra Egyptens elv (Wadi el Arish) like til den store elv, elven Frat (Eufrat).” (1. Mos. 15, 18)

For det andre har vi de mange løfter om Israels frelse. ”For jeg vil ikke brødre at dere skal være uvitende om denne hemmelighet, forat Dere ikke skal tykkes dere selv kloke — at forherdelse delvis er kommet over Israel, inntil fyllden av hedningene er kommet inn (uttagelse av den kristne menighet), og således skal hele Israel bli frelst, som skriver er: Fra Sion (Jerusalem) skal redningsmannen (Kristus) komme, han skal bortta ugudelighet fra Jakob.” (Rom. 11, 25–26)

For det tredje har vi løftene om 1000-års-riket og Jesu styre over hedningene ut fra Jerusalem og Israel. Se Joh. Åp. 20, 4.

Gud har ikke forkastet sitt folk. Vi kan være sikre på det. Det profetiske ord går i oppfyllelse rett foran øynene på oss i Midt-Østen og utfordrer oss alle sammen. I en del tilfeller er det profetiske ord allerede blitt historie — samtidshistorie — i Israel. Vil du være med på å se og anerkjenne dette, eller vil du fortsatt holde igjen øynene, som om ingen ting er skjedd. Dette er en spesiell utfordring til oss alle sammen. Gud lar seg nemlig se i Israel, men bare for dem som har øyne å se med. Er du blind, eller ser du?

Tingvoll den 26. mars 1981
Oskar Edin Indergaard

Guds løfter til Israel

Oskar Edin Indregaard er født den 28.4.1938. Han er utdannet cand. philol., har arbeidet 15 år i den videregående skolen og har følgende fagkrets: Mellomfag i tysk, fransk, kristendoms- og samfunnskunnskap og hovedfag i historie.

Boken, Guds løfter til Israel, er en samling av artikler, taler og foredrag som Oskar Edin Indregaard har skrevet/holdt i løpet av de tre siste år. I boken behandler han såvel hedningenes som kirkens forhold til svik imot Israel og peker på jødernes særstilling som Guds utvalgte folk. Boken gir et meget sterkt forsvar for jødernes sak, og den framhever stadig vekk riket for Israel eller 1000 års-riket, som er beskrevet overalt i Bibelen, både i GT. og NT., men som dessverre de aller fleste av teologene og en stor del av forkynnerne i Norge i dag ikke tar fram i forkynnelsen.

Vi vil be kristenfolket om å lese boken, anbefale den til andre og være med på å spre den, slik at så mange som mulig kan få se at jødene fortsatt er Guds utvalgte folk, som han førte fram gjennom historien og gjennom seklene i full overensstemmelse med det profetiske ord, og i full forakt for hedningene og «erstatningsteologien» som begge motarbeider Israel og det profetiske ord.